

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

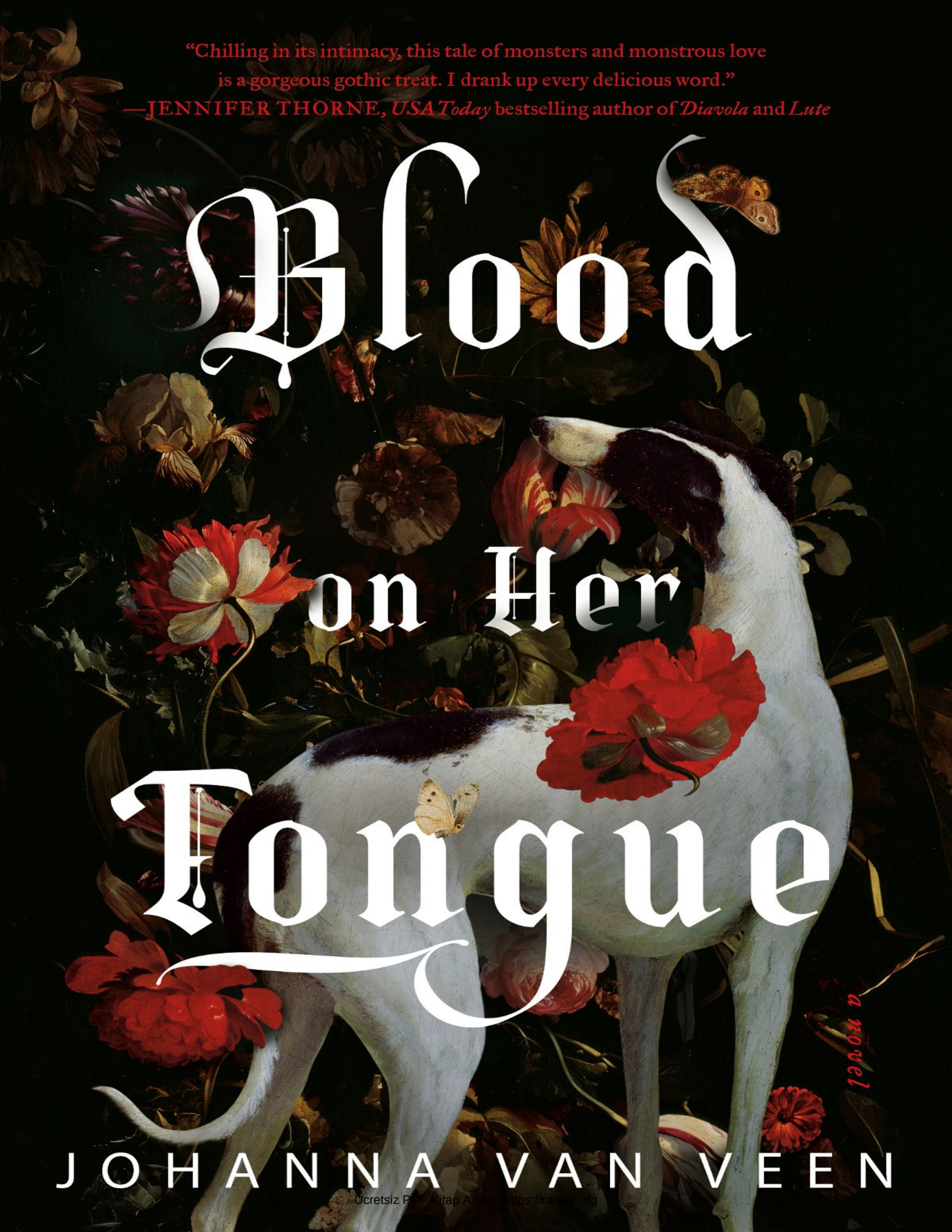
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Chilling in its intimacy, this tale of monsters and monstrous love
is a gorgeous gothic treat. I drank up every delicious word."
—JENNIFER THORNE, *USA Today* bestselling author of *Diavola* and *Lute*

Blood on Her Tongue

JOHANNA VAN VEEN

a novel

"Chilling in its intimacy, this tale of monsters and monstrous love
is a gorgeous gothic treat. I drank up every delicious word."
—JENNIFER THORNE, *USA Today* bestselling author of *Diavola* and *Lute*

Blood on Her Tongue

JOHANNA VAN VEEN

a novel

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Johanna van Veen tarafından da yazılmıştır.

Sevgilim Korkunç Şey

Blood
on the
Tongue

— *a novel* —

] O H A N N A V A N V E E N

Telif Hakkı© 2025 yazan Johanna van Veen

Kapak ve iç tasarım© 2025 by Sourcebooks Kapak

tasarımı Erin Fitzsimmons/Sourcebooks

Kapak görselleri© Agnew's, Londra/Bridgeman Images, Romanya Ulusal Sanat

Müzesi, Bükreş, Romanya; Cameraphoto Arte Venezia/Bridgeman Images İç tasarım

Tara Jagers/Sourcebooks

Sourcebooks, Poisoned Pen Press ve kolofon Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir elektronik veya mekanik yolla -eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla kullanılamaz veya herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Poisoned Pen Press, an imprint of Sourcebooks tarafından yayımlanmıştır

P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410

(630) 961-3900

sourcebooks.com

Yayın Verileri Kataloqlaması Kongre Kütüphanesinde dosyalanmıştır.

Beni olabileceğimin en iyisi olmaya iten sevgili eşim Corinna ve çok sağlıklı ve sevgi dolu bir ilişkiye sahip olduğum kız kardeşlerim Lieke ve Hilke için, böylece normal ve iyi ayarlanmış ikizlerin ve üçüzlerin var olduğunu kanıtladığım için (belki de sadece kurgu dışında varlar?).

Yaşasın!

İçindekiler

[Yazarın Notu](#)

Bölüm I

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

Bölüm II

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

Bölüm III

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[*Okuma Grubu Rehberi*](#)

[*Yazarla Bir Söyleşi Teşekkür*](#)

[*Yazar Hakkında*](#)

Yazarın Notu

Sevgili okuyucum,

Elinizde gotik korku türünde bir eser tutuyorsunuz. Bu nedenle, doğal olarak dehşet, öfke ve diğer duygusal aşırılıklar, doğaüstü olabilecek veya olmayabilecek garip ve korkutucu olaylar ve içine bıçak sokabileceğiniz kadar kalın bir atmosfer içerir (ancak gece gezintilerinizden döndüğünüzde bıçağın bıraktığınız yerde olacağından asla emin olamazsınız. Tabii dönerseniz. Burası gotik. Asla bilemezsiniz.).

Demek istediğim, türü gereği bu kitaptan oldukça rahatsız edici, karanlık ve korkunç şeyler bekleyebileceğinizdir. Hikayeyi sizin için mahvetmek istemiyorum, ancak sizi uyarmak istiyorum, böylece karanlığına sadece çürük bir gecelik giyerek ve yolunuzu aydınlatmak için damlayan bir mum tutarak dolaşmadan önce kendinizi buna göre hazırlayabilirsiniz. bu kitap hastalık, sevilen birinin ölümü, beden korkusu / yarası, akıl hastalarının damgalanması, kadın düşmanlığı, cinsel istismar, aile içi istismar, aldatma ve toksik bağımlı ilişkiler (bunlar olmadan gotik ve queer edebiyat nerede olurdu?) Tartışmaları ve örnekleri içerir.

Bu konulara hak ettikleri hassasiyetle yaklaşmak her zaman niyetim olmuştur. Cehenneme giden yol iyi niyetlerle döşeli olduğundan, sadece *niyet* etmekle kalmadım; diğer şeylerin yanı sıra, farklı akıl hastalıkları hakkında çok fazla araştırma yaptım: ne olabilir

neden olduğu, nasıl ortaya çıktığı, hem hastalığa yakalanan kişiyi hem de yakınındaki insanları nasıl etkilediği ve bu hastalıkların on dokuzuncu yüzyılın sonlarında Hollanda'da nasıl algılandığı. Ayrıca, bir duyarlılık okuyucusundan da minnettarlıkla faydalandım (teşekkürler, Johanie!).

Karanlık ve ürkütücü şeyler sizi bekliyor, evet, ama umarım keyifli ve ürkütücü bir zaman da sizi bekliyordur. Lütfen keyfini çıkarın ve *Dilindeki Kan'ı* aldığınız için teşekkür ederiz!

Bölüm I

"Seninle olmayı özlüyorum, deniz kenarında, birlikte özgürce konuşabileceğimiz ve havada kalelerimizi inşa edebileceğimiz bir yerde."

Bram Stoker, *Drakula*

Bayan Sarah Schatteleyn'den Bayan Lucy Goedhart'a mektup

İkizim, sevgilim, LUCY

Benim için her şey iyi değil, HİÇ iyi değil

HAYIR

Başımda kör edici bir ağrı var.

Bu kadar acı çekmenin ve YAŞAMANIN mümkün olduğunu düşünmemiştim

gözüme bir KAŞIK alıp

onu dışarı çıkaracakmışım

gibi hissediyorum

yapmak için her şey

DURDURUN DURDURUN durdurun durdurun durdurun

sık sık düşünüyorum ama sadece SHE düşünmeme izin verdiğinde çünkü insan böyle bir acıyla nasıl düşünebilir ki?

kafanın içinde kök salmak ya da ya da bunun için bir kelime var ve biliyorum ama bana gelmiyor sanırım şimdi de kelimelerimi alıyor oh tanrım oh tanrım oh tanrım ohgodohgod lütfen hayır ama bana izin verdiğinde ÖLÜ olmanın ne kadar iyi düşünüyorum çünkü o zaman en azından acıtmazdı

sadece yapamam çünkü onun istediği bu ve ne olursa olsun ona istediğini veremem HİÇBİR ZAMAN aslaNEVERNEVERNeVERnever

shesaDEMONanUNHOLYthingallVILEallUNCLEAN

Keşke onu öldürebilsem ya da en azından onun beni incittiği gibi ben de onu incitebilsem.

beyninin tuzlanmış bir sümüklü böcek gibi hissetmesini

Seni görüyorum KORKUNÇ ŞEY bazı büyük kelimelerimi benden çalabilirsin ama bana ne yaptığını anlatmak için başka kelimeler kullanabilirim

ithurtssomuchlucy

Lütfen lütfen LÜTFEN bana gel tatlı kardeşim, eğer gelmezsen yapabileceklerimden korkuyorum.

Sarah

**Bay Michael Schatteleyn'den Bayan Lucy Goedhart'a
telgraf**

Adresinden alındı

Veenpoort 11:06 28/09/1887

Sarah ölümcül derecede hasta. Lütfen hemen gelin. Önceden haber göndermenize gerek yok. Saat kaç olursa olsun sizi istasyonda karşılayacak birileri olacak. Sadece acele edin. Onun hayatından endişe ediyorum.

Michael

Bölüm 1

Tren öğlen istasyondan ayrıldı.

O zamana kadar o kadar çok küçük şey ters gitmişti ki Lucy yolculuğunun uğursuz olup olmadığını düşünmeden edemiyordu. İlk olarak, saat onda kalkan trene daha erken binmeyi planlamıştı ama onu istasyona götüren vagonu çeken atlardan biri nalını fırlatmış ve onu neredeyse iki saat geciktirmişti. Nihayet vardığında, sol botunun topuğu kopmuş ve bileğini burkmasına neden olmuştu. Trene bindiğinde, o sabah başına gelen talihsizliklerden bir an için kurtulduğunu düşündü. Bunun bir yanılsama olduğu, orta yaşlı bir kadın olan ve ağır gül suyu kokan bir yolcu arkadaşının seyahat çantasını Lucy'nin kucağına bırakmasıyla ortaya çıktı.

Lucy irkilerek oturduğu yerde sarsıldı. Boş boş karıştırdığı, İngilizceden çevrilmiş bir gotik masal derlemesi olan kitap kucağından düştü. Sayfalarının arasında, kaybolmaması ve kırılmaması için özenle sıkıştırılmış, ikiz kardeşi Sarah'dan gelen son mektuplar duruyordu. Mektuplar yere ve koltukların altına döküldü.

"Aman Tanrım!" dedi kadın. Sanki Lucy'nin çantayı alıp korkuyormuş gibi çantayı kaptı. "Seni görmedim," dedi açıklama olarak. Sonra da ekledi, "Gerçekten daha dikkatli olmalısın, biliyorsun."

Değerli mektuplarını toplamak için dizlerinin üzerine çökmüş olan Lucy, cevap olarak sadece belli belirsiz gülümsedi.

Kadın gücenerek oflayıp pufladı ve Lucy'nin koltuğuna oturdu. Lucy ona bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti ve cam kenarındaki boş koltuğa oturdu. Zarfların üzerine yapışan toz ve saçları fırçaladı, sonra onları dikkatle düzeltti ve hepsini aldığından emin olmak için saydı. Zarflara bakmak bile onu huzursuz ve hasta hissettiriyordu, göğüs kafesi zonkluyordu, sanki kemiğine bir ip dolanmış ve biri onu da beraberinde çekerek toplamaya çalışıyormuş gibi.

Bu hisler üzerine düşünmesi uzun sürmedi. Vagonda bulunan diğer tek yolcu, gül suyu kokan kadın, tren istasyondan ayrıldıktan sadece beş dakika sonra bir çığlık attı. Elini göğsüne bastırarak "Aman Tanrım!" diye haykırdı.

"Ne?" Lucy çılgınca sordu. "Ne oldu?"

Kadın işaret etti. Lucy'nin ilk başta ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonra bir örümceğin pencere camına, camın kendi tarafına süründüğünü gördü. Çok küçüktü, Lucy'nin başparmağının tırnağından biraz daha büyüktü.

"Oh," dedi Lucy. "Merak etme. Sana zarar vermez."

Kadın başını salladı. Gözleri yuvarlanmış, irisleri bembeyaz kesilmişti. "Onu benden uzak tut!" diye soluk soluğa bağırdı, sanki korkusu onu boğacak kadar güçlüydü.

Lucy bir mektubu zarfından çıkarıp kucağına koyarken, *belki de bu başka bir işarettir*, diye düşündü, ama neyin işareti olduğunu bilmiyordu ve ayrıca işaretler, onları aramaya gittiğinizde ucuzdu. Elindeki işe odaklanmak daha iyiydi.

Zarfın kenarlarına baskı uygulayarak açılmasını sağladı ve ardından içindeki örümceği dikkatlice fırçaladı. Örümcekler

Ne onu ne de başka bir böceği korkuturdu. Annesinin eksantrik ablası Adelheid Teyze onları çok sever ve takıntılı bir şekilde incelerdi. Lucy'nin en eski anılarından biri, Sarah ile birlikte bahçede bir battaniyenin üzerinde otururken Adelheid Teyze'nin onlara yakın bir toprak parçasını kazmasıydı. Kısa bir süre önce yağmur yağmış olmalıydı; Lucy battaniyenin nemli olduğunu ve toprağın koyu ve yumuşak olduğunu, büyük kümeler halinde teyzesinin parmaklarına yapıştığını hatırlıyordu.

"İşte!" Adelheid Teyze zaferle konuştu. Yerden bir şey kopardı ve yeğenlerinin görmesi için uzattı. Bir solucandı bu, neredeyse bir parmak uzunluğunda, incelikle bölümlere ayrılmış, bir ucunda kalın bir bant vardı. onun avucunda kıvrandı. Yumuşak bahar ışığında pembe ve bejin çeşitli tonlarında parlıyordu.

"Çok güzel!" Sarah . "Çok güzel!" Lucy de aynı fikirdeydi.

"Dokunabilirsin, ama dikkatli ol! Çok narindir," dedi. "Bazı insanlar bir solucanı ikiye böldüğünüzde iki solucan elde edeceğinizi düşünür. Bu ne kadar şaşırtıcı olurdu! Kendini ikizleyebilen bir yaratık! Ama bu..."

Her zaman hızlı, her zaman kararlı ve sınırsız meraklı olan Sarah solucanı yakaladı ve ikiye böldü.

"...kocakarı masalından başka bir şey değil," diye bitirdi Adelheid Teyze.

Sarah solucanın yarısını Lucy'nin ellerine koydu. Dokunulduğunda serin ve hafif ıslaktı. Sarah'nın kendi yarısı, ucunda bant , onun avucunda kıvranmaya devam etti, kaçmaya çalışırken tüm vücudu kıvrılıyor ve sonra tekrar düzeliyordu. Lucy'nin yarısı sadece zayıf bir şekilde seğirdi. Kısa süre sonra hareketsiz kaldı. Canlı pembe tonu beyazlaşıp sıradan bir griye dönüşürken Lucy hayretle baktı. Sarah'nın kıvranan yarısının yanında zavallı görünüyordu, bir solucanın olması gerekenin kötü bir versiyonuydu.

Aklına bir düşünce gelmişti, şimdi bile hatırlayabileceği kadar korkunçtu: Ya o ve Sarah solucanın parçaları gibiyselerdi? Sarah canlı ve hayat dolu, Lucy ise gerçeğinin zayıf bir taklidinden başka bir şey değilse?

İnsanların beni fark etmeyip yanlışlıkla bavullarını kucağıma atmalarına şaşmamalı, diye düşündü Lucy, zarfı içindeki örümceklerle birlikte incitmemeye dikkat ederek katlarken. İnsanın ani stres anlarında hatırlayabildiği şeyler ne tuhaftı. Bu düşünce ona acı verdiğinden değil, artık vermiyordu. Ne olduğunu ve ne olmadığını kabulleneli çok olmuştu. Aslında bu anı neredeyse tatlı geliyordu; Sarah solucanın uyuyor olması gerektiğini söyleyerek onu rahatlatmaya çalışmış, solucan hâlâ kıpırdamayınca da Lucy'nin elinden alıp her şeyin aptalca olduğunu söylemiş ve Adelheid Teyze'ye onlara gösterecek başka bir şeyi, daha iyi bir şeyi olup olmadığını sormuştu.

Lucy içinde örümcek olan zarfı dikkatlice yanındaki boş koltuğa yerleştirdi. Trenden ayrıldıktan sonra onu serbest bırakabilirdi. Bir ağaca ya da ışığın güveleri ve yiyebileceği diğer böcekleri çekebileceği bir fener direğine ağ örmesi çok daha iyi olurdu - ya da bu ağ ören bir örümcek türü değil miydi? Sarah biliyor olabilir.

Kadın zarfı bırakır bırakmaz, yolcu arkadaşı şemsiyesiyle zarfa vurdu. Öyle bir güç kullandı ki zarf havaya uçtu. Bir çılgılık atarak zarfı yere fırlattı ve önce sol, sonra da sağ ayağıyla üzerine bastı. Botları, örümceğin hayatta kalmasını imkânsız kılacak kadar düzleşmiş olan kâğıt üzerinde koyu renkli izler bıraktı.

Lucy şok olmuş bir halde kadına baktı. "Bunu neden yaptın?" diye haykırdı.

"İğrenç yaratıklar," dedi kadın ve sonra omuz silkti. Kadın bir sonraki istasyonda indiğinde Lucy çok rahatlamıştı.

İstasyon şefi düdüğünü çalıp tren yoluna devam ederken Lucy, *"Sadece birkaç saat daha, sonra yine Sarah'yla birlikte olacağım,"* diye düşündü.

Yağmur ince pencere camına çarpıyor, camdaki isle karışıyor ve fantastik gri çizgiler oluşturuyordu. Lucy kaşlarını çattı. Yanına şemsiye almayı akıl edememişti. Şüphesiz getirmedeği ve özleyeceği tek şey bu değildi; eşyalarını toplarken aklı başka yerdeydi ve kötü bir iş çıkarmıştı. Bayan van Dijk ona yardım etmeyi teklif etmişti ama Lucy bunu nasıl kabul edebilirdi ki? Bayan van Dijk yaşlı ve güçsüzdü. Daha da önemlisi, Lucy'ye oda ve yemek sağlıyor ve ona arkadaşlık etmesi karşılığında her ay küçük bir miktar para ödüyordu. Bir işverenin çalışanının eşyalarını topladığı bir dünya gerçekten de tuhaf bir dünya olurdu.

Yalnız, Bayan van Dijk bir şemsiye eklemeyi asla unutmazdı.

En azından Lucy bir kitap getirmeyi düşünmüştü, gerçi diri diri yakılan ve geveze hayaletlerin musallat olduğu kadınlarla dolu hikâyeler şu anda ona pek çekici gelmiyordu. Ama öylece oturup beklemek daha da cazip değildi, bu yüzden kitabın sayfaları arasından kız kardeşinin mektuplarından birini çıkardı, zarfından çıkardı ve okumaya başladı.

İşini bitirdiğinde midesi bulanıyordu ama belki de bunun bir nedeni doğru dürüst yemek yememiş olmasıydı. Bayan van Dijk'ın aşçısı yolculuk için ona sandviç hazırlamıştı ama Lucy'nin annesi ona toplum içinde bir yerde yemek yemenin uygunsuz olduğuna dair kesin bir inanç aşlamıştı. Gülsuyu kokan kadın gittiğine göre tren vagonunun kendisine ait olması önemli değildi.

tereyağı sürülmüş sandviçleri ve söğüş etleri gözlenmeden tüketebilirdi.

Zaten pek iştahı da yoktu. Sarah'nın son mektubu gibi rahatsız edici bir şeyi okuduktan sonra kimin iştahı olurdu ki? Tabii üzerinde neredeyse okunaksız karalamalar olan tarihsiz kâğıda böyle bir şey denebilirse.

Lucy içini çekti ve mektubu kitabının sayfaları arasına geri koydu. O kadar çok okumuştı ki, sayfaların katlandığı yerdeki kırıksıklıklar yırtılma tehlikesi geçiriyordu. Aynı zarfın içinde Sarah'nın çizdiği bataklık cesedi resmi de vardı. Lucy onu çıkarmadı. Ona zihninde canlandırarak kadar sık bakmıştı. Şimdi de hiç beklenmedik bir anda aklına geldi ve görüntüyü boğmak için gözlerini kapadı.

Gözlerini tekrar açtığında tren, yazlık tahıllar hasat edildiğinden bu yana seyrek ve dağınık görünen çiftçi tarlalarını geride bırakmış ve ağaçlarla dolu bir alandan geçiyordu. Ağaçların yaprakları vagonu anlık bir alacakaranlığa sürüklemiş ve Lucy'yi kız kardeşinin mektubunu düşünmekten alıkoymuştu. Kaşlarını çattı ve başını pencereye çevirdi.

Sarah'nın yüzü ona baktı, cılız, vahşi ve kızgındı.

Lucy kalbi küt küt atarak şiddetle geri çekildi, ancak Sarah da aynısını yaptı.

Senin yansıman, seni aptal kaz, diye düşündü. Dışarıdaki sık yeşilliklerden kaynaklanan ani karanlık, pencereyi bir aynaya dönüştürmüştü. Neredeyse kendisiyle alay ederek gülecekti. Bunun yerine cama yaklaştı ve yansımasını inceledi. Bir tutam saç iğnelerinden kurtulmuştu ve yanağında mürekkep olduğunu umduğu koyu bir leke vardı. Daha da kötüsü, gözlerinde korkmuş ve vahşi bir şeyler vardı; peşine düşülmüş bir hayvanın gözleri gibiydi.

Lucy'yi tanımayan biri onun dağınık ve dolayısıyla biraz deli olduğunu düşünebilirdi. Pasaklı bir görünüm, rahatsız bir zihnin güvenilir bir dışa vurumu değil miydi?

Lucy yanında getirmeyi unutmadığı tek şey *olan* mendiliyle yanağını sertçe ovuştururken, *Belki kız kardeşimi dağınık saçları, huysuz gözleri ve ağzının kenarında kurumuş tükürükle bulurum ve o zaman onun gerçekten de bir deli olduğundan emin olurum,*" diye düşündü.

Korku, nefesini kesecek kadar büyük bir güçle onu boğazından yakaladığında düşüncesini daha yeni bitirmişti. Mendili kucağına bıraktı ve ağlamamak için yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Lütfen, diye düşündü büyük bir coşkuyla, tüm vücudunu hafif bir ter kapladı ve göğüs kafesindeki düğüm acıyla atmaya *başladı, lütfen kızmasına izin verme.*

Yine mi?

Bayan Sarah Schatteleyn'den Bayan Lucy Goedhart'a mektup

Zwartwater, 19 Eylül 1887

Sevgili Lucy,

Michael ve benim bugün neler yaptığımıza inanamayacaksınız! Aslında ben de inanmakta güçlük . Çok tuhaf bir gündü - heyecan verici, evet, ama biraz da korkutucuydu. Hepsinden önemlisi, inanılmaz derecede ilginçti.

Her şey Michael ve ben öğle yemeğimizi bitirdikten hemen sonra oldu. Kiracılardan biri koşarak eve geldi ve

torf keserken bir ceset bulduklarını söyledi. Bunun muhtemelen çok eski bir ceset olduğunu, yeni bir cinayet kurbanı olmadığını, torf kesicilerin bazen bulduğu bataklık cesetlerinden biri olduğunu ekledi. Bu tür cesetler hakkında biraz okumuştum ama hiç görmemiştım ve Michael da görmemişti, bu yüzden ikimiz de kendimiz görmek için acele ettik.

Katje'yi evde bırakmak zorunda kaldık; zavallı kız yine çok acı çekiyordu. Onunla birlikte, buna neden aylık lanet dediklerini gerçekten anlıyorsunuz, değil mi? Pasja'yı onunla bıraktım. O kadar nazik bir köpek ki, onu tavşan avlarken gördüğünüzde bunu asla düşünemezsiniz! Enfin, hem Michael'ın zavallı akrabasını hem de köpeğimi evde bıraktım ve çürüme süreçleri cesedi çok fazla değiştirmeden önce benzerini yakalamak için eskiz defterim ve birkaç kalemle silahlandıktan sonra, Michael ve ben suç mahalline doğru yola çıktık.

Diğer turba tarlalarından pek farklı görünmüyordu: sadece otlak, hafif ıslak, ıslak topraktan büyük kareler oyulmuş, derin, karanlık çukurlar bırakılmış. Bir sonraki tarlada tuğlalar ve turba levhaları kurumaya bırakılmıştı. Hava bu güzel, temiz koku ve sıcak ot kokuyordu.

Yeni bekçi Bay Hooiman bizi orada karşıladı. Dev gibi bir adamdı, bacakları çarpıktı ve derisi dışarıda yaptığı işlerden dolayı fındık kahvesi renginde bronzlaşmıştı. Çocuklardan birinin turba keserken cesedi bulunduğunu anlattı. Zavallı şey kötü bir şok geçirmiş. Hiçbir şey sizi toprağı kesmeye ve bir insan elini ortaya tam olarak hazırlayamaz, mi?

Çok geçmeden elin hala bir kola, kolun da bir sağrıya bağlı olduğunu ve böyle devam ettiğini keşfettiler. Zamanla

Oraya vardığımızda kafayı yeni çıkarmışlardı, görmek ister miydik?

Kafayı gördüğümde ilk düşündüğüm şey, bunun gerçekten bir kafaya benzemediği idi. Bay Hooiman bana baktığım şeyin tam olarak ne olduğunu söylememiş olsaydı, domuz mesanesinden yapılmış sönük bir top olduğunu düşünebilirdim. Hayvansal bir şeydi, evet, ama şekli bozuktu. Ama adamlar kafaya yapışan toprak parçalarını temizlemeye , şimdiye kadar benden saklanan şeyleri gördüm: kızıl saç dalları, bir kulağın nazik kıvrımı. Bir yüz bekliyordum ama talihsiz zavallı yüzüstü gömülmüştü; başından beri kafanın arkasına bakıyordum ve bunu hemen fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissettim.

Adamlar çalışırken, Bay Hooiman'a cesedi ne yapmamız gerektiği konusunda bir fikri olup olmadığını sordum, kendisi sık sık turba kesicilere yardım ettiği için bu tür konularda daha tecrübeliydi. Omuz silkti ve bunun kendisine bağlı olmadığını, buranın onun arazisi olmadığını söyledi. Eğer öyle olsaydı, onu geri koyar ve unutmaya çalışırdı.

Bunun üzerine ürperdim ve şöyle dedim: "Ama asla yapamam! Her zaman burada olduğunu bilirdim ve bu beni rahatsız ederdi. Elbette bu talihsizin kim olduğunu ve onu buraya kimin koyduğunu bulmak gibi bir görevimiz var. Cesedi incelemeli ve en azından ondan ne öğrenebileceğimize bakmalıyız. Öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeyi bilim camiasına borçluyuz."

Bay Hooiman yine omuz silkti. "Büyükbabamın ve ondan öncekilerin zamanında bataklık cesetlerine genellikle böyle yapılırdı. Bana sorarsanız, yapılacak en doğru şey bu. Şimdi pek öyle görünmüyor olabilir ama eskiden

Bir zamanlar insan, tıpkı sizin gibi," dedi (ya da buna çok benzer bir şey. Orada olduğunu hissedebilmen için tüm konuşmaları ezberlemeye ne kadar çalıştığını biliyorsun, tatlı kardeşim benim, ama itiraf etmeliyim ki bunu her zaman mükemmel bir şekilde başaramıyorum. Beni affedeceğinden eminim!).

Michael Bay Hooiman'a önerileri için teşekkür etti ve düşünmemiz gereken çok şey olduğunu söyledi. Bu arada, adamların cesedin tamamını kazmaya devam etmeleri en iyisi olacaktı, böylece ben de cesedin tamamını çizebilecektim; tıp adamları cesedin yerinde çekilmiş resimlerini takdir edeceklerdi. Eğer daha sonra tekrar gömebiliriz. Michael Arthur'u getiremeyeceğine bakmaya giderken ben kalıp krokisini çizecektim. Bir doktor muhtemelen bizim gözden kaçırdığımız şeyleri görecektir.

Öğleden sonra sona erdiğinde şeyi ortaya çıkarmışlardı: çıplak bir insan bedeni -arkasına bakarak kadın mı erkek mi olduğunu söylemek imkânsızdı- yüzü koyun yatıyordu ve bir tahta gibi dümdüzdü. Dizlerine, dirseklerine, omuzlarına ve boynuna tahta kazıklar çakılmıştı, bu da erkeklerin mırıldanmasına, bazılarının haç çıkarmasına neden olmuştu (Michael'ın Katolikleri işe almakla ilgili hiçbir sorunu olmadığını biliyorsunuz). Cesedi çeşitli açılardan çizdim, toprağa saplandığı yere çok dikkat ettim, sonra adamlardan cesedi kaldırmalarını istedim. Bunu isteksizce yaptılar.

Onu ters çevirdiklerinde nefesleri kesildi. Daha hararetli haç çıkarmalar oldu, bazıları mırıldanarak dua etti. Cesedi tutan adamlar sanki yanmışlar gibi onu yere bıraktılar ve ellerini sarsılarak pantolonlarına ve ceketlerine sildiler.

Onları uyarmak için yaklaştım -verecekleri zararı ancak Tanrı bilir- ama kendimi bir an için sersemlemiş buldum.

Cesedin çeneleri arasına büyük bir taş parçası sıkışmıştı.

Bu bir kaza ya da tesadüf olamazdı; taş öyle bir büyüklükteydi ki, onu içeri tıkmak için ağız sonuna kadar açılmıştı. Bu sırada bazı dişler kırılmıştı ve kesici dişler tamamen eksikti.

O sırada Bay Hooiman beni bir kenara çekti ve bana adamların çalışmayı bırakmak istediklerini açıkladı. Cesede ait huzursuz ruhtan korkuyorlardı. Bu ceset gibi bir şekilde gömülmüş biri intihar etmiş ya da suçlu olmalı ve bunlar huzursuz ölümler yaratır.

Michael'ın güleceğini bildiğim için buna gülmedim. Adamlara saygısızlık etmek istemedim ama gün batımından önce yapılacak daha çok iş varken çalışmayı bırakmalarını da istemedim.

Sonunda, sadece o gün için normal ücretlerinin iki katını teklif ederek kalmalarını sağladım. Onlara iyi niyetimi göstermek için içlerinden birini, hizmetçilere onlar için güzel sıcak yemekler ve bol miktarda bira hazırlamaları talimatını vererek eve geri gönderdim.

Yemek gelene kadar çalışmaya devam etmelerini söyledim. Birisi, bir çite yaslanarak duran kaba bir tabut yapmıştı. Cesur adamlardan bazılarını cesedi koymaya ikna ettim, sonra da torfu kesmelerini istedim.

cesedin bulunduğu yerin etrafında herhangi bir giysi ya da eşya bulup bulamadıklarını görmek için.

Onlar bunu yaparken ben de cesede daha yakından baktım.

Bakması çok garip bir şeydi Lucy! Teni en çok tabaklanmış deriye benziyordu, çay rengine boyanmıştı. Vücudu artık düz ve sert görünmüyordu, sanki ben bakışlarımı ona sabitlemeden önce biraz kıvranıyormuş gibi hafifçe bükülmüştü. Böyle görünmesine neden olan şeyin tabutun arka tahtalarına dayanan kazıkların düzensiz uzunluğu olduğunu biliyordum ama yine de görmek rahatsız ediciydi.

Ona "kadın" demeye başladım, ancak itiraf etmeliyim ki yaratığın kadın mı erkek mi olduğundan hâlâ emin değilim. Onu ters çevirirken, adamlar muhtemelen namusumu korumak için beline bir mendil örtmeyi tartışmışlardı, ancak cesedin konuşulacak bir cinsiyeti yoktu, en azından görebildiğimiz kadarıyla yoktu. Batakılık kemikleri ve gözleri yiyor ve görünüşe göre cinsel organları da!

(Bu kısmı Bayan van Dijk'a okumamanız konusunda sizi uyarmak isterim, ancak bir parçam bunu yaparsanız kesinlikle çok sevinir. Eğer seni anında kovarsa, her zaman söylediğim gibi gelip benimle ve Michael'la bil, tıpkı sana her zaman söylediğim gibi refakatçi pozisyonunun sana hiç yakışmadığını söylediğim gibi. Sana para verebilirim, böylece yakınlarda bir pansiyon tutabilirsin ve küçük bir hizmetçi tutabilirsin ve her şey çok saygın olur. Ama biliyorum, burada ölü bir atı kırbaçlıyorum. Yine de, gerçekten öldüğünden emin olmak için ara sıra ona vurmak iyidir).

Ben neredeydim? Ah, evet: bataklık bedeninin görünürdeki cinsiyetsizliği. Onun o kadar da cinsiyetsiz olduğunu düşünmemiştim. Cinsiyetinin alışlagelmiş belirgin fiziksel işaretlerinden hiçbirine sahip değildi, yine de yüzü bana bir zamanlar kadın olduğuna inandırdı.

O yüz.

Şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf, en unutulmaz yüzlerden biri. Tarif etmekte zorlanıyorum. Bir taslak ekledim ama korkarım ki onun hakkını veremiyor. Onu incelediğimde, başlangıçta sadece üzücü bir şekilde ezilmiş ve şekilsiz bir et çuvalı gibi görünüyordu. Ancak, belli bir açıdan bakıldığında, ilk başta sönmüş bir futbol topu sandığım o yüz, birdenbire daha önce sadece kağıt üzerinde veya mermerde karşılaştığım nadir bir güzelliğe büründü. Bunun kulağa tuhaf gelebileceğini biliyorum, çünkü bu bir cesedin yüzü ve bataklık tarafından büyük ölçüde değiştirilmiş bir ceset. Bu göz yanılsaması beni kesinlikle şaşırttı ama bu doğru ve bunu anlayacak biri varsa o da eminim sizsiniz. Karı ve kocanın tek beden olduğunu söylerler, ama sen benim ikizimsin ve dolayısıyla diğer yarımısın.

Ona baktım ve bataklık onu deri gibi tabaklamadan, saçlarını kızıla boyamadan ve gözlerini tüketmeden önce, çenesi vahşice açılmadan ve ağzına bir taş sokulup dişleri inci gibi kırılmadan önce, hayattayken nasıl göründüğünü merak ettim. Sadece ona bakmak bile çenemde hayali bir acıya neden oluyordu ve o taşı çıkarmaya karar verdim; ağzından çıktıktan sonra ne bulabileceğimizi kim bilebilirdi? Kolay olmayacaktı. Ona zarar verebileceğimden korkuyordum.

Bunu denerken dişler ve çene daha da fazla zarar görecektir ve bu da amacını boşa çıkaracaktır.

Ama onu bu şekilde , değil mi?

Taş parçasının etrafını yokladım, parmaklarımla ağzına uzandım. Ağzının içi hâlâ canlı birinin ağzı gibi nemliydi ve ürperdim ama geri çekilmedim. Bunun yerine taşı çenesinden çıkarmaya başladım, önce nazikçe, sonra biraz daha güç kullanarak, dişlerinin taşa sürtünme sesini duyunca yüzümü buruşturdum. Daha sıkı tutmaya çalıştım ama dişlerinin kırık kütükleri parmak eklemlerimi kesti.

Bir çığlıkla elimi geri çektim. Parmak eklemlerimde küçük kesikler oluştu. Bataklıktaki su kadar koyu kan avucumdan ve bileğimden aşağı serbestçe akıyordu. Dişlerini pembeye boyamıştı.

~~Torf kesiciler her şeyi yanlış anlamışlar. "Aç değil, sadece susamış," diye düşündüm ve sonra kendi aptallığıma güldüm. Parmak eklemlerimi emdim, kanın sert tadı turbanın dumanıyla karışarak dilimde çiçek açtı.~~

Son paragrafı okumaya çalışmayın. Sadece hastalıklı bir saçmalık. Bazen çok tuhaf hayallere kapıldığımı biliyorsunuz, özellikle de sevgili küçük Lucille'imden sonra... Ama şimdi bu konuya girmeme gerek yok.

Muhtemelen güneşin üzerime vurması ve bataklık kadınının bir anlığına güzel gösteren o lanet olasıca ürkütücü illüzyon ve ardından elimi onun küçük dişleri üzerinde kesmenin verdiği şok nedeniyle garip bir dönüş yaşadım. Michael ve Arthur nihayet geldiklerinde kaşlarımı çatarak kesikleri emiyordum.

Arthur hemen cesede çekildi. Tabutun etrafında volta atarak cesedi her açıdan inceledi, sonra onu nasıl bulduğumuzu görmek için çizimlerime bakmak istedi. Sonra ona dokunmaya başladı, boğazını ve çenesini, sonra da eklem yerlerini hissetti ve bu sırada mırıldandı.

"Eee? Bundan ne anlıyorsun?" Michael sordu.

Yanına gittim ve kolumu onunkine geçirdim. Birden kendimi çok yorgun hissettim.

"Muhteşem!" dedi Arthur. Yanakları kızarmıştı ve heyecanlı bir okul çocuğu gibi görünüyordu. "Cesedin en az bir asırlık olduğunu düşünüyorum ama şu ellere bakın! Kendi elimden alabildiğim kadar kolay parmak izi alabiliyorum. Batakliklar gerçekten olağanüstü."

"Hiç bir şey gördün mü?" Michael sordu.

Arthur başını salladı. "Hayır, ama bazı hikayeler okudum. Bataklik cesetleri nadirdir, ancak bu tür buluntular tamamen duyulmamış değildir, yine de Hollanda topraklarında bir tane bulunmasının üzerinden uzun zaman geçti. Yanlış hatırlamıyorsam Almanların şansı daha yaver gitmiş ve on beş yıl kadar önce Schleswig-Holstein'da böyle bir ceset bulmuşlardı. Buluşu ve ardından yapılan otopsiyi titizlikle kaydettiler. Biz de burada aynısını yapabiliriz. Ortaya çıkarabileceğimiz sırları bir düşünün!"

O ve Michael uzun bir süre konuştular, her ikisi de keşif olasılığı karşısında heyecanlanmıştı. Ben çok az konuştum. Korkarım kendimi yorgun ve biraz da halsiz hissetmeye başlamıştım, muhtemelen açlıktan ve elimdeki ağrıdan; parmak eklemlerimdeki kanama durmuş olsa da hala iğrenç bir şekilde sızlıyordu, acı sıcak ve zonkluyordu.

Bir süre sonra yiyecek ve içecekler geldi ve Michael adamlara ödeme yapmaya başladı. Çok geçmeden neredeyse neşelenmişlerdi ama hiçbiri daha fazla kalmadı. Işık hızla azalıyordu ve eve dönmek istiyorlardı. Michael en cesurlarını tabutun Zwartwater'a taşınmasına yardım etmeleri için ; kuru ve serin olan mahzen cesedin korunmasına yardımcı olacak ve bazı küçük ayarlamalarla Arthur'un mümkün olan en kısa sürede yapmak istediği otopsi için mükemmel bir yer olacaktı. Eğer izin verseydik, sanırım tarlada ya da bu gece ona bıçak çekerdi.

Michael ve ben eve doğru yürürken, ona cesedi ne yapacağımızı tekrar sordum. Arthur gibi o da otopsi yapılmasını istiyor. Garip bir şekilde, kendimi kararsız buluyorum. Böyle fırsatların nadiren karşımıza çıktığını ve bu cesetten her türlü şeyi öğrenebileceğimizi inkâr edemem ama yine de bu olasılığı tiksindirici buluyorum, yine de bu hislerimi nasıl açıklayabileceğimden emin değilim. Hiçbir zaman bilimsel keşiflerin önünde duran biri olmadım, öyleyse neden şimdi beni rahatsız etsin? Belki de bedeni bir insan olarak düşünmeye çalışmamalıyım.

Ne düşünüyorsun, Lucy canım? Kesmek mi, mi?

Bu mektubu şimdi keseceğim. Bu haliyle oldukça uzun ve Michael'ın sana ne kadar sık yazdığım konusunda benimle dalga geçmeyi ne kadar sevdiğini biliyorsun. Ayrıca, elim kestiğim yerden sızlıyor ve yazmak tam olarak acı vermese de pek hoş da değil. Evin dışında eldiven giymeyecek kadar utanmaz olduğum için belki de uygun bir ceza! Annem yaşasaydı, o tarlada ellerim ve bileklerim açıkta oturduğumu görüp küplere binerdi.

Ama o hiçbir zaman çizim yapan biri olmadı, ki eldiven giyerken bunu yapmak çok zordur. Kalemler çok kaygandır.

Keşke sen de orada olup benimle birlikte görebilseydin, Lucy benim. ~~O garip yüzdeki güzelliği senin de görüp göremeyeceğini bilmek isterdim.~~

Şimdi gerçekten duracağım.

Arthur sana sevgilerini yolladı (Evlenecek bir tip olmadığını biliyorum, ama tekrar düşünürsen, onun iyi bir koca, senin de çok iyi bir doktor eşi olacağını bil! Ama bana aldırmamalısın. Yine ölü bir atı kırbaçlıyorum. Gerçekten, bazen bütün bir arabayı çekecek kadar atım olduğunu hissediyorum!).

Bayan van Dijk'a selamlarımı ilet. Daha da iyisi, ona ikizimi benden uzak tuttuğu için kesinlikle zalim olduğunu düşündüğümü söyleyin; eğer hala benimle yaşıyor olsaydınız, bu cesedin çıkarılışını birlikte görebileceğimizi bir düşünün!

*Seni seven kız kardeşin,
Sarah*

Bölüm 2

Lucy akşam altı sularında geldi. Artık iyice solmuş olan ön kapının üzerindeki taş harflerin evin adını yazdığını görmek onu nadiren bu kadar rahatlatmıştı: ZWARTWATER.

Neredeyse beş yıl önce, anne ve babası hâlâ hayattayken ilk kez görene kadar bir malikâne için tuhaf bir isim olduğunu düşünmüştü. Michael her iki kız kardeşi de yanında kalmaları için davet etmişti; Sarah'ya kur yaptığı için, Lucy'ye ise nezaket gereği. Ev, bu kadar ağır bir taş için uygun olmayan yumuşak bir zemin üzerine inşa edilmişti ve bu da tüm yapının bir tarafa doğru sarkmasına neden oluyordu. Bu durum, çok daha yakın bir zamanda farklı bir tarzda inşa edilmiş olan batı kanadıyla birleşince eve felç geçirmiş görüntüsü veriyordu. İçinde yine de bir güzellik vardı, kusurlu şeylerin güzel olabileceği gibi, ama bu karanlık ve solmakta olan türden bir güzellikti.

Zemin bu kadar yumuşaktı çünkü arazi eskiden bataklıktı, şimdi ise büyük ölçüde kurutuldu. Ancak drenaj toprağı önemli ölçüde alçaltmış ve yeraltı suyuna çok daha fazla yaklaştırmıştı, bu da toprağın şişene ve çamurlaşana kadar sadece biraz sıvı alabileceği anlamına geliyordu. Böylece her yağmur yağışı toprağı çamura çeviriyor ve büyük su birikintileri oluşturunuyordu. Yaz aylarında buralar böcekler için fidanlık işlevi görüyordu; Peru kabuğunun keşfine kadar bölge halkı sıtmadan kırılıyordu. Sonbahar ve kış aylarında, güneşin zayıf olduğu ve genellikle gizlendiğı zamanlarda, arazinin zemininde büyük

Günlerce, hatta çoğu zaman haftalarca küçülmeyen su genişlikleri. Koyu renkli toprak suyu siyaha boyuyordu.

Siyah su. *Zwart suyu.*

Lucy beş yıl önce o gün, *uygun bir isim, evet, ama aynı zamanda uğursuz bir isim olduğunu* düşünmüştü. Durmak bilmeyen yağmur tabakalarının arasından ev görünür görünmez bu düşünce aklına gelmiş ve bir hizmetçi onu kız kardeşini görmesi için üst kata çıkarırken de aklından çıkmamıştı. Normalde Sarah onu istasyondan at tuzağıyla getirecekti ya da koridorda onu bekliyor, sabırsızlıkla volta atıyor, sonra da dışarıdaki arabanın gıcirtısını duyar duymaz kapıya koşuyor, ikizine kavuşmanın sevinciyle gülüyor olacaktı.

Artık kahkaha yoktu. Tek ses Lucy'nin kırık topuğundan ve çocuk eldivenlerinden geliyordu. Elini her açışında deri gıcırdıyor ve dikiş yerlerinden geriliyor, sonra da tırabzanın etrafında kapatıyordu. Yağmur, elbisesinin ipeğini mahvettiği gibi onları da mahvetmişti. Michael'ın teminatlarına rağmen istasyonda onu bekleyen kimse . İstasyon müdürünün eve birini göndermesini beklemek yerine, kırık ayakkabısına ve yağmura aldırmadan kendi başına yürümeye başladı. Her şey beklemekten daha iyiydi. Atlı kapanı süren hizmetçi onu ancak on beş dakika sonra bulabildi ama o zamana kadar giysileri çoktan mahvolmuştu. Yazık olmuştu ama bunu umursayacak gücü kendinde bulamıyordu. Başka eldivenler, başka elbiseler olacaktı. Sadece bir kız kardeşi vardı.

Arthur, Lucy'yi hasta odasının dışında bekliyordu. Uzun boylu, zayıf bir adamdı, sarı saçları bal ama bıyıkları çok daha koyuydu. Kendisine bir otorite hissi verdiğini umarak uzatmıştı; yüzü çocuksu bir yüzdü, yanakları yuvarlak ve kırmızıydı. Lucy'nin sık sık düşündüğü gibi nazik bir yüzdü, kendinizi zayıf ve hasta hissettiğinizde başucunuzda görmekten mutlu olacağınız türden bir yüz. Bu ona yakışıyordu.

O, Sarah ve Arthur birlikte büyümüşlerdi. Anne babaları arkadaşı ve aynı çevrelerde yaşıyorlardı. Arthur, Sarah ve Lucy'den neredeyse beş yaş büyüktü ama iyi bir oyun arkadaşıydı, sabırlı ve nazikti. Üç ağabeyi olduğu için dünyada kendi yolunu çizmek zorundaydı ve bunu üniversiteye gidip doktor olmak için çalışarak yaptı. Öğrenci topluluklarına katıldı ve orada soylu bir ailenin tek oğlu olan ve babası öldüğünde büyük aile mirasına konacak olan Michael ile tanıştı. Michael gibi erkekler için üniversite genellikle öğrenme zamanı değil, evlenip mirasçı olarak sorumluluklarını üstlenmeden önce içki içme, fahişelik yapma ve kumar oynama zamanıydı.

Yine de Michael derslerinde ciddiydi ve babası ölüp Zwartwater'ı ona bıraktığında bile inatla bilginin peşinden gitti. Hiçbir zaman tek bir konuda karar kılammış ve bu nedenle her işin ustası, hiçbir işin ustası olamamış olsa da, üniversite onu ve Arthur'u bir araya getirmişti. Bu da Michael'ı Goedhart ikizlerine götürmüştü. Sarah ile ilk tanışmalarından sonraki üç ay içinde nişanlandılar ve Michael eğitimi bitirir bitirmez evlendiler. Arthur'a taşra doktoru olarak bir iş ayarlamıştı; bu iş pek gösterişli değildi, maaşı düşüktü ve ağır bir işti ama onları birbirlerine yakın tutma avantajına sahipti.

Lucy yorgun bir ifadeyle, *her şey çok uzun zaman önce olmuş gibi görünüyor*, diye düşündü. Arthur ona gülümseyerek sol elini tuttu. Sırılsıklam deriyi hissettiğinde irkilmedi ama yumuşak, endişeli bir sesle, hastalara kullandığı gibi olmasa da çok da farklı olmayan bir sesle, "Çok ıslaksın," dedi.

"Kız kardeşimi gördükten sonra değişeceğim," dedi.

"Soğuk algınlığına yakalanabilirsin. Ciğerlerin..." Yine devam etmedi.

Kısa bir süre için gözlerini kapattı. Tekrar açtığında, hâlâ eldivenli elinde tuttuğu parmaklarını hafifçe sıktı. "Kız kardeşimi gördükten sonra değişeceğim," diye tekrarladı, kırıcı olmadan. "Şimdi söyle bana: Onu tam olarak ne rahatsız ediyor?"

"Beyin ateşi; kafasında kör edici bir ağrı var. Sonuç olarak, hiçbir şeyi tutamıyor. Onu gördüğünüzde korkmamaya çalışmalısınız; çok değişti. Dün gecedен beri sık sık bayılıyor, bayılmadığı zamanlarda da saçmalıyor, bu yüzden garip şeyler söylerse de korkmamalısınız."

"Geçen seferki gibi mi?" Lucy sordu.

Arthur tereddüt etti, sonra şöyle dedi: "Bir bakıma. Çok daha hızlı geçecek, çünkü bu kez suçlu olan ateşi, zihninin parçalanması değil. Ateşi düştüğünde tekrar eski haline dönecek."

"Ne tür garip şeyler söylüyor?"

Bir an sessiz kaldı, erkeklerin sık sık yaptığı ama kadınların asla yapmadığı o sert şekilde yüzünü ovuşturdu ve "Kendisine zarar vermek isteyen biri, bir kadın olduğuna ikna olmuş görünüyor" dedi.

Lucy'nin göğsünde endişe ve korkudan oluşan sıcak bir kömür yandı. Bu his boğazına kadar ilerledi ve kalın bir şekilde yutkunmasına neden oldu. Kız kardeşinin acı çektiğini düşünmek acı vericiydi; onun da kafasının karışık ve korkmuş olduğunu bilmek, açıkçası, dayanılmazdı. "Hangi kadın?"

Arthur omuz silkti. "Emin değilim. Bir önemi yok. Bu gerçek değil." "Onun için gerçek. Lütfen," dedi, kız kardeşimi görmeme izin ver."

Birlikte, Sarah'nın kendi odası olmayan ama nadiren kullanılan bir misafir odası olan odaya girdiler. Perdeler kapalıydı ve oda karanlığa gömülmüştü; tek ışık ocakta yanan ateşten geliyordu ve bu da odayı sıcak ve havasız yapıyordu. Hemen Lucy'nin

giysileri buharlaşmaya başladı. Karanlıkta çok az şey görebiliyordu. Ama koku alabiliyordu: kendi ıslak giysileri, artı sabun ve gümüş kaşıklarla verilen şuruplu ilaç. Bu kokuların altında terleyen yıkanmamış bir bedenin pis kokusu ve onun da altında çürümenin tatlı kokusu vardı.

Gözleri alıştıkça mobilyaların katı şekillerini seçebiliyordu: boyalı çiçekleriyle ipek bir paravan; bir çekmeceli dolap; zarif ayaklı küçük bir yazı masası. Sandalyesi yatağın yanına taşınmıştı ve şu anda sık kırılmış koyu renk bukleleri olan genç bir kadın tarafından işgal ediliyordu. Michael'ın sadakasıyla geçinen fakir bir akrabası olarak konumuna yakışır şekilde sade bir elbise giymişti. Tuhaf yarı aydınlıkta rengini tahmin etmek imkânsızdı. Onları görünce ayağa kalktı ve kucaklamak için Lucy'nin yanına gitti. Dokununca sıcak bastı.

"Katje," diye mırıldandı Lucy.

"Burada olman çok güzel," diye fısıldadı Katje, sonra da gülümsedi. Gergin bir yaratıktı, ağzının etrafında bir seğirme vardı ve insanın gözlerinin içine sadece küçük patlamalar halinde bakma eğilimi vardı. Lucy de göz temasını pek sevmezdi ve bu yüzden aldırmadı.

"O ?" Arthur sordu.

"Biraz huzursuzdu," diye itiraf etti Katje. "Sürekli dönüp duruyordu."

"Konuştu mu?"

"Bazen, ama kelimeleri bulamaç gibiydi ve onları çıkaramıyordum. Sanırım uykusunda konuşuyordu." Sarah çocukken sık sık uykusunda yürürdü ve bunun dışında pek çok şey yapardı. Bu alışkanlık ara sıra, genellikle de stresli zamanlarda aklına gelirdi.

"Başka bir şey yok mu?" Arthur sordu. Katje başını salladı.

Hepsi kısık sesle konuşuyordu. *Sanki çoktan ölmüş birinin odasındaymışız* gibi, diye düşündü Lucy, sonra şiddetle ve acıyla ürperdi. Katje'nin yanından geçerek kız kardeşinin yattığı yatağa ilerledi ve eğilerek Sarah'ya baktı.

Hastalık onu harap etmişti. Önceleri birbirlerine o kadar benziyorlardı ki kimse onları ayırt edemiyordu ve aynaya bakmak Lucy'yi huzursuz ediyordu çünkü ona bakan yüz Sarah'ya ait olmalıydı ama değildi. Artık hiçbir karışıklık olamazdı. Lucy oldukça sağlıklı görünürken, Sarah zayıf ve hastaydı. O kadar hızlı kilo vermişti ki, derisi kemiklerinin etrafında, bir çerçevenin üzerine acemice örtülmüş bir kumaş parçası gibi gevşekçe sarkıyordu.

Örtünün üzerinde yatan Sarah'nın eli tuhaf bir şeydi, neredeyse yarı saydamdı ama derisi soğan kağıdı kadar inceldiğinde beklenebileceği gibi damarlarla dolu değildi. Lucy'nin aklına gelen sözcük *balmumuydu*. Sarah'nın dudakları da neredeyse beyazdı, ağzının sağ köşesinde kırmızı ve kahverengi bir yara dışında. O küçük yara dışında sadece yanaklarında renk kalmıştı: Şok edici bir pembeydi - sağlıklı bir allığın değil, fena halde haşlanmış bir deri parçasının tonuydu.

"Sarah, buradayım," dedi Lucy, nazıkçe elini tutarak. Sarah'nın evlenip Zwartwater'a gitmesine ve dolayısıyla Lucy'den uzaklaşmasına kadar hep el ele tutuşurlardı. Birbirlerine kenetlenmiş elleriyle annelerinden ayrılmışlardı; belki de bu yüzden Lucy'yi yatıştırmak için Sarah'nın ince parmaklarının Lucy'ninkilere dolanmasından daha güçlü bir şey yoktu. Her zaman huzursuz, her zaman istekli, hızlı ve güler yüzlü olan Sarah'nın Lucy'nin parmaklarıyla oynamak, onları bir o yana bir bu yana hareket ettirmek, parmak eklemlerini ve aralarındaki çukurları okşamak gibi bir alışkanlığı vardı. Sarah evlendiğinde ve Lucy elini kız kardeşinin elinin içine soktuğunda, altın nikâh yüzüğü

Birincisi. Tam olarak soğuk değildi ama sert ve inatçıydı, sıkıca bastırıldığında eti ısıırıyordu.

Çok hafif ve gevşek olan bu el, hiç de kız kardeşine aitmiş gibi hissettirmiyordu.

Yaşadığı şok çok büyüktü. Lucy'nin nefesini kesmiş, boğazını düğümlemişti. Gözlerinde acı dolu yaşlar birikti. Kız kardeşinin yanan alnına bir öpücük kondurmak için ona yaklaştığında, yerçekimi onları gözlerinden çekip aldı ve düştüler: biri Sarah'nın saçlarına kondu ve orada kırılmadan durdu, diğeri ise Sarah'nın burnunun köprüsüne damladı, burada tehlikeli bir şekilde dengelendi, sonra burun deliğinin kıvrımını takip ederek sol taraftan aşağı kaydı.

Sarah'nın göz kapakları seğirdi. Yavaşça gözlerini açtı. O kuru, çökük yüzünde çok büyük ve ıslaktılar.

Lucy, *çizdiği resimdeki bataklık kadınının yüzü gibi*, diye düşündü ve anında iyice üşüdüğünü hissetti.

"Lucy," diye mırıldandı Sarah, "gerçekten burada mısın?" Nefesi iğrençti, hastalık, açlık ve susuzluk kokuyordu.

"Öyleyim," dedi Lucy ve kız kardeşinin elini sıkıca kavradı.

Kız kardeşinin ağzı yanlara doğru gerildi, dudaklarını gerginleştirdi, yaranın çatlamasına ve ağlmasına neden oldu ve dişlerini ortaya çıkardı. Sağ üst kesici dişinin yanındaki dişini çocukken kaybetmişti. Yerine porselenden yapılmış sahte bir diş takılmıştı, parlak beyaz yüzeyi diğer dişleriyle uyumsuzdu; Sarah'nın çay sevgisi doğal dişlerinin rengini hafifçe bozmuştu. O kadavra suratında dişleri kocaman duruyordu, tıpkı şimdi dehşet içinde kocaman açılmış gözleri gibi. "Hemen git," diye yalvardı, Lucy'nin elini öyle bir kuvvetle kavradı ki küçük kemikler birbirine geçti.

"Ama ben daha yeni . Sana bakmaya geldim." Lucy söyledi.

"Burada kalamazsın. Daha önce de öldürdün ve izin veririm yine öldürecek. Bunu gördüm, Lucy. Yaşadım. O aç. Onunki gibi bir açlık hiç görmedim!" dedi. Ateş gibi parlayan gözleri ıslak ıslak parlıyordu.

İlkel ve derin korku Lucy'yi iliklerine kadar dondurdu. Arthur elini kız kardeşinin elinden nazikçe kurtarıp hastasıyla ilgilenebilmek için onu kenara çekmeseydi, sonsuza dek öylece durabilirdi, kıpırtısız ve kaskatı, kalbi mide bulandırıcı bir şekilde çarpıyordu.

"Dediğim gibi, ne bilmiyor," dedi usulca. Sonra, daha parlak bir sesle, "Sarah, iyi değilsin. Bunu içmelisin." Kadının dudaklarına bir bardak götürdü.

"Hayır! Bana yalan söylüyorsun. Bana yine o iğrenç lapayı yedirmeye çalışıyorsun, sütte yumuşatılmış ekmek. Yememi istiyorsun. Yememem gerektiğini biliyorsun," diye inledi, yüzünü başka yöne çevirerek.

"Bu sadece su. Ne kadar serin olduğunu hisset." Bardağı hafifçe alnına dayadı.

Ona doğru sertçe bastırdı ve inledi ve ses öylesine derin bir zevkle doluydu ki Lucy'yi utandırdı.

Arthur dedi ki, "Biliyorum. Şimdi iç bakalım; beynindeki yangını yatıştıracaktır."

Sarah hevesle, bardağı ağızına götürmek için adamın kolunu kavradı. Ve sonra onu ısırdı.

Bölüm 3

Her şey o kadar hızlı gelişti ki Lucy ilk başta ne olduğunu anlayamadı.

Arthur bir çığlık atarak geri çekilmeye çalıştı, bardağı düşürdü ve içindekileri Sarah'nın kucağına döktü. Sarah fark etmemiş bile gibiydi. Tüm dikkatini Arthur'un geri çekilmesini engellemeye vermişti. Bileğini sıkıca tutmuştu ve bırakmıyordu. Ağız Arthur'un alt kolunun iç kısmında sabitlenmiş, dudakları geriye çekilmiş, iri dişleri yumuşak ete gömülmüştü.

"Sarah!" Lucy haykırdı. Kız kardeşini omuzlarından tutup Arthur'un elinden çekip aldı ama kemikli omuzları ve bir deri bir kemik kalmış kolları kız kardeşinin gücünü yalanlıyordu. Sarah çekilip gitmeyecekti. Aslında ne Lucy'nin onu çekiştirmesini ne de Arthur'un parmaklarını bileğinden çekmeye çalışmasını umursuyor gibiydi. Çiğnedi ve içti.

Sonunda Katje, yatağın başucundaki su sürahisini Sarah'nın kafasına devirerek onları kurtardı. Sarah haykırdı ve dişlerini göstererek kaçtı. Aralarındaki çizgiler pembeye boyanmıştı.

Arthur yaralı kolunu tutarak tökezledi. Bir tabureye takıldı, sonra ağır ve vakarsız bir şekilde oturdu. Parmaklarının arasından kan damlıyordu. Havada yoğun bir tuz ve metal kokusu vardı.

Bu arada Sarah soğuk suyun şokunu atlatmıştı. Sırılsıklam çarşafı eline aldı ve Arthur'un kanının damlayıp bozduğu emdi, bir hayvan gibi üzerine çömeldi, soğuktan ya da belki de zevkten titriyordu.

Lucy ağlayacakmış gibi hissetti. Sarah'nın emerken çıkardığı yumuşak sesler, yutkunurken boğazının titremesi, damlayan saçlarının arasından görünen gözlerinin sert parıltısı... Hepsi korkunç ve yanıltıcı.

"Çok özür dilerim," dedi Katje. Ağzı eğlenceden dehşete ve tekrar dehşete doğru seğiriyordu. Sarah'nın üzerine eğildi ve çarşafın bir köşesiyle yüzünü silmeye çalıştı.

"Faydası yok. Çarşaf sıırılsıklam olmuş. Onu ıslak giysilerinden çıkarıp ateşin önüne götürmeliyiz. Dua edelim de bu dondurucu suyun vücudunda yaratacağı şok ölümcül olmasın," dedi Arthur, kelimeleri kırparak ve sert bir sesle. Sarah'yı yataktan kaldırmaya yardım etmek için hamle yaptı ama Lucy yolunu kesti.

"Bırak biz yapalım. Kolun bu haldeyken kimsenin işine yaramazsın," dedi ve hizmetçilerden birini çağırmak için zilin ipini çekmeye gitti. Bir an için Arthur tartışacakmış gibi göründü ama konuştuğunda bu sadece özür dilemek içindi.

Katje ve Lucy birlikte Sarah'nın yataktan kalkmasına yardım ettiler. Onu soydular ve kuru bir elbise ile gecelik giydirdiler. Bu iş bittikten sonra iki hizmetçi mor kadifeden bir divan getirdiler, Lucy de Sarah'yı divanın üzerine yatırdı ve üzerini battaniyelerle örttü. Bütün bunlar olurken Sarah hareketsiz ve sessizdi. Katje onu uyutmak için bir içki hazırladığında hiç şikâyet etmeden içti, ağzının köşeleri acı ilaç tadıyla buruştu.

"Ben onunla kalacağım," dedi Lucy.

Katje başını salladı ve "Bu ıslak giysileri çıkarıp ısınmalısın. Sarah hasta olmanı istemez. O zaman onunla oturabilirsin, gerçi birazdan uyuyacak ve bizim verebileceğimiz hiçbir şeyi istemeyecektir."

Lucy tartışmayı düşündü ama Katje mantıklı konuşuyordu ve düşünmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Odadan çıkıp koridorun soğuk ve nemli havasına adımını attığında, ürpertici bir nefes aldı ve az önce gördüklerini derinlere, irili ufaklı tüm acı verici şeylerin olduğu yere bastırmaya çalıştı: Sarah'nın ikiye ayırdığı solucan; trendeki örümceği ezen kadın; Michael, her zaman Michael...

Bu arada Arthur da koridorun ötesine geçememişti. Mendilini koluna dolamaya çalışırken ağır ağır duvara yaslandı. Bunu tek eliyle yapamayınca, nefesinin altından küfretti. Yüzü kül rengiydi, parmakları titriyordu. Lucy onun bayılıp bayılmayacağını merak etti.

"Bana bırak," dedi, kumaş parçasını ondan alarak. Yara çirkin bir şeydi, yırtık pırtık ve korkunçtu ama kan akışı yavaşlıyordu ve kolunun alt kısmının ortasındaki yeri hareketlerini engellemeyeceği anlamına geliyordu. Yine de bunu yapanın Sarah olduğunu bilmek...

En iyisi bunu düşünmemek ve elindeki işe odaklanmaktı. Mendili katladı ve yaranın üzerine bastırarak adamın acı içinde tıslamasına neden oldu. "Özür dilerim," dedi.

"Olma. Sarah'dan sen sorumlu değilsin. Şu anda korkarım Sarah, Sarah'dan bile sorumlu değil. Sözlerimi bir kenara not edin: Eğer ateşi düşerse, ne yaptığını bile hatırlamayabilir."

"Beklediğimden çok daha kötü," diye itiraf etti Lucy. Kendi mendilini çıkarıp adamın koluna sardıktan sonra mendili sabitledi

mendilini yerine koydu.

"O halde özür dilemeliyim. Sizi hazırlarken daha iyi bir iş çıkarmalıyım."

"Hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı. İşte oldu. Hepsi bitti."

Oyalanmadı, çünkü ne onun kendisini azarlamasını duymak ne de az önce olanlardan daha fazla bahsetmek istiyordu. İnsanlar bazen onun soğuk ve çekingen, hatta kibirli olduğunu düşünürdü, ama gerçekte o sadece sessiz ve dalgındı. Çocukken, teyzesi ve kız kardeşi dışında herkese karşı acı verici bir utangaçlığı vardı. Konuşmaktan nefret etmesine neden olan bir kekemeliği vardı. Bu konuşma engeli ve dilinin tutukluğu o zamandan beri aşılmıştı, ama eski alışkanlıklar zor ölür, bu yüzden büyük ölçüde sessiz kaldı.

Michael'ın önceden yazmasına gerek olmadığını, onu her zaman kabul etmeye hazır olduklarını söylemesine rağmen, her zamanki odası hazırlanmamıştı. Büyük olasılıkla Michael hizmetçilere söylemeyi unutmuştu ya da unuttuysa bile ne emir vereceğini bilmiyordu; evin idaresi Sarah'nın alanıydı ve buna müdahale etmekten hoşlanmazdı.

Her nasıl olduysa, oda havalandırılmamıştı ve ızgaradaki ateş daha yeni yakılmıştı, soğuğu ve rutubeti gidermesi için zaman yoktu. Ama eşyaları getirilmişti ve burası yalnız kalabileceği ve tanıklık etmeyeceği bir yerdi, bu yüzden aldırmadı.

Odasının adı Gümüş Oda'ydı; gümüş dalgalarla desenli duvar kâğıdı ve şömine ile lambri kaplamasında kullanılan, ılık belli bir şekilde malzemeye vurduğunda hoş bir gümüş rengine parlayan meyve ağaçlarının ahşabı nedeniyle bu adı almıştı.

Lucy, *böyle kasvetli bir havada bu isim buraya ne kadar da yakışıyor*, diye düşündü. Yetersiz sonbahar ışığı, çürük gibi görünen koyu bulutlar tarafından köreltilmiş ve soğutulmuştu. Yağmurla çalkalanan pencereleri gümüşleştiriyor ve duvarda akan desenler oluşturunuyordu. Sanki bir deniz mağarasında oturuyor gibiydi.

Artık sıırıslıklımdan ziyade sadece nemli olan eldivenlerini çıkardı, sonra şapkasını çıkardı saçlarını tutan tokaları çıkarmaya başladı. Nemli ve ip gibi bükülmüş saç telleri boynundan ve omuzlarından aşağı süzüldü. Saçları tamamen döküldüğünde, kız kardeşine ait gümüş sırtlı bir fırçayla taradı. Bu tuhaf ışıkta saçları fırça gibi gümüş gibi görünüyordu ama gerçekte sadece küllü bir sarıydı.

Bir denizkızı ya da deniz cadısı olabilirim, saçlarımı tarayıp boğulmuş lanetlilerin ruhlarını sayabilirim, diye düşündü aynada yüzüne bakarken, benek benek siyahtı çünkü araziye adını veren suyun bolluğu evin çoğu zaman dayanılmaz derecede nemli olduğu anlamına geliyordu ve rutubet eşyaları , yıpratıyordu.

Saçlarını ördü. Akşam yemeği için toplaması gerekiyordu ama aniden o kadar bitkin düşmüştü ki zahmet edemedi. Ayrıca, akşam yemeğinin uygun şekilde servis edilip edilmeyeceğini bile bilmiyordu. Ona bir tepsi gönderip bu odada yemesini sağlayabilirlerdi, ki bu genelde hoşuna giderdi; böylece hizmetçiler dışında kimse onun ne kadar çok ya da az yediğini göremezdi. Evet, Sarah yatağından kalkamayacak kadar hasta olduğuna göre, yemeğin tadını çıkaracak bir tek Michael varken neden yemek servisi zahmetine girsinlerdi ki? Ama bu gece yalnız olmayacaktı, gerçi odadakilerin söylediklerine bakılırsa, yemek hazırlanırken kimse onu hesaba katmamış olmalıydı.

Michael'a sorup emin olmalıydı. Ama burada değildi, yoksa onu karşılardı. Muhtemelen dışarıdaydı.

Akan yağmura lanet olsun, bacaklarını yakacak kadar hızlı yürüyor, korku ve endişelerinden kaçmaya çalışıyordu, tıpkı küçük kıızı kızıl hastalığından ölürken boğulup ağladığında yaptığı gibi.

Lucy en yakındaki sandalyeye çöktü ve gözyaşlarını durdurmak için burnunun sıkarak oturdu. O ana kadar bastırmaya özen gösterdiği görüntüler ve yarım yamalak düşünceler şimdi yüzeye çıkmış ve onu bunlara tanık olmaya zorluyordu.

Lucy kız kardeşini hasta ve acı çekerken görmeye hazırdı ve bununla birlikte gelen tüm küçük aşağılamalara dayanmaya ve bunları görmezden gelmeye hazırdı: kokular, sıvılar, çaresizlik. Ama hastalığın kız kardeşini bir tür kaçık canavara dönüştüreceğini, hayat arkadaşlarını ısıracağını ve bir köpek gibi kanını emeceğini düşünmemişti. Sarah'nın Arthur'un kolunu kemirirken ve kan sıçramış bezi ağzına alırken çıkardığı yumuşak emme seslerini duymaya devam etti.

Sarah'nın iki haftadan kısa bir süre içinde sağlıklı bir genç kadından bir deri bir kemik kalmış, kuduz bir yaratığa dönüşmesi nasıl mümkün olmuştu? O zamanlar sağlıklıydı, heyecanlı ve üretkendi. Sadece bir beyin hummasının bu tür değişikliklere yol açabileceğine inanmak neredeyse imkânsızdı. Yine de bazı hastalıklar ateşin yaptığı gibi hızla ve acımadan yakıp yıkardı. Bunu Lucille'de görmüşlerdi, değil mi? Lucy *nedenini* istediği kadar sorabilirdi ama bu şekilde tatmin olmazdı, sadece delirirdi.

Bir süre sonra, bir düğme kancası alacak kadar kendini toparladı ve botlarının düğmelerini açmaya koyuldu. Bu iş bittiğinde sol çorabını aşağı sıyırdı ve soğuktan beyazlamış, ayak parmakları maviye çalan derisi ortaya çıktı. Ayağını eline aldı ve kanın yeniden akmasını sağlamak için sıkıp ovuşturdu, acıdan irkildi ve nefesi kesildi. Yine de zonklama ve yanmayı hoş karşıladı çünkü

Zihni az önce tanık olduğu gösteriden başka bir şeye odaklandı.

Diğer ayağına masaj yaparak hayata döndürmeye çalışırken kapı çalındı, gözyaşları onu kör ediyordu.

"Kim o?" Lucy sordu.

"Ben Katje. İçeri girebilir miyim?" "Evet."

İçeri girdi, kapıyı kapattı, sonra kapıya Yanağında bir iz vardı.

Arthur'un kanı, diye düşündü Lucy, sanki gibi hissederek.

"Soyunurken yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi Katje. Lucy'nin gözlerinin içine bakmaya çalıştı ama sonra her zaman yaptığı gibi bakışlarını kaçırdı.

"Çok düşüncelisiniz ama hizmetçilerden birini çağırabilirim." Lucy, Katje ile Michael arasındaki ilişkiyi tam olarak bilmiyordu ama Katje'nin Michael'ın yardımına muhtaç bir tür fakir akrabası olduğunu tahmin ediyordu. Bu tür kadınların sadık birer arkadaş olmaları, çocukların yetiştirilmesine yardım etmeleri, hastalara bakmaları, kısacası herhangi bir şekilde yararlı olmaları beklenirdi. Ama onlar yine de ailenin üyeleri idi, hizmetçi değillerdi ve bu yüzden, Lucy'nin Bayan van Dijk'a saç ve giysileri konusunda yardım etmesi nasıl beklenmiyorsa, çünkü o bir hizmetçi değil bir arkadaştı, Katje'nin de Lucy'ye yardım etmesi beklenemezdi.

"Sorun değil. Sarah için her zaman yapıyorum. Onu soyman Magda'dan daha çok hoşuna gidiyor. Kaba ve sabırsız olabiliyor, görüyorsunuz." Ve Katje gülümseyerek ağzının etrafındaki spazmı geçici olarak durdurdu. Lucy'nin yanına geldi ve elbisesinin kancalarını ve düğmelerini çözmeye başladı. Katje'nin oldukça güzel elleri vardı, uzun ve ince, bilekleri narin, ressamın heykellerini ve resimlerini modelleyebilmek için alçıdan kalıbını çıkarmak isteyeceği türden eller.

Onlar. Çalışırken tiz bir sesle küçük bir şarkı mırıldandı, sonra hiçbir şey yokken gergin bir şekilde kıkırdadı.

Lucy, o gerçekten de sinirli bir yaratık, oldukça tuhaf, diye düşündü.

Sarah bir keresinde ona çocukken vahşice dövüldüğünü söylemişti. Ayrıntılarını bilmiyorum, bilmek de istemiyorum ama tahmin edebiliyorum. İğrenç bir şekilde acı çektiğini söylemek yeterli. Michael'ın annesi bunu duyduğunda, doğru olanı yaptı ve kızı yanına aldı.

Böyle bir acının iz bırakması kaçınılmazdı. Katje manşetlerinin düğmelerini çözerken Lucy, kızın sadece tuhaf ve aşırı endişeli olmasına rağmen hâlâ sevgi, nezaket ve terbiye sahibi olmasının gerçekten olağanüstü olduğunu düşündü; onun yerinde olsaydı Lucy, Adelheid Teyze öldükten sonra annesinin yaptığı gibi duygusal olarak hissizleşecek, hatta belki de zalimleşecek kadar zarar görebileceğinden korkuyordu. *Sarah ölürse benim yaşayacağım gibi... Ama böyle bir şey olmayacak ve o yanımda olduğu sürece her şeye dayanabilirim.*

Lucy soyunurken konuşmadılar ve tanık oldukları ama konuşmadıkları şey aralarındaki hava ağırlaştı. Katje onu korsesine bağlarken Lucy aralarındaki hamile sessizliğini bozarak sordu: "Bataklıktaki cesedi gördün mü? İki hafta önce buldukları cesedi?"

Ama sormak istediğim şey bu değildi, diye hayret etti kelimeler ağzından çıkar çıkmaz.

Katje'nin elleri hareketsiz kaldı. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki Lucy onun konuşacağı fikrinden çoktan vazgeçmişti ama sonra konuştu. "Sarah'ya bundan bahsetmemelisin, biliyorsun," dedi.

"Nedenmiş o?"

"Bu onu üzüyor." Katje yavaşça, dikkatle nefesini içine çekti; Lucy onun nefesinin ensesindeki küçük beyaz tüyleri karıştırdığını hissetti.

"Ama neden?" Lucy bastırdı.

"Doktor Hoefnagel size birinden korktuğunu söyledi mi?" Katje sordu ve nefesi ensesindeki küçük tüyleri ters yönde .

"Evet. kim bilmediğini söyledi."

Katje gergin bir şekilde kıkırdadı. "mi? Ve o kadar ki, bunun çok açık olacağını düşünmüştüm. Zavallı Sarah bataklık kadınından çok korkuyor."

"Ah," dedi Lucy. Midesinden bir ağrı yükseldi, mide bulantısı kadar ısrarcı, açlık acısı kadar keskin. "Sanırım bu mantıklı." Gerçekten de öyleydi. Sarah'nın mektupları tuhaf ve rahatsız edici bir hal almıştı.

-Sadece bataklıktaki ceset bulunduktan sonra.

"İşte. Hepsi bağlandı," dedi Katje. Lucy'nin seçtiği yeşil kadife elbiseyi aldı ve başının üzerine geçirmesine yardım etti.

"Ama siz gördünüz mü? Yani cesedi gördün mü?" Lucy tekrarladı.

"Hayır." Katje ona bakmadı ama kolunun düğmelerini iliklemek için solgun yüzünü Lucy'nin koluna doğru eğdi. Parmakları Lucy'nin bileğinin iç kısmında titriyordu. Daha fazla bir şey söylemenin eşiğindeymiş gibi görünüyordu ki ön kapı öyle bir şiddetle kapandı ki Lucy'nin başucundaki sürahinin içindeki su dalgalandı.

Bir adam kükredi, hiç de kaba olmayan bir sesle, "Biri şu lanet köpeği benden alabilir mi?"

O zaman Michael sonunda eve döndü, diye düşündü, gözlerini kısa süreliğine kapatarak.

Bayan Sarah Schatteleyn'den Bayan Lucy Goedhart'a mektup

Zwartwater, 21 Eylül, 1887 Sevgili

Lucy,

Bugün Arthur ve eski bir okul arkadaşı, Doktor Rosenthaler adında bir çürüme uzmanı otopsiyi gerçekleştirdi. Onlara çizim yaparak değil ama söyledikleri ve yaptıkları her şeyi not alarak yardım ettim.

Keşke yapmasaydım. Zihnim huzursuz, hem sıkıntılı hem de korkmuş durumdayım ve bunların hepsi o lanet olası bataklık cesedi yüzünden! Bay Hooiman'ın önerdiği gibi onu toprağa geri koymalıydık.

Ama artık çok geç.

Otopsinin başlangıcı dikkat çekici değildi. Genelde senin ve benim zaten bildiğimiz şeylerin tekrarı gibiydi: Ceset ne zaman bulundu? Kim bulmuş? Ne zaman ve nasıl bulmuşlar? Neye ? Ben notlarımı alırken, Doktor Rosenthaler cesedin ne büyük bir mucize olduğunu, korunmasının ne büyük bir mucize olduğunu haykırıp duruyordu. Sevinci gerçekten çok sevimliydi.

"Sence kaç ?" diye sordum ama başını salladı ve henüz bir şey söyleyemeyeceğini belirtti. Etraftaki turbada hiçbir şey bulamadığımız için hayal kırıklığına uğramıştı; çoğu bataklık cesedinin yanında ya da yakınında en azından birkaç giysi bulunur ve bunlar kadının ne zaman öldürüldüğünü tespit etmemize yardımcı olurdu.

"Ama kıyafetlerinin olmaması bile başlı başına ilginç," diye toparladı. "Bu da onun kurban edilmiş ya da ölüme mahkûm edilmiş olma ihtimalini güçlendiriyor. Bataklıklara girip kazara boğulan zavallı ruhlar genellikle giyinik olurlar. Elbette, eklemlerine saplanan kazıklar da bu yöne işaret ediyor."

O kazıkların cesedi su altında tutmak için olduğunu öne sürdü. Turşularla ilgili bir şaka yaptı, sonra büyüdü

Yine ciddiymi ve kazığa oturtmanın, eğer zavallı adam içeri girdiklerinde hâlâ hayattaysa, bir işkence biçimi olarak kullanılmış olabileceğini söyledi.

Doktorlar kadının ağzındaki taşın ne anlama geldiği konusunda daha az eminlerdi. Doktor Rosenthaler bunun kadının ağzını tıkamak için kullanılmış olabileceğini düşündü, ancak bunun birinin ağlamasını engellemek için garip, tehlikeli ve acımasız bir yol olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Arthur bunun bir tür ceza olduğunu öne . Kesici dişlerinin olmayışını neredeyse tamamen görmezden geldiler.

Her zaman, onların aptallıklarına gülmemek için kendimi zor tuttum. Katillerinin neden ağzına bir taş tıktırdıkları bana gayet açık görünüyordu. "Yemek yemesini engellemek için," dedim sonunda, tartışmalarına daha fazla dayanamadığımda.

İkisi de bana öyle tuhaf baktı ki, son derece tuhaf bir şey söylediğimi düşünebilirsiniz!

Detaylandırımdım: "Kazığa oturtulması, taşın dişlerinin arasına zorla sokulması, kesici dişlerinin çekilmesi, yüzünün aşağıya gömülmesi, bunların hepsi onu şaşırtmak, toprağa bağlı tutmak ve geri dönme ihtimaline karşı ağzını kullanamaz hale getirmek için yapıldı."

"Geri mi geldi?" Arthur hâlâ anlamamış bir şekilde sordu.

Onlara sabırla, otopside önce yaptığım küçük araştırmanın, insanların eskiden intihar edenlerin ve hortlak olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğu düşünülen ya da zaten hortlak olduğu düşünülen diğer kişilerin cesetlerine yaptıkları türden bir şey olduğunu gösterdiğini açıkladım. Dürüst olmak gerekirse, bu tür şeyler ülkemizde uzun zamandır yapılmıyor.

neredeyse üç yüz yıldır, ama seyahat hikayeleri bununla doludur.

"Senin yardımın olmasaydı nerede olurduk?" İşim bittiğinde Arthur güldü.

Sonunda o ve Doktor Rosenthaler cesede dokunmaya başladılar. Hiçbir parçasına dokunulmayacaktı. Önce parmaklarına baktılar, altında torf kabuğundan başka bir şey olup olmadığını görmek için tırnaklarının altını kazıdılar. Aynı nedenle saçlarını taradılar, kafa derisinden koparmamak için çok dikkatli bir şekilde yaptılar. Cinsiyetini belirlemek için kasıklarının dikkatle incelediler ama ikisi de yapmak istemedi. Kötü spor yaptıklarına dair şaka yaptım, çünkü doğru olma şansları yüzde elliydi ve bu iyi bir oran değil miydi? Ama çekilmeyi reddettiler.

Doktor Rosenthaler, "Organlara baktıktan sonra anlarız," dedi ve bir bıçak aldı; özel olarak onun hiç de eğlenceli olmadığını düşündüm; mizahtan yoksun erkeklere katlanamıyorum.

"Kemiklerini kesmek için testereye ihtiyacınız olmayacak mı?" Göğsünde kesikler açmaya başlarken sordum.

"Schleswig-Holstein'dan gelen cesedin hiç kemiği kalmamıştı. Bataklık onları tüketiyor," dedi Arthur bana.

"Bu yüzden mi kafası bu kadar ezik? Şeklini korumasına yardımcı olacak bir kafatası olmadığı için mi?" Ben sordum.

"Belki, ama kafasına aldığı şiddetli bir darbe de şekilsizleşmesine neden olmuş olabilir. Torfun ağırlığı onu daha da ezmiş olabilir." Benim için kafatasının farklı bölümlerinin hızlı bir taslağını yaptı ve doğduğumuzda kafanın gelişmesine izin vermek için nasıl ayrı olduklarını açıkladı.

doğum kanalında sıkıştırılır ve ancak zamanla birbirine kaynaşıp sertleşir. Sevgili Arthur! Açıklamayı çok seviyor. İyi bir öğretmen olabilirdi. Çocuksu coşkusu bulaşıcı.

Yine de konuşması boyunca, Doktor Rosenthaler'in bataklıktaki kadını kesip biçerken çıkardığı seslerin, gıcırtiların ve kazımaların, elini içine sokup sırlarını çekebilmek için onu açarken çıkardığı seslerin çok farkındaydım ve göğüs kafesim boyunca uzanan garip bir his hissettim. Tam olarak bir acı değildi, ama tatsızdı, korkunç bir şekilde acı çeken birini gördüğünüzde hayalet bir acı yaşayabileceğiniz gibi. Bundan hiç hoşlanmayacak, diye düşündüm birden. Hayalperest olduğum için kendimi uyarmak zorunda kaldım. Gerçekten, daha önce hiç bir canlının parçalara ayrıldığını görmediğimi sanırdınız! Tabii ki bunlar sadece fare, köpek ve bir keresinde de bir buzağıydı ama memelilerin hepsi içini açtığınızda oldukça benzer görünür; farklı olan sadece boyutları ve meme uçlarının sayısıdır.

Bu sırada Doktor Rosenthaler bataklık kadınının göğsünü açıyor, kollarının üst kısmına deriye benzeyen et parçalarını örtüyordu. Bu işi tamamladıktan sonra bir lambayı havaya kaldırdı ve hiçbir şey yapmadan boşluğa bakmaya başladı. Alnına kazınmış gibi görünen kudretli bir çatık kaş vardı. Bir süre sonra kısık bir sesle, "Arthur," dedi, "bence bir bakmalısın."

Bataklık gövdesinin içi tamamen boştu.

Arthur, "Belki de bataklık kemiklerini yediği gibi organlarını da yemiştir," diye önerdi ama Doktor Rosenthaler başını salladı. Diğer bataklık cesetleri buna benzemiyordu. Arthur, belki de katiller organları çıkarmışlardır, dedi.

cesedi bataklığa atmadan önce, ama üzerinde Doktor Rosenthaler'in yaptığı gibi bir iz yoktu.

"Mantıklı bir açıklaması olmalı," dedim. "Mısırlılar beyni burundan dışarı çekerlerdi. Burun deliklerinden kafatasının boşluğuna bir kanca sokarlar ve beyin tamamen parçalanıp dışarı akana kadar kancayı hareket ettirirlerdi."

"Peki metrelerce bağırsak, iki böbrek, bir karaciğer, iki akciğer ve bir kalp çıkarmak için hangi deliği kullandıklarını düşünüyorsunuz Bayan Schatteleyn? Ağızdan mı? Yoksa anüsten mi?" Doktor Rosenthaler bana sert bir şekilde sordu.

Daha az tedirgin olsaydım, ona mesane, yemek , rahim ve yumurtalıklardan bahsetmeyi unuttuğunu ve çoğu erkeğin onaylayabileceği gibi, kadınların bir kancanın çok iyi yerleştirilebileceği fazladan bir deliğe sahip olduğunu söyledim, ancak bir bayan kaba ve kadınsı olmayan ya da daha kötüsü deli olarak görülmek istemiyorsa böyle bir şey söyleyemez.

"Sarah haklı. Şu anda göremediğimiz bir açıklaması olmalı," dedi Arthur yatıştırıcı bir sesle.

İşlerine devam ettiler, artık çok daha sessizlerdi. Bazı ölçümler yaptılar ve sonra onu tekrar kapattılar. Yapacak başka bir şey ve bakacak fazla bir şey olmadığı için her şey oldukça hızlı gerçekleşti.

Sonra geriye sadece kafası kaldı.

Doktor Rosenthaler bir çekiç ve keskiyle ağzının içindeki taşı dikkatlice kırdı ve parça parça çıkardı, daha sonra tekrar yapıştırabilmek için bunları bir bezin üzerine bıraktı. Elleri tam olarak sabit değildi.

*Daha sonra, zavallı dudakları tozla kaplandı Arthur bir parça
nemli dikkatlice sildi.*

*Ağzının içine baktı ve şöyle dedi: "Dili yok.
Sence midir?"*

*Doktor Rosenthaler şöyle cevap verdi: "Yara izi yok.
Bahse girerim organları tüketen aynı gizemli süreç, güçlü
bir kastan başka bir şey olmayan dili de kısa sürede yok
edebilir."*

*"Ama o zaman neden vücudun geri kalanı da olmasın?
Kasları eksik değil, sadece organları eksik."*

*Doktor Rosenthaler, "Sevgili , bilseydim sana söyledim
ama ben de en az senin kadar karanlıktayım," dedi.
Mahzenin serinliğine rağmen alnında boncuk boncuk terler
birikmiş, favorileri parlıyordu.*

*Başının ölçülerini aldılar, ardından aletlerinin arkasıyla
çukurları yokladılar. Arthur daha önce kafasına kazık
saplanmış olabileceği ve ölüm sebebinin de bu olabileceği
hakkındaki tekrarlardı. Bu ya da boynuna saplanan kazık.*

O zaman kafasının içine bakmaktan başka yapacak bir şey kalmadı.

*Doktor Rosenthaler üst kapağı açtı. Odayı bir koku
doldurdu, o kadar güçlüydü ki Arthur ve Doktor Rosenthaler
bile öğürdüler ve kariyerleri boyunca burunları her türlü
pisliğe maruz kalmıştı. Kolumu ağzıma bastırmak zorunda
kaldım. Gözlerim yaşardı. Daha önce kokladığım hiçbir
şeye benzemiyordu ve bunu tarif etmekte zorlanıyorum.
Kolumun kumaşından içeri girdi, burnumu, boğazımı ve
ağzımı yaktı, neredeyse fiziksel bir şey gibiydi.*

Sonunda lavanta suyuna batırılmış bezleri yüzümüzün alt yarısına bağladık. Bu koku da çok ağır ve iğrençti ama bataklık kadınının kafasından gelen pis kokuya kıyasla daha iyi dayanabiliyorduk.

Arthur kafa derisinin saçla kaplı kısmını dikkatlice katlarken bir şey düştü. Bir eliyle onu yakalamayı başardı, sonra boğazının arkasından yumuşak bir ses çıkardı.

"Ne oldu?" Doktor Rosenthaler sordu.

"Beyin, sanırım."

"Ne demek istiyorsun, sence?"

"Gördüğüm diğer beyinlere pek benzemiyor. Çok küçük. Garip de hissettiriyor."

Bildiğin gibi ben doktor değilim, Lucy'ciğim, ama Arthur'a yakın yaşarken bir iki şey öğrenmemek mümkün değil ve seni temin ederim ki Arthur'un elinde nazikçe tuttuğu şey gerçekten de bir beyne pek . Arthur'un avucuna kolayca sığıyordu ve cevizle aynı renkteydi. O da ceviz gibi buruşuktu ama grimsi etli köklere benzeyen bir şeyle sarılmıştı.

"Bir tür küf olabilir mi?" Doktor Rosenthaler önerdi.

"Küf, bataklıkta yıllarca su altında kaldıktan sonra hayatta kalabilir mi?"

"Belki de ceset mezardan çıkarıldıktan sonra büyümeye başlamıştır. Bazı mantar türleri çok hızlı büyüyebilir."

"Mantar bile olsa," dedim. Doktorun açıklamasının pek tatmin edici olduğunu düşünmüyordum, o da düşünmüyordu ama

Hiçbirimiz buna itiraz edecek kadar mikoloji bilmiyorduk.

Arthur onun beynini -ya da her halükârda beyninden geriye kalanları- kafasına geri soktu, yüzü tiksintiyle buruştu, sonra onu dikmeye koyuldu. Daha sonra ellerini sıcak su ve karbolik sabunla ovdu.

Bataklik kadını şu anda biz onunla ne yapacağımıza karar verene kadar mahzende kalıyor.

Bütün bunlardan ne anlamalıyım, kardeşim benim? Bu benim için olduğu kadar senin için de rahatsız edici mi? Çünkü bataklık kadınının ölümü ve gömülmesi, organlarının ve dilinin olmaması, değişmiş beyni rahatsız edici, değil mi? Yoksa zihnim gerçekte sadece tuhaf olan bir şeyi hastalıklı mı yapıyor? Bunun gibi çok fazla ceset olmadı, bu yüzden olağandışı bir şey olduğunu kim söyleyebilir?

Sizin de anlayabileceğiniz gibi kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. ~~Her zaman güvenilemeyecek bir zihne sahip olmak kolay bir şey değil. Son birkaç gündür kendimi Adelheid Teyzeyi düşünürken buldum ve aynı kaderi paylaşabileceğimizden, söyleyebileceğimden çok daha fazla korkuyorum.~~ Bana hemen yaz sevgilim ve korku ve endişelerimi gidermeme yardımcı ol. Daha da iyisi, en kısa zamanda beni ziyaret et ki elini elimde tutabileyim, yanağımı yanağına yaslayabileyim ve senin tarafından teselli edilebileyim.

Tüm sevgimle, her zaman,

Sarah

Bölüm 4

Lucy'nin üst kattaki koridorda durduğu yerden Michael'ın yüzünü göremiyordu ama botlarının donuk çamurla kaplanmış olduğunu görebiliyordu. Paltosundan akan su, bulanık su birikintileri bırakıyordu. Bir elinde şapkası ve gümüş tepeli bastonu vardı. Diğer elinde ise, ucu titreyen bir İtalyan tazısının boynuna dolanmış kirli bir ip parçası tutuyordu: Pasja. Kalçalarını kaplayan deri, sanki bir sineği yerinden oynatmaya çalışıyormuş gibi dalgalanıyordu. Normalde yumuşak bir gri olan kürkü çamura bulanmış ve yer yer otlardan dolayı yeşile boyanmıştı.

"Bir tavşanın kokusunu aldı. Ondan sonra onu yakalamak için çok uğraştım ve sonunda yakaladığımda tasma koptu ve her şeyi baştan yapmak zorunda kaldım. Sonunda, bana biraz ip getirme nezaketinde bulunan Bay van Eyck'le karşılaşana kadar onu eve kadar boynundan tutup çektim," diye açıkladı şapkasını ve bastonunu ondan alan hizmetçiye.

Başka bir hizmetçi Pasja'yı büyük gazete kâğıtlarıyla silmeye başladı. Köpek usulca sızlandı.

Michael ceketinin düğmelerini açarken ona soğuk bir sesle, "Şansına küs kızım," dedi. "Bu sana kaçmamayı ve beni aptal yerine koymamayı öğretmeli." Ama sıırıslık olmuştur paltosunu çıkarmaya çabaladıktan sonra kızın yanına eğildi ve kulaklarının arasını kaşıdı. Elleri Katje'ninkilere benziyordu: uzun, güzel. Ayağa kalktığı anda başını kaldırdı ve Lucy'nin gözlerine takıldı.

"Lucy," dedi usulca.

Yüzü tuhaftı, hiç yakışıklı değildi ama ilginçti. Neredeyse kansız görünecek kadar beyaz teni ve geniş aralıklı siyah gözleriyle köpekbalığını andıran bir havası vardı. Michael ağzını her açtığında bu etki daha da artıyordu; alt çenesinde normal diş sırasının arkasında büyüyen fazladan iki dişi vardı. Yeni evlendiklerinde Sarah bir keresinde bir mektubunda Michael'dan bu dişleri istediğini, çünkü sivri ve keskin oldukları için sık sık dilini kestiğini, ama Michael'ın iki sağlam dişini çektirmeye yanaşmadığını, bu yüzden Sarah'nın dişleri onun için özenle törpülediğini söylemişti. Sarah'nın kocasıyla öpüşürken kendi dilini kesmiş olabileceği ve kocasının öpücüklerinde sık sık kan tadı gerektiği gibi imalar Lucy'nin dikkatinden kaçmamıştı. Gözlerini kapatıp dilini kendi dişlerinin üzerinde gezdirmiş ve bunu yaparken de Michael'la evli olsaydı bunu umursamayacağını düşünmüştü.

Aslında hoşuna gitmiş olabilir.

Lucy merdivenlerden indi ve onun elinin tersini öpmesine izin verdi. Adamın yağmurdan buz tutmuş dudakları sadece kansız görünmekle kalmamış, aynı zamanda kansız da hissettirmişti. Dudakları ayrıldı ve Lucy dişlerinin baskısını hissetti. Vücudunun her yerinde tüyler diken diken oldu. Elini aceleyle geri çekti, sonra diğeriyle kavradı. Adamın öptüğü deri karıncalandı. Bir tırnağını oraya sapladı ama bu sadece dikkatleri daha fazla o noktaya çekti. *Seni lanet olası küçük hain*, dedi kendi kendine sessizce.

"Burada olacağını bilseydim eve daha erken gelirdim," dedi.

"Ama yapamazdın çünkü Pasja avlanıyordu," dedi. Adının söylenmesi üzerine köpek Lucy'nin yanına geldi ve

elbisesinin eteği ve uzattığı eli.

Michael, "Son zamanlarda pek keyifsizdi," dedi.

Hepimiz öyle değil miyiz? Lucy düşündü ama söylemedi, çünkü yanlarında hâlâ hizmetçiler vardı, bu yüzden rahatça konuşamıyordu. Akşam yemeği sırasında da durum aynıydı. Keşke Katje'nin yaptığı gibi tepsiyi odasına isteseydim, diye düşündü; havadan sudan konuşmak ona kolay gelmiyordu, özellikle de şimdi, özellikle de Arthur'la. Arthur orada olsaydı daha kolay olurdu ama ilgilenmesi gereken başka hastaları vardı.

Nihayet kütüphanede çay içene kadar yalnız kalabildiler. O zamana kadar kendini hem gergin hem de bitkin hissetti.

"Bayan van Dijk nasıl?" diye sordu Michael. "Arkadaşı olmadan kendini bulduğu için çok sinirlenmiştir, eminim? Duyduğuma göre oldukça sahiplenici olabiliyormuş."

"İnsanların onun hakkında kötü konuşmasından hoşlanmıyor."

Pasja güröl güröl yanan ocağın önünde uzanmış, sıcakğın tadını çıkarıyordu. Lucy konuştuğunda kuyruğunu tembel kavisler çizerek haliya vurdu.

Michael, "Öyle olsaydı çok tuhaf olurdu, ama sözlerimle hiçbir şey kastetmedim," diye karşılık verdi.

Fincanına biraz süt döktü. Koyu çayın içinde bir bulut gibi yayıldı. Porselen tenini yaktı. Bu his pek hoş değildi ama onu rahatlattı. "Gerçekten yapmamalısın. Bana karşı çok iyiydi."

Anne ve babası iki hafta arayla ve hiçbir uyarıda bulunmadan öldükten sonra, ailenin servetinden geriye çok az şey kaldığı ortaya çıkmıştı. Bu, zaten sağ salim evlenmiş olan Sarah için pek önemli değildi ama Lucy'nin bildiğı hayatın sonu anlamına geliyordu. Yaşlı bir kadının refakatçisi olmak Lucy'nin hayal ettiğı gelecekten çok uzaktı ama

Saygındı ve para için kız kardeşi ve eniştesine güvenmek zorunda değildi.

Michael uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine attı. "Yaşlı Bayan van Dijk hakkında konuşmayalım. Seni iyi tanıyorum ve bana bazı sorular sormak için yanıp tutuşuyorsun."

Lucy hiç vakit kaybetmedi. "Neden daha önce ağrılmadım?" diye sordu.

Michael ayına biraz çeker attı ve kaşık narin kenara sürtünerek kuvvetli bir şekilde karıştırdı. "nk hiçbirimiz onun ne kadar hasta olduğunu fark etmedik. Otopsideen sonra kendini kitapları ve kağıtlarıyla birlikte odasına kilitledi, yemeklerini orada yedi. Bir şey ilgisini çektiğinde kız kardeşinin nasıl olduğunu bilirsin."

"Peki hiç işaret yok muydu?"

"Hayır." Kaşlarını attı. "Magda bana iyi beslenemediğini ve başı ağrıdığı için afyon istediğini söyledi ama hizmetçilerin nasıl olduğunu bilirsiniz: Histeriye ve abartmaya yatkındırlar."

Magda Lucy'yi hiçbir zaman histeriye ve abartmaya eğilimli biri olarak görmemişti. Bunu Michael'a söylemedi ama Sarah'nın hizmetçisiyle yakında konuşmaya karar verdi.

"Ayrıca," diye devam etti Michael, "Sarah'nın bir proje üzerinde çalışırken sık sık yemek yemeyi unuttuğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Baş ağrısına gelince, daha önce de özellikle çok okurken baş ağrısı çekmişti. Arthur ona gözlük takmayı denemesini önerdi." Koyu bir kahkaha attı. "Gzlk! Beyin iltihabı için! Gördüğün gibi sevgili Lucy, hiçbirimiz onun hastalığının gerçek boyutunu anlayamamışız."

Mektuplarından anlamalıydım, diye düşündü Lucy. Midesinde suçluluk duygusu çalkalandı. "Bir sorun olduğunu ne zaman anladın?"

onu?"

"Üç gün kadar önce, tutarsızca konuşmaya başladığında." Ona doğru eğildi, sesi yalvarır gibiydi. "Seni temin ederim Lucy, elimden gelen her şeyi yaptım ama durumu kötüleşmeye başladığında çok hızlı bir şekilde kötüleşti. Durumun ne kadar ciddi olduğunu fark eder etmez sana yazdım."

Gözlerini ovuşturma isteğine direndi; birdenbire kendini köpek gibi yorgun hissetti. "Yaptığını biliyorum. Ben sadece tüm bunların nasıl anlamaya çalışıyorum. Bu kısa bir süre içinde bu kadar çaresizce hastalanması... beni sarstı."

"Tabii ki öyle."

"Bir hemşire tuttunuz mu?"

"Hayır."

"Katje Sarah'ya tek başına bakamaz."

Sıcak çayından bir yudum aldı. Adem elması boğazında bir aşağı bir yukarı güzelce hareket etti. "Bu yüzden sana yazdım."

"Ben eğitilmiş değilim."

"Yine de geçici bir delilik nöbeti geçirdiği son seferde çok iyi iş çıkardınız."

Bir anı, acı veren yerden yukarı doğru tırmandı: Sarah kirli bir elbise giymiş, tırnakları kırılmış ve ağlıyordu, tam olarak kelime olmayan şeyler mırıldanıyor, kollarında kokuşmuş bir bohçanın üzerinde mırıldanıyordu...

Lucy'nin boğazı neredeyse sarsılarak kasıldı. Bir an için konuşamadı. Konuştuğunda sesi tuhaftı, hafifçe boğuklaşmıştı. "Keder bize en tuhaf şeyleri yaptırabilir."

Neşesiz bir şekilde güldü. "Bunun sadece keder olmadığını çok iyi biliyorsun. Pek çok kadın çocuğunu kaybeder ama Sarah'nın yaptığını yapmazlar."

Ama ben ondan bahsetmiyordum, diye düşündü.

"Bu hastalıklı, doğal olmayan ve sapkın bir şeydi. Her şeyi örtbas etmek için büyük çaba sarf etmek zorunda kaldım. Eğer ortaya çıksaydı, senin akıl duyduğun mantıksız korku yüzünden onu hastaneye yatırmaktan başka çarem kalmazdı."

Hayır, mantıksız olmadığını, Adelheid teyzesine ne olduğunu bildiğini söylemek istedi ama sözünü kesmemesi biliyordu. Bu onun kesinlikle tahammül edemediği şeylerden biriydi.

"Sen orada olmasaydın," diye devam etti, "sanırım aklımı yitirebilirdim."

"Yapma," diye fısıldadı.

Kaşlarını çattı, çayının geri kalanını yuttu ve bir fincan daha doldurdu. "Bir hemşire tutmaktan neden hoşlanmadığımı anlayabilirsiniz. Gerçekten ağzı sıkı olup olmadıklarını asla bilemezsiniz. Seninle, endişelenmeme gerek yok."

Hayır. Sır tutabileceğimi kanıtladım, değil mi? Fincanını yere bıraktı ve köpeğin üzerine eğilerek onu okşadı, böylece ona bakmasına gerek kalmadı. "Zavallı Pasja. Hanımını özlüyor olmalısın."

"Son zamanlarda oldukça keyifsiz," dedi Michael, "salyalarını akıtıyor, titriyor ve hiçbir şeye havlamıyor."

Lucy ipeksi bir kulağı parmaklarının arasında usulca sıktı. Köpek coşkuyla gözlerini kapadı. "Şimdi iyi görünüyor."

"Çünkü ona ilgi gösteriyorsun. Okşandığında her şey çok daha güzel oluyor. Sen biraz sürtüksün, değil mi Pasja?" dedi ve sonra ayağıyla köpeği şakacı bir şekilde itti. Pasja kederli ıslak gözlerle ona baktı.

"Sarah'yla kalmasına izin verilirse belki kendini daha iyi hisseder."

"Oh, hiç de değil," dedi ve ona, üzerinde dans eden ateşin ışığıyla daha da garip görünen, yanaklarına siyah gölgeler oyan garip, sevgili yüzüne baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu anda Sarah'nın yakınında olmaya dayanamıyor. Havlıyor, gözlerinin akını gösteriyor, dudağını yukarı çekiyor. Daha iyisini bilmeseydim, deliliğin yakalandığını düşünürdüm."

Pasja başını Lucy'nin dizine koydu ve usulca sızlandı. Lucy onu okşamayı bıraktığını fark etmemişti. "Ama sen daha iyi biliyorsun?" diye sordu.

"Bataklık cesedinin kokusu. Nedense köpeği çılgına çeviriyor. Onu otopside sonra görmeliydiniz: o kadar korkmuştu ki, Arthur onu sevmek için eğildiğinde neredeyse boğazını parçalayacaktı. Dürüst olmak gerekirse, berbat kokuyordu. Hepsi öyleydi. Tam bir şaraphane kokusu. Sarah'ya hala bir şekilde sinmişse hiç şaşırmam. Otopsiye katıldığını biliyorsun, değil mi?"

Lucy başıyla onayladı. "Bana bu konuda ve cesedin nasıl bulunduğu hakkında yazdı." Tereddüt etti ve sonra, "Doğrusu mektuplarını biraz rahatsız edici buldum. Cesedi çok... ilginç bulmuştu."

"İlginç mi? Onu bulduğumuz andan itibaren kafayı ona takmıştı. Arthur'un yaptığı otopsiye yardımcı olmak konusunda çok kararlıydı." Michael çayından bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu ve bardağı sertçe yere bıraktı. Çay tabağa döküldü. Görmedi ya da umursamadı, çünkü sandalyesinde arkasına yaslandı ve devam etti. "Buna izin vermemeliydim. Bunu şimdi görebiliyorum. Bu kadar kırık ve çirkin bir şeye bu kadar hayranlık duymak doğal değil. Kadınların güzel ve sağlıklı olana, tombul bebekler, ipeksi köpekler ve güzel dişleri olan erkekler gibi doğal bir eğilimi olması gerekmez mi?"

Lucy gülümsedi. Michael'ın neyin kadınca neyin erkekçe olduğuna dair fikirleri her zaman o kadar katıydı ki, bazıları o kadar tuhaf bir şekilde özeldi ki, onlarla eğlenmemek zordu. Daha nazik bir ruh halinde olsaydı,

onunla alay edebilirdi. Bunun yerine nazikçe, "Erkeklerin de böyle bir eğilimi olması gerekmez mi?" dedi.

Michael kaşlarını çattı ve sanki onun sözlerini başından savmak istercesine eliyle sarsak bir hareket yaptı. "Korkunç olana duyulan özlem her iki cinsten de doğal değildir, bunu kabul ediyorum, ama bir kadında bir erkekten daha fazla. Bu yüzden Sarah'nın şu anki deliliğinin kökeninde o lanet olası kösele ceset varsa hiç şaşırırmam. Doğal olmayan bir eylem pekala doğal olmayan düşüncelere yol açabilir."

"Katje, Sarah'nın çok korktuğu kadının bataklık kadını olabileceğini düşünüyor."

Michael bunu düşünürken parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. Ateşin alevleri gözlerine yansıyor, küçük sarı titreşimler. "Haklı olabilir. Beden, hastalanmadan önceki günlerde onu kesinlikle takıntı haline getirmişti ve bu yüzden şimdi hastalıklı olduğu için zihninin odaklanması için mantıklı bir konu olacaktır. Yine de bir delinin saçmalıklarında mantık aramak başlı başına bir tür deliliktir."

"Sarah deli değil," dedi Lucy sert bir sesle.

"Bağışlayın beni. Ben sadece akli dengesi bozuk olan birini kastetmiştim." "*Geçici olarak* düzensiz."

Michael derin bir iç çekti. "Umduğumuz şey , değil mi?"

Lucy kendini sakinleştirmek için Pasja'nın kulağını parmaklarının arasında gezdirdi. Köpeğin bir tarafı yumuşak ve kürklü, diğer tarafı sıcak, çıplak ve güzel damarlı kulaklarını okşamakta neredeyse günahkâr bir zevk vardı. "Ceset şimdi nerede?"

"Gitti."

"Nasıl gitti?"

"Tutmadı."

"Otopsiden sonra Arthur'un onu jambon gibi tttreceğini sanıyordum." "nce çürüme onu ele geçirdi."

"Ama mutlaka bir Şeyler kalmıŐtır?"

"Sadece kpeklerime bile vermeyeceğim birkaç kurumuş deri parçası. Arthur onları eski niversitesine gönderdi. İŞlerine Őpheliyim ama belli olmaz. Hayal kırıklığına uğramış görünüyorsunuz. Cesedi kendiniz görmeyi mi umuyordunuz?"

Sarah'nın çizimini hatırladı: ağzı bir insan ağzının açabileceğinden daha fazla açılmış, yanak ve çene tendonları gerilmiş, bükülmüş bir yüz. Gözleri yoktu, sadece Sarah'nın mürekkeple renklendirdiği ve sonsuz derinlikte görünmelerini sağlayan iki delik vardı. Bu l bir Şeyin yzyd ama çizimde l gibi görünmüyordu. Bunun yerine, uğursuz bir zekâya sahipmiŐ gibi görünüyordu.

Hayatta böyle bir ölümü hak edecek ne yapmış olabilir?

Lucy bir rpertiyi bastırdı. "Hayır," dedi. "Hayır, yapacağımı sanmıyorum." Sessizce ayını bitirdi, sonra da izin isteyerek yukarı, hasta odasına ıktı.

Bölüm 5

Lucy Sarah'yı derin uykuda buldu. Katje, Sarah'nın alnına nemli bir bez koymuştu ve bu bezden damlayan su, şakağında uzayan küçük saç tutamlarını derisine yapıştırmıştı. Boğazının çukuru terden ıslanmıştı.

"O nasıl?" Lucy fısıldadı.

"Çoğunlukla uyuyordu. İki saat kadar önce uyandı. Ona biraz su verdim. Başka bir şey ."

Lucy, "Ben de onunla oturayım," diye önerdi.

Katje başını salladı ve "Ona bir uyku ilacı daha verdim. Doktor Hoefnagel şu anda en önemli şeyin ateşini düşürmeye çalışmak olduğunu ve bunun için de mümkün olduğunca çok uyuması gerektiğini söyledi. Daha saatlerce uyanmayacak. Sen de biraz uyusan iyi olur. Çok yorulmuş olmalısın."

Lucy Katje'nin ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve sıktı. "Peki ya sen? Muhtemelen günlerdir uyumamışsındır."

"Benim için endişelenmeyin. Fazla uykuya ihtiyacım yok; hiç olmadı."

"O zaman seni kıskanıyorum. Yine de yarın sabahtan itibaren kız kardeşime ben bakacağım."

Lucy Katje'yi yanağından öptü ve ona iyi geceler diledi. Ancak Lucy'nin uykuya olan düşkünlüğüne ve geçirdiği uzun güne rağmen zihni huzursuzdu ve eğer

Şimdi yatmaya gitti. Uyanık kalıp kendini biraz daha yormak, rüyasız bir uyku çekmeye çalışmak daha iyiydi.

Hizmetçiler odayı gerektiği gibi hazırlamadıkları için yazı masasında hiç kâğıt yoktu. Lucy bir hizmetçiyi çağırıp kendisine biraz kâğıt getirmesini istemek yerine Sarah'nın odasına gitti; kız kardeşinin her zaman hazırda birkaç sayfa kâğıdı vardı.

Oda soğuktu ve hafif rutubet ve toz kokuyordu. Sadece bir haftalık kullanılmamışlığın bunu yapabilmesi ne garipti. Sarah'nın en sevdiği eşyaları oradaydı: makyaj masasındaki kristal koku şişeleri, mücevher kutuları, oyma ayaklı küçük yazı masası. Lucy'nin beklediği gibi masanın üzerinde Zwartwater antetli bir tomar krem rengi kâğıt duruyordu. Kâğıt yığınının yanında, kapağına Sarah'nın adı kazınmış gümüşten yapılmış hoş bir kalem duruyordu. Lucy'de onun ikizi vardı. Her ikisi de Michael'ın yirmi birinci yaş günü hediyesiydi ama Sarah'nınkine zümrüt bir yüzük eşlik ediyordu; Lucy'ninki ise dana derisinden ciltlenmiş, başında ve sonunda güzel ebrulu kâğıtlar bulunan bir defterle birlikte gelmişti.

Kalem ve kâğıt dışında yazı masasının yüzeyi broşürler, yırtık zarflar, kitaplar ve dergilerle kaplıydı. Sarah'nın ilgi alanları genişti ve masası da bunu yansıtıyordu: Moda tabakları bir tıp el kitabında yer imi olarak kullanılmıştı. etiketli bir insan dişi çizimi olan oldukça kirli bir kâğıt parçası, Sarah'nın bir denkleme başlayıp bıraktığı yırtık bir zarfın içine tıktırılmıştı. Meksika'da yeni bir yarasa türünün keşfiyle ilgili bir gazete kupürü, kenelerle ilgili bir incelemenin üzerinde buruşuk ve lekeli bir şekilde duruyordu. Bu sonuncusu Sarah'nın özellikle ilgisini çekmiş olmalıydı; metnin altı kalın bir şekilde çizilmiş, kenar boşlukları karalamalarla doluydu.

Lucy ellerinin her şeyin üzerinde sevgiyle kaymasına izin verdi, kız kardeşinin aklına hayret etti. Sarah'nın genç yaşından itibaren

şiddetli bir zekaya sahipti. Topamlar onun için hiçbir zorluk teşkil etmezdi ve okuduğu herhangi bir metni ezberleyebilir ve sadece birkaç kez okuduktan sonra, genellikle aylar sonra ve şaşırtıcı bir doğrulukla yeniden üretebilirdi.

Lucy'nin bilgiye olan açlığı, özellikle de doğal dünya konusunda çok şiddetliydi. Lucy kız kardeşinin elini tutmaya ve onun güveler, orkideler, çöpçüler ya da o hafta kafasına takılan herhangi bir canlı ya da bitki hakkında konuşmasını dinlemeye bayılırdı. Sarah bugüne kadar aldığı en güzel hediyein Adelheid Teyze'nin Aziz Nicholas Günü için yaptığı karınca çiftliği olduğunu söylüyordu. Adelheid Teyze böcekler arasında en çok güveleri severdi ama aynı zamanda bilgili bir amatör mikolojistti. Hizmetçilerden birinin çizim konusunda yetenekli olduğunu keşfettiğinde, çalışmalarında kendisine yardımcı olmasına izin vermişti. Lucy'nin teyzesiyle ilgili en canlı anılarından biri, onun hizmetçi kızla masada oturup, başları neredeyse birbirine değecek birbirine yakın bir şekilde bir Hint güvesi çizimini inceledikleri, gülümsedikleri ve birbirlerine fısıldadıklarıydı.

Delilik ve dehanın aynı madalyonun iki yüzü olduğu söylenirdi. Adelheid Teyze'nin parasında olduğu gibi, daha büyük bir gücün Sarah'nın parasını da atmaya devam etmesi acı ve incitici bir utançtı. Lucy'nin şu anda yapabileceği tek şey madalyonun tekrar atılmasını ve bu sefer kesin olarak deha tarafına gelmesini ummaktı.

Lucy gözlerini darmadağın masadan ayırıp her şeyi izleyen gümüş çerçeveli resme dikti. Anne ve babasının seviyeli bakışlarıyla karşılaşmayı ummuştı ama yerine yeğenin ölüm bakışlarıyla karşılaştı.

Siyah bukleleri ve iri mavi gözleriyle Lucille oyuncak bebeklere benzer bir şekilde oldukça güzeldi. Gülmeyi seven komik küçük bir kızdı. Konuşmayı öğrendikten sonra nadiren susmuştu. Lucy, Lucille'i kucağına alıp hafifçe salladığı zamanları hatırlıyordu,

onun sıcak küçük ellerini kendi ellerinin içinde tutuyor ve onun ısrarlı gevezeliklerini dinliyordu.

Fotoğraf Lucille kızıl hastalığından öldükten sonra çekilmişti. Fotoğrafçı ona beyazlar giydirmiş. Sonra onu kanepeye oturtmuş ve eline bir gül vermeden önce etrafını çiçeklerle donatmıştı. Kapalı göz kapaklarına gözler çizmiş; kendi gözleri çoktan bulanıklaşmış. Diğerleri onun ne kadar güzel görüldüğünü, küçük bir melek gibi olduğunu haykırdı. Ölmüş olduğu bile anlaşılmıyordu! Sarah güldü ve ellerinde bulanık olmayan tek resmin bu olduğunu söyledi, çünkü sevgili küçük kızı çok hareketli bir şeydi ve asla yerinde duramazdı ve tatlı çocuğunun en canlı görüldüğü zamanın ölü olması komik değil miydi?

Lucy sık sık Lucille hakkındaki bu yorumların, tohumlarını her zaman yanında taşıdığı Sarah'nın deliliğini tetikleyip tetiklemediğini merak ederdi. Adelheid Teyze'nin akıl hastanesine götürülmesinden hemen sonra anne ve babası arasında çıkan tek kavga sırasında babalarının da aynı şeyi söylediğini duymuştu.

Belki de kız kardeşinin içinde filizlenen hastalık tohumlarının suçlusu Lucy'ydi. Her bahçıvan bitkilerin sadece doğru koşullarda yetişeceğini bilirdi. Diğerleri Lucille'in fotoğrafını öve öve bitiremezken Lucy'nin bunu dile getirmesi, fotoğrafın kendisini memnun etmediğini söylemesi gerekirdi ama kız kardeşinin acısını daha da arttırmak istememişti. Sarah'nın kızının çekilmiş son fotoğrafının Lucy için son derece rahatsız edici olduğunu söyleyerek onun anısına nasıl hakaret edebilirdi? Yeğeni pek canlı görünmüyordu ama ölü de sayılmazdı.

Küçük Lucille arafta.

Lucy, görmemiş olmayı dileyerek arkasını döndü. Lucille'in ölümünün üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti. Resim acı vermek yerine onu rahatlatmaya mı başlamıştı? Bilmiyordu, fotoğrafın burada olduğunu da bilmiyordu ve bu onu tedirgin ediyordu. O ve kız kardeşi kural olarak birbirlerinden bir şey saklamazlardı.

Hepsini bir kenara itti ve yazı kâğıtlarını saydı. Bunu yaptıktan sonra tereddüt etti ve keneler hakkındaki küçük kitabı yanına aldı. Omurgası oldukça sert bir şekilde kırılmıştı ve günlerce zorla açık kaldıktan sonra isteksizce kapanmıştı. Genelde okuduğu türden bir şey değildi ama onu uyutmak için yanında getirdiği gotik masallardan daha uygun olabilirdi.

Odasına döndüğünde, Bayan van Dijk'a hızlıca bir mektup yazarak işverenine sağ salim vardığını bildirdi. Sarah hakkında çok az şey söyledi, sadece gerçekten ağır hasta olduğunu belirtti. Mektup sabah postasıyla yola çıkacak ve gün bitmeden Bayan van Dijk'a ulaşacaktı. Lucy daha sonra günlüğüne bir şeyler yazdı. Sarah gibi o da on yaşından beri günlük tutuyordu.

Sonunda kenelerle ilgili kitapla birlikte yatağa girdi. Kitabın içine kitap ayracı olarak kullanmak için ince kırmızı bir kurdele dikilmişti. Lucy kurdelenin ucunu ağzına götürüyor ve okurken emiyordu; annesi bunun ancak bir şıfıntıya yakışan iğrenç bir alışkanlık olduğunu söylerdi, çünkü emdikçe kurdelenin boyası akıyor ve dudakları kırmızıya boyanıyordu. Yine de kurdeleleri renkleri için emmiyordu; sadece ince ıslak ipeğin dilinde ve dudaklarında yarattığı hissi seviyordu.

Lucy'nin kitapla ilgili ilk fark ettiği şey kenar boşlukları oldu. Sarah'nın güzel el yazısıyla doluydu: diğer sayfalara ve farklı metinlere göndermeler, gözlemler, aklına takılan sorular. Lucy kitapta ilerledikçe el yazısı daha da kötüleşti. Giderek daha eğik bir hal alıyor, harfler birbirinin içine girerek

neredeyse okunamaz hale gelmişti. Lucy iki bölüm arasındaki boş bir sayfaya karalanmış yazıyı okudu:

Keneler iyi huylu bir parazit türüdür çünkü sadece biraz kan alırlar ama diğer parazitler konaklarından daha fazlasını alırlar, tıpkı bu mantar gibi, bu PARAZİT teyze onu götürmeden önce bana bahsetmişti.

likeetheymighttakeMEaway

Karıncalara saldırır ve onları ele geçirir.

neden doğru kelimeyi

Lucy'nin midesine bir bulantı yerleşti. "Merak etme Saartje. Seni asla izin vermeyeceğim," diye fısıldadı. Ellerini yumruk yaparak tırnaklarının avuçlarına batmasına izin verdi. Zavallı kız kardeşi son birkaç gündür dehşet içindeydi ve Lucy onu teselli etmek için yanında olamamıştı.

Lucy okumaya devam etti. Sonraki birkaç sayfadaki notlar kötü bir şekilde lekelenmişti, sanki Sarah kelimeleri fırçalamaya çalışmış gibiydi. Kitabın yarısında not almayı tamamen bırakmıştı. Farklı kene türlerinin ne kadar süre kansız kalabildiğiyle ilgili bir paragrafın yanına aldığı son not öylesine büyük bir şiddetle yazılmıştı ki ince kâğıt yırtılmıştı. Lucy ne yazdığını anlayabilmek için gözlerini kısarak bakmak, sonra da kâğıdı yüzüne yaklaştırmak zorunda kalmıştı.

BOG WOMAN gibi

Lucy kitabı bir kenara fırlattı ve kalbi göğsünde çarparak oturdu, elleri nemlendi. "O hasta. Beyin ateşinin neden olduğu geçici bir delilik. Bunu zaten hastayken yazmış. Bataklik kadınında kötü bir şey yok," dedi kendi kendine yüksek sesle.

Ama Sarah o şeyin susadığını düşündü, bir yanı öyle diyordu ve sonra elini dişlerinin üzerinde kesip ağzını kanla ıslatmasını sağladı.

Bu o kadar hastalıklı bir düşünceydi ki neredeyse gülecekti. Bunun yerine, tüm bunları zihninden uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı. Bu durumun ihtiyaç duyduğu son şey histeri ve batıl inançlardı. Muhtemelen zavallı bir kadının ağzı taşla dolu ve dişleri kırılmış bir halde kara suya saplanmasına neden olan şeyler tam da bunlardı.

Yoksa işin içinde başka bir şey mi vardı?

Ölüm şekli planlama gerektiriyordu. Kazıklar bilenmeli, kazıkları çakmak için bir alet ve kazıkların çakılacağı, rahatsız edilmeyeceği ve cesedin bulunmayacağı bir yer bulunmalıydı. Ayrıca ölümü için en az iki kişi gerekliydi: biri onu tutacak, diğeri de kazık çakma ve taşı yerleştirme işini yapacaktı.

Lucy ürperdi. Her şey çok korkunç, çok aşağılık, çok düpedüz *kötüydü*. Failler korkudan akıllarını kaçırmış ya da şiddete susamış olmalıydılar. Tüm bunların bu kadar uzun zaman önce yaşanmış olması ne yazıktı. Artık bunu çözmek mümkün değildi, zavallı kadın için adalet sağlanamazdı, hatta bedeni bir profesörün çalışma odasında formaldehit içinde yüzen derimsi şeritlerden başka bir şeye dönüşmediği için saygınlığı bile kalmamıştı.

Lucy, *ondan geriye kalanları düzgün bir şekilde gömmeleri gerekirdi*, diye düşündü ve sonra tüm çabalarına rağmen

karanlık ve ürkütücü şeyler üzerinde duruyordu. Ayağa kalktı, kitabı fırlattığı yerden aldı ve komodinin çekmecelerinden birine koyarak gözden kaybolmasını sağladı, sonra da yatağına geri döndü.

Yağmur durmuştu ama rüzgâr hâlâ esiyordu. Her küçük kuytu köşeye girip ısıklık çalarak ve mızımızlanarak, ürkütücü bir şekilde ya bir çocuğun ya da genç bir kadının ağlamasına benzer sesler çıkararak büyük bir hızla geliyordu. Uyku bir türlü gelmiyordu. Hâlâ çok korkmuş, çok tedirgindi.

Susmak ve dikkatini dağıtmak için kendine küçük bir masal uydurdu.

Karanlık bir ormanda yürüyorum, tepemdeki dallar kenetlenmiş eller gibi birbirine dolanıyor. Yalnız değilim. yürüyor, ayak sesleri yumuşak, çünkü o bir avcı ve ben onun avıyım. Bir açıklığa geldiğimde, üzerimde olacak, bir kolu belime dolanacak. O zaman ben onun yakaladığı şey olacağım, istediği gibi davranacak ve bunun şoku yanaklarıma bir renk dalgası gönderecek. Çok geçmeden renk çekilecek, sadece bırakacağı ısıklık izlerinde renk kalıntıları olacak. Eninde sonunda bulunduğumda bunlar onu lanetleyecek, çünkü başka hiç kimsenin alt çenesinde fazladan iki diş yoktur...

Lucy orgazm noktasına hızla ve sessizce ulaştı, çünkü bu fantezi onu memnun ediyordu. Böyle olmasını istiyordu ve böyle olmayı hak ettiğini düşünüyordu: oldukça acımasızca, karanlıkta, pislik içinde, kız kardeşinin kocası tarafından.

Bölüm 6

Gecenin bir vakti Lucy uyandı. Şaşkınlık ya da korku yoktu, sadece suçluluk ve utanç vardı. Sarah havasız bir odada can çekişirken, o yatağında rahat bir şekilde yatıyordu -asla düşünülmemesi gereken bir şeyi yapmaktan hâlâ kaygandı, çünkü onanizm delilik belirtisiydi ve hangi kadın kız kardeşinin kocasını arzulardı? Gerçi *ölmek* kulağa bir bitkinin yapabileceği bir şey gibi nazik geliyordu. Lucy etinizi kemiklerinizden söken, başınızdaki ağrıyla sizi kör eden ve çocukluk arkadaşınızı ısırarak kadar çıldırmanıza neden olan bir hastalıkta nazik bir şey bulamazdı ve tüm bunlar sadece birkaç gün içinde olurdu.

Kalktı, sabahlığını ve terliklerini giydi ve yolunu aydınlatmak için bir lamba aldı. Çocukken karanlıktan korkardı. yangın korkusuyla yatağının yanına mum koymasına izin vermiyordu ama Adelheid Teyze bazen gizlice içeri girip Lucy uyuyana kadar onunla oturuyor, titreyen mumu ellerinin arasında tutuyor, sıcak mum parmaklarından aşağı akıyordu. Lucy ona canının acıyıp acımadığını sorduğunda Adelheid Teyze ona balmumunun teninde soğuma hissini sevdiğini söylemişti.

"Parmak uçlarımı yeni sönmüş bir mumun sıcak balmumuna daldırmak benim birçok kötü alışkanlığımdan biri, korkarım," dedi ve sonra güldü.

Ev karanlıktı ama sessiz değildi. İnledi ve tıkırdadı, sanki Lucy'nin elini koyu renkli tahtaya götürerek içeride bir şeyler karıştırdığını hissetmiş gibiydi.

Dengesini kaybetmemek için koridordaki panellere baktı ve herkesin uyuması gerekirken bu kadar geç saatte ne yaptığını merak etti.

Katje, Lucy kapıyı açar açmaz üzerinde uyuduğu divandan fırladı. Lucy bir parmağını dudaklarına bastırdı. *Sadece benim*, diye mırıldandı.

Katje usulca kıkırdadı. "Oh, ama beni çok korkuttun!" Lucy'ye bakmadı. Onun yerine tekrar uzandı. Çarşaflara bir kefen gibi sarıldı, sonra da sıkıca kıvrıldı.

Lucy ışığı söndürüp sabahlığını ve terliklerini çıkarıp yatağa girerken, "*Gerçekten çok tuhaf biri*," diye düşündü. Kız kardeşini kollarının arasına aldı. Onu hissetmek ve ağırlığını hissetmek, tıpkı elini sıkmak gibi . Burnunu Sarah'nın boynuna dayadı ve kokusunu içine çekti. Ter ve hastalık kokuyordu ama tüm bunlara rağmen hâlâ Sarah gibi kokuyordu. Kokunun tanıdıklığı boğazının ve göğsünün ağrmasına neden oldu. Sarah evlenmeden önce sık sık böyle uyurlardı, sıcaklık, rahatlık ve güvenlik için.

Mürebbiyenin tüm ışıkları söndürdüğü ve Adelheid Teyze'nin karanlığı bastırmak için elinde damlayan bir mumla orada olmadığı gecelerde Sarah Lucy'yi kendine yakın tutar ve kulağına gerçekleri fısıldardı. İkizi bir orkideyi yıkamanın en iyi yolunu açıkladığında ya da galvanizm için en iyi deneğin fare mi yoksa kurbağa mı olduğunu tartıştığında korkmak zordu.

Sarah sanki bu geceleri hatırlıyormuş gibi mırıldanmaya başladı. Kelimeler anlaşılmazdı, ama sanki bir başkasını dinliyormuş ve ona cevap veriyormuş gibi ara sıra duraklayarak düzenli bir şekilde geliyorlardı.

"Sus. Yine uykunda konuşuyorsun," diye fısıldadı Lucy.

"Uyumuyorum," dedi Sarah, sözcükler hâlâ biraz bulanıktı ama artık anlaşılabilirdi. Sesi gücenmiş gibiydi.

Lucy gülümsedi. "Öyle değil ? Özür dilerim, Sarah." "Sorun değil, ama ben Sarah sayılmam."

"Saçma sapan konuşuyorsun, sevgilim. Şimdi sessiz olmalısın ve uyumalısın."

"Ama yapacak çok şey var."

"Hayır, yok. Katje, ben ve hizmetçiler her şeyi halledeceğiz, seni aptal tatlı. İyileşmekten başka yapacak bir şeyin yok ve bunun için de uyumalısın. Sus ve ," dedi Lucy, sonra elini Sarah'nın ağzının üzerine kapattı. Dudaklar birbirinden ayrıldı. Lucy dilinin ucunu parmaklarının dibinde hissetti ve sonra, çok nazikçe, Sarah'nın dişleri bir parça derinin etrafında kapandı. Lucy elini geri çekti. "İğrençleşme," dedi.

"Ben değilim. İçimde büyük bir açlık ve susuzluk var, hepsi bu. Su çok derin ve karanlıktı..." Sarah sızlandı.

Lucy'nin omurgasında küçük bir ürperti belirdi. "Artık güvendesin, söz veriyorum," dedi. Kız kardeşinin sanrılarını inkâr etmenin bir yararı yoktu; bu onu sadece üzecekti. En iyisi onu yatıştırmaktı. "Senin için bir şey getireyim mi? Başın için biraz afyon?"

"Hayır, hayır! Uyuşturulmak istemiyorum. Yemek yemeliyim. Açlıktan ölüyorum." Lucy'nin tam olarak bir şeyler mırıldandı, dışarıdaki siyah suyla ilgili bir şeyler.

Lucy bunu görmezden geldi. "Ne ?"

Kız kardeşinin gülümsediğini hissetti. "Et. İçi pembe olsun istiyorum. Yumuşak ve sulu istiyorum. Yerken kanımın çenemden aşağı akmasını istiyorum."

"Yine aptallık ediyorsun. Bütün bir hafta boyunca hiçbir şeyi tutamadın. Et şu anda düşünmen gereken son şey. Daha yutkunamadan bağırsaklarını kusarsın. Neden önce bir şeyler içmeyi denemiyorsun?" Lucy sesini hafif tutmaya çalışarak sordu.

Sarah homurdandı ve başını salladı. "Daha fazla su yok! Lütfen, artık yok, asla! Batakılık, batakılık..."

"Su yok, söz veriyorum," dedi Lucy çabucak; Sarah'nın sesi yükselmişti ve Katje uykusunda huzursuzca kıpırdanıyordu. Lucy onu uyandırmak istemiyordu. "Yiyecek bir şeylere ne dersin? Hizmetçilerden senin için biraz pap, süte batırılmış ekmek ya da et suyu yapmalarını isteyebilirim."

"Yemekler bir hastaya bile uygun değil," diye homurdandı Sarah; en azından bağırmadı.

"Tam tersine. Bir hasta için çok uygun. Başka bir şey çok uyarıcı olurdu."

"Beni açlıktan mi istiyorsun? Yakında iyi bir şey seni yiyip içmek zorunda kalacağım ve bunu istemiyorum çünkü seni herkesten çok seviyorum."

"Bunu bilmek güzel. Ben de seni seviyorum, hem de çok. Şimdi sessiz ol."

Lucy'nin anlayamadığı bir şeyler mırıldandı, kolları Lucy'ye dolanana kadar biraz döndü, sonra sustu ve hareketsiz kaldı.

Ertesi sabah Lucy giyinmesine yardım etmesi için Magda'yı çağırdı. Magda eğimli omuzları, yuvarlak yüzü ve hoşnutsuz bir havası olan iri yarı genç bir kadındı. Magda saçını yaparken Lucy havadan sudan biraz bahsetti (yine yağmur yağıyordu), sonra da şöyle dedi: "Bunlar

Hanımınız bu kadar hastayken son birkaç gün sizin için tuhaf geçmiş olmalı."

Magda sadece omuz silkti; Lucy onu aynada böyle yaparken görebiliyordu.

"Sanırım," diye devam etti, "kız kardeşimin iyi olmadığını ilk fark edenlerden biri siz olabilirsiniz. Yaklaşık bir hafta önce Michael'a gidip onun için endişelendiğinizi söylediniz, öyle değil mi?"

"Peki ya yaptıysam?" diye sordu kaba bir şekilde, eli Lucy'nin saçlarıyla doluyken durup aynadaki Lucy'ye kısık gözlerle baktı.

"Seni yanlış bir şey yapmakla suçlamıyorum Magda." Lucy onu yatıştırmaya çalıştı. "Sadece hastalığından önceki günlerde kız kardeşime neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. O... senin de çok iyi bildiğin gibi çok hasta ve ben daha önce böyle bir şey görmedim. Hizmetçisi olarak onu herkesten daha iyi gözlemleyebilirsiniz. Kız kardeşimin davranışlarında sizi endişelendiren ne oldu?"

Magda Lucy'nin saç tutamlarını kafa derisine tutturma işine geri döndü. "Bilmiyorum. İlk başta sadece bir histi. İyi beslenmiyordu ve baş ağrıları vardı ama bu olağan dışı bir şey değildi, özellikle de projelerinden biri üzerinde çalışırken. Ona daha önce karanlıkta o kadar kitaba bakmaması gerektiğini, gözlerini bozacağını ve sonra nerede olacağımızı söylemiştim. Ama beni hiç dinlemiyor. Benden afyon istediğinde, onun yerine gözlük kullanması gerektiğini söyledim. Bunu söylememeliydim. Öfkeden deliye döndü ve kapısını bana karşı kilitledi."

Lucy yüzünü buruşturdu. Sarah en kötü zamanlarında, özellikle de bir proje onu tükettiğinde, küçük şeylere mantıksızca öfkelenebilirdi. Bu onun en az tercih edilen özelliklerinden . "Bu seni üzdü mü?" diye sordu.

Magda omuz silkti ama ağzının yapısında, gözlerinin ışıltısında sert ve meydan okuyan bir şey vardı. "Akıllı olmaya , değil mi? Annem her zaman bir dudağım olduğunu söylerdi.

Çünkü cevap vermek süslü bir hanımefendiyken eğlenceli ve esprilidir ama hizmetçiymen düpedüz saygısızlıktır, ama Tanrı'nın beni yarattığı varlıktan başka bir şey olmaktan kendimi alamıyorum. Kız kardeşinizi benden daha iyi Bayan Goedhart; çabuk öfkelenir ama aynı zamanda çabuk sakinleşir. Bir saat içinde, sanki bana kızmamış gibi, onun için her türlü şeyi getirip götürmemi sağladı!"

"Ne tür şeyler?"

"Çoğunlukla kitaplar."

"Ne tür kitaplar?"

"Her türlü." Lucy'nin saçının son tutamını da yerine tutturduktan sonra Lucy'nin önceki akşam hazırladığı elbiseyi fırçalamaya koyuldu.

"Bataklık bedenleri hakkında bir şey var mı?" Lucy aynada Magda'nın hareketlerini izlerken hafifçe sordu.

Magda yine omuz silkti. "Olabilirdi. Bazı başlıklar başka dillerdeydi."

Lucy, kız kardeşinin masasının üzerindeki kitap ve broşür yığını, kenelerle ilgili küçük kitabın kırık sırtını, kız kardeşinin kenarlara karaladığı ve giderek tutarsızlaşan notları hatırladı.

BOG WOMAN gibi.

Birden üşüdüğünü hissetti ve Magda'dan saçlarını toplamasını istememiş olmayı diledi; şimdi bir pelerin gibi etrafına çekip sıcaklığıyla sarmalanmak güzel olurdu. "Sarah'nın ne hakkında yazdığını biliyor musun? Burada bulunan bataklık cesedi hakkında olabilir mi?"

"Lütfen ayağa kalkın bayan. Siz otururken korsenizi bağlayamam. Cesedi içeri getirdiklerinde gördüm ve çok üzücü bir manzara olduğunu düşündüm. Diğer hizmetçilerin çoğu kolayca ürktükleri için yanına yaklaşmak istemediler. Ben korkmadım. Daha önce de cesetler görmüştüm, değil mi, dokuzu hala hayatta olan on beş kardeşime rağmen? Ve bu korkulacak bir şey değildi. Gerçek bir çok deri bir çuvala benziyordu."

"Kız kardeşim bu konuda yazıyor muydu?" Lucy ısrar etti.

Magda omuz silkti. "Bayan Schatteleyn'in ne üzerinde çalıştığını bana söyleme gibi bir alışkanlığı yoktu. Bir hanımefendinin hizmetçisinden, hanımına beyin gerektiren herhangi bir konuda yardımcı olması beklenmez." Bunu söyleme biçiminde sert, neredeyse öfkeli bir şey vardı.

"Ama sence ne üzerinde çalışıyordu?"

Magda Lucy'nin elbisesini aldı ve özenle tutturduğu saçlarını bozmamaya dikkat ederek başının üzerinden geçirdi. "Böceklerle ilgili bir şey. En azından onun için getirmemi istediği kitapların hepsi bununla ilgiliydi, başlıklarını okuyabildiklerim." Kaşlarını çattı. "Gerçi, şimdi sen söyleyince, mantarlarla ilgili özel bir kitap istemişti ama bulamadım. Belki uşaklardan biri ödünç almıştır diye düşündüm ve kendi kendime sonra gidip bakarım düşündüm ama Bayan Schatteleyn kitabın bende olmadığını söyleyince yine öfkелendi ve bana tokat attı, sonra da beni ısırdı. İşte o zaman onda yine bir sorun olduğunu anladım."

Kolunu sıvadı ve Lucy'ye alt kısmındaki yarım daire izleri gösterdi. Deri yer yer kırılmış ve kabuk ; diğer yerlerde ise Sarah'nın dişleri sadece çürükler bırakmıştı ve şimdi hastalıklı bir sarıya boyanmıştı.

Lucy'nin boynunda ve boğazında tüyler diken diken oldu. "Michael'a seni ısırıldığını söylemedin. Neden söylemedin? Kız kardeşim sana bunu yapmamalıydı." Sesi yüksek ve perişan bir şekilde çıkmıştı. Normalde, bir hizmetçiye kız kardeşinin kendilerine haksızlık ettiğini kabul etmek şöyle dursun, bir hizmetçinin önünde duygularını göstermeyi bile iki kez düşünürdü - annesi böyle bir davranışın sonunda hizmetçilerin itaatsizliğine yol açacağı konusunda onu uyarmıştı ve hizmetçilerinin kendisine zorbalık etmesine izin veren bir kadın saygı görmeye layık değildi - ama ısırık izleri onu şok etmişti. Sarah çabuk öfkelenebilirdi, özellikle de kafası işle meşgulken biri dikkatini dağıttığında, ama bu öfke genellikle kendini sözlü olarak ifade ederdi. Eğer daha önce bir hizmetçiye fiziksel olarak incittiyse bile Lucy bunun farkında değildi.

Magda yine omuz silkti. "Denedim. Ona Bayan Schatteleyn'le ilgili tüm yanlışları anlatmaya başladım ama bitirmeme izin vermedi. Biz hizmetçileri sevmez. Çoğumuzu ."

"Bundan başka kimseye bahsettiniz mi? Hizmetçiye belki?" Lucy sordu.

"Neden yapayım ki? Eğer bir hizmetçi, hanımı onu her tokatladığında ya da çimdiklediğinde kâhyaya koşarsa, hiçbir iş yapılamaz. Bayan Schatteleyn'in uysal bir deli olmaması elinde değil. Arada bir iyi bir dayak onu çok daha idare edilebilir hale getirir diye düşünüyorum ama üstlerime el kaldırmamam gerektiğini biliyorum."

Sarah hakkında benim gibi sosyal bir amire böyle konuşuyorsa, o zaman diğer hizmetçilere ve tüm o kardeşlerine ne tür şeyler söylüyor? Sarah'ı korumak için, şu anki ruhsal durumunu mümkün olduğunca az kişinin bilmesi hayati önem taşıyordu. Sarah'nın önceki delilik nöbetini sadece bir avuç insanın biliyor olması, onu tımarhaneden uzak tutan tek şeydi.

"Magda, Lucy'nin elbisesinin son kancalarını takarken, "Umarım bu daha fazla sürmez," devam etti. metres için yatalak olmak yeterince zor, tüm o kirli çarşaflar ve geceliklerle birlikte, ama hem yatalak hem de deli bir kadın olan bir metrese sahip olmak, şey, bu benim aldığım paradan daha fazlası. I..."

Lucy onun sözünü sertçe kesti. "Magda, kız kardeşim hakkında böyle konuşamazsın! Hiç merhametiniz yok mu?"

Magda'nın gözleri sertleşti. Sanki aralarına tuğladan bir duvar çökmüş gibiydi.

Lucy, *artık kız kardeşimle ilgili herhangi bir bilgi konusunda bana bir daha asla güvenmeyeceğini* düşündü. Bir an için gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında, "Az önce sana bağırarak istememiştim Magda, ama anlamalısın..." dedi.

"Hayır, lütfen özür dilemeyin Bayan Lucy," dedi soğuk bir sesle. "Bütün hata benim. Bir an için kiminle konuştuğumu unuttum. Bir daha olmayacak. Şimdi, sizin için yapmamı istediğiniz başka bir şey var mı?"

Lucy başını salladı.

"O zaman gidip Bayan Schatteleyn'in yardımına ihtiyacı olup olmadığına bakayım, olur mu?"

O gittikten sonra Lucy başını ellerinin arasına aldı. "Ah, Sarah," dedi usulca, "neyin var senin böyle?"

Sonraki iki gün boyunca Sarah daha da kötüleşti. Uykusunda artık konuşmuyor, dönüp durmuyordu. Sadece yatağında yatıyor, gözleri kapalı, sığ ve hızlı nefes alıyor, aynı anda hem yaşlı hem de inanılmaz derecede genç görünüyor, yüzünde olduğu çocuk ve büyüymeyeceği yaşlı kadın birbirine karışıyordu. Uyandığında sayıklıyordu. Sık sık korkuyor, ağlıyordu.

Bazen. Bir keresinde Lucille'i sordu ve çocuğun onu çağırdığına inandığı için yataktan kalkmaya çalıştı. O kadar halsizdi ki ayakta duramıyordu. Katje kollarını Sarah'ya dolamasaydı, düşecekti. İyi olmadığını ve yemek yememesi gerektiğini söyleyerek yemek yemeyi reddetti. Uyurken ağzına kaşıkla biraz et suyu vermeye çalıştıklarında öylesine şiddetle hastalandı ki Lucy oracıkta öleceğinden korktu. O andan itibaren artık içki de içmiyordu, bu da dudaklarının yarılmasına ve dilinin acayip bir şekilde şişmesine neden oldu.

Lucy vücudun bu tek kişilik dehşet gösterisine tanık oldu ve bunu yapan sevgili ikiz kız kardeşi olduğu için neredeyse dayanabileceğinden daha fazla acı çekti. Bunun kalbini kırdığını söylemek hafif kalırdı: bu onun hassas ve hayati bir parçasını sakatlamıştı. En kötüsü de hemşirenin küçük görevlerinden başka yapacak bir şeyinin olmamasıydı: ateşi körüklemek, ıslak bezler hazırlamak, odayı temiz tutmak.

Michael birkaç saatte bir ziyarete geliyordu ama rahat değildi. "Hasta odaları, hasta olmadığı sürece bir erkeğe göre değildir. Ben burada işe yaramam," diye mırıldandı bir keresinde ve elindeki demiri şiddetle ateşe saplayarak bir kıvılcım yağmuruna neden oldu. Bir tanesi elinin arkasına isabet etti. Küfretti ve derisini emdi, yüzünde şiddetli bir kaş çatma vardı.

Nasıl da iblis gibi görünüyor, diye düşündü Lucy.

"Ziyaretlerinizin faydasız olduğunu düşünmemelisiniz. Sarah burada olduğunuzu biliyor ve bu ona güç ve cesaret verecektir," dedi Katje.

"Şey bildiğini sanmıyorum. Şuna bir bakın! Eğer bana bir cesede baktığımı söyleseydiniz, size inanırdım. Bir insan nasıl böyle görünüp hala yaşayabilir?"

"Böyle konuşma!" Katje ona yalvardı. "Ya seni duyabiliyorsa?"

"O zaman savaşmayı bırakırsa sorun olmayacağını bilmesini isterim. Benim hesabıma yaşamasına gerek yok. Ondan bu kadarını istemezdim.

herkes."

O anda Lucy ondan nefret etti. Bu duygunun yoğunluğu onu şok etmişti. Bu duyguyu hızlı ve sert bir şekilde bastırdı ama konuştuğunda duygularının sesine karışmasına engel olamadı. "Üzgünsün," dedi ona. "Anlıyorum. Ama kız kardeşimin iyiliği için konuşmamalısın. Eğer seni duyabilirse, bu sadece onu incitir. Eğer , Katje've benim duygularımı göz önünde bulundurmalısın. Sarah'nın inanmalıyım. Yapmak zorundayım. Eğer hiç umut yoksa..." Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı, gözlerini tuz gibi yaktı. Cümlesini bitiremedi ve yerine kız kardeşinin elinin üzerine çömeldi, ısıtmak için yanağına bastırdı. Sarah sadece çoktan ölmüş biri gibi görünmüyordu; soğuk elleriyle o da öyle hissediyordu.

Michael bir an sessiz kaldı, sonra boğazını temizledi ve "Haklısınız. Özür dilerim. Kimsenin umudunu kırmak istemem ve o hala nefes aldığı sürece, umut var demektir. Beni affedin, ikiniz de. Kendimi savunmak için söyleyebileceğim tek şey, çaresiz olmanın bana kolay gelmediği. Bu bir erkek için doğal değil."

Ziyaret ettiği diğer zamanlarda sessizdi ve uzun süre kalmıyordu ama geldi ve denedi ve bunun için Lucy minnettardı.

Yalnızken en kolayı buydu. Korkudan aklını kaçırmaktan başka bir şey yapmıyormuş gibi davranmak zorunda kalmıyordu. Kendini yatıştırmak için günlüğüne bir şeyler yazmaya çalıştı ama tek düşünebildiği kız kardeşinin ne kadar kötü durumda olduğuydu.

Bir de bataklık kadını.

Bütün bu olay onu korkutuyor ve hasta ediyordu ama aynı zamanda onu cezbedtiğini de inkâr edemezdi. Her zaman bilgi açlığıyla yanıp tutuşan Sarah'nın bu olayı nasıl saplantı haline getirdiğini görebiliyordu.

Ancak kısa süre sonra bataklıktaki kadın Lucy'nin canını sıkmaya başladı. Kadının kimliğine ya da ne zaman yaşadığına dair hiçbir ipucu bulamayan

Öldürölme ve gömölme nedeni bir sır olarak kaldı ve Sarah'nın aksine Lucy'nin bunlara karşı bir iştahı yoktu.

Esas olarak oturdu ve Sarah'nın elini tuttu, bu hissin ruhunun ilkel bir kısmına nüfuz edeceğini ve Lucy'nin orada onunla birlikte olduğunu bilmesini sağlayacağını ve onu Lucy ile konuşmaya teşvik edeceğini umuyordu.

Böyle bir bekleyiş başlı başına bir işkenceydi.

Arthur üçüncü gün, "Böyle olmaz," dedi. "İyileşmek için yemeli ve içmeli. Vücut yakıt olmadan kendini iyileştiremez. Eğer ona sıvı veremezsek ölecek."

"Ama hiçbir şeyi tutamıyor. Tek yapabildiği bir yudum su, son zamanlarda onu bile yapamıyor," dedi Katje. Elbisesinin kumaşını uzun parmaklarının arasında evirip çevirdi. Gözlerinin altında öyle koyu halkalar vardı ki, morarmış görünüyorlardı.

Arthur bir an düşündü, parmakları dikilmişti, uçları bıyığına değiyordu. Ateş ışığında kıllar altın iplik gibi parlıyordu. İçini çekti, ellerini indirdi ve şöyle dedi: "Eğer hiçbir şeyi midesi kaldırmıyorsa, ona kan nakli yapmalıyız. Onu beslemek için başka bir seçenek göremiyorum." Bir süre yaralı koluna dokunduktan sonra, "Belki de bilinçdışı bir düzeyde bunu o da fark etmiştir," dedi.

Bu o kadar nazik bir sözdü ki, Sarah'nın onu vahşi bir çılgınlıkla değil, kendi hayatta kalmasını güvence altına almak için çaresizce ısırdığını ima ediyordu ki, Lucy ona karşı şefkatli hissetti. Manşetinin düğmeleriyle uğraşmaya başladı. Arthur onu gördü, gülümsedi ve elini durdurdu. "Erkekler daha güçlüdür, kanları da öyle."

"Ama o ve ben aynıyız."

"Eğer başka bir kan nakline ihtiyacı olursa, bunu aklımda tutacağım. Şimdilik bunu kitaba göre yapacağım ve kitap sağlıklı bir erkeğin kanının kullanılmasını öneriyor." Michael'a döndü, o da başıyla onayladı.

Ceketini çıkardı ve kolunu sıvadı. Katje bir mendili koluna doladı, kanla şişmiş damarlar iyice belirginleşene kadar. "Mükemmel bir hemşire," dedi Arthur, sonra da küçük bir selam verdi. Katje'nin yanakları anında kıpkırmızı kesildi ve ağzı şiddetli bir şekilde seğirdi.

Michael iğneyi yüzünü buruşturdu ve sonra karısına baktı. "Komik, değil mi? Çok uzun zaman önce doktorlar bol miktarda kanın insanları hasta edebileceğine inanır ve mizaç dengesini yeniden sağlamak için kan alırlardı. Hâlâ kendilerini iyi hissetmediklerinde kanlarının akıtılmasını isteyen kiracılarım var. Yine de burada, hastayı iyileştirmek için ona daha fazla kan döküyoruz. İnsan bazılarının neden dini bilime tercih ettiğini neredeyse anlayabiliyor. Böyle zamanlarda ben de kendimi sabitliğin getirdiği güvenliğe özlem duyarken buluyorum." Michael'ın alnında hafif bir ter tabakası oluşmuş ve yüzü peynir altı suyu rengini almıştı.

"Kan nakli sandığınız kadar yeni bir şey değil," diye yanıtladı Arthur. "Doktorlar bunu onlarca yıldır yapıyor. Normalde artık yapılmıyor; sadece akut kan kaybı durumunda kan nakli yapmamız gerekiyor ve kan yerine salin solüsyonu tercih ediliyor. Henüz anlayamadığımız bir nedenden ötürü, kan nakli bazen hastayı öldürüyor."

"O zaman neden kan kullanıyorsunuz?" Lucy sordu. Korkudan ağzı kurumuş, elleri soğumuştı.

"Korkma Lucy. Ne yaptığımı biliyorum." Arthur onu yatıştırmaya çalıştı. "Doktor Blundell, midesi çürüyen ve bu yüzden bir şey yiyip içemeyen bir hastadan söz ediyor. Ona birkaç sağlıklı adamın kanını enjekte etmiş ve hasta daha az baygınlık hissetmiş ve tekrar yemek yiyebilmiş. Elde etmeyi umduğum etki bu. Ayrıca, Sarah'nın bu kadar hızlı düşmesine neden olan şey, vücudundaki kan miktarını azaltmış gibi görünüyor; bu

Bu da solgunluğunu ve neden bu kadar nefes darlığı çektiğini açıklıyor. Acaba kan nakli onu biraz güçlendiremez mi?"

Michael'dan bir litre kan aldıktan sonra bunu Sarah'nın koluna enjekte etti. Damarına giren iğneye tepki vermedi.

Lucy kız kardeşinin elini tuttu ve o kadar sıktı ki kendi elindeki küçük kemikler acıdı. *Lütfen*, diye düşündü, *tekrar iyileşmelisin, kendi iyiliğin için değilse bile benim iyiliğim için. Sensiz yapamam. İhtiyacın varsa kanımı alabilirsin. Etimi ve kemiklerimi de alabilirsin. Seni burada tuttuğu sürece hepsine sahip olabilirsin.* Kız kardeşinin parmak eklemlerini teker teker öptü.

"Şimdi hepinizden ayrılmak zorundayım ama bu akşam tekrar geleceğim. Eğer bir değişiklik olursa lütfen beni daha erken çağırın. Michael, şimdi dinlenmelisin ve bol bol yiyip içmelisin," dedi Arthur çantasını toplarken.

"İşe yarayıp yaramadığını ne zaman anlayacağız?" Katje sordu.

"Söylemesi zor. Bu prosedürle ilgili hiç deneyimim yok ve korkarım bilmiyorum. Şu anda en önemli şey onu rahat ettirmek."

düşünüyor, diye düşündü Lucy ve ona karşı hissettiği tüm şefkat duygusu uçup gitti.

Bölüm 7

Ama Sarah ne o gün ne de bir sonraki gün ölmedi. Michael'ın öldüğü gece Arthur ona kendi kanından verdi; ertesi gün Lucy kendi kanından verdi ve ondan sonraki gün de Katje aynı şeyi yaptı. Kan ona iyi gelmiş gibiydi. Yüzüne biraz renk getirmiş ve daha canlı görünmesini sağlamıştı.

Ölmüş ya da ölmekte olan birinin yüzü gibi değil, ana rahminden beri tanıdığım yüz gibi, diye yazdı Lucy günlüğüne. Kitabı kucağında dengede tutuyor, sağ eliyle yazıyor, sol eliyle de kız kardeşininkini tutuyordu.

Hâlâ çoğu zaman uyuyor ama Arthur bana bunun onun kadar hasta olan biri için beklenen bir şey olduğunu söyledi. "Bu kötüye işaret değil Lucy," dedi az önce bana. "Vücudu enfeksiyonla savaşıyor ve bunu yapmak için tüm enerjisine ihtiyaç duyuyor, aksi takdirde uyanık kalmak için kullanacağı enerjiye. Yine de atlatabilir."

Sevgili Arthur! Duygularımı incitmeyeceğini bilse bana yalan söyleyeceğinden hiç şüphem yok. O adam nazik olmak için yaşıyor. Ama Sarah'nın durumunun ciddiyeti konusunda beni kandırmanın bir nezaket olduğunu düşüneceğini sanmıyorum ve eğer tüm umutlar tükenseydi, her ne kadar tehlikeli olsalar da, kan nakline devam etmezdi, değil mi?

Ah, ama zihin kapılmak için çok karanlık bir yer olabiliyor. Keşke içimi bu sayfalardan başka birine dökebilseydim! Ama bu daha asla olmamalı; bunu biliyorum. Yine de, bazen Michael'ın bana yardım etmesini istemekten kendimi alamıyorum.

"Görme yeteneğini mahvedeceksin," dedi zayıf bir ses.

Lucy ayağa fırladı. Günlüğü yere düşmüş, açılmış, krem rengi sayfalardan bazıları bükülmüş ve kalemi yatağın altına yuvarlanmıştı ama umurunda değildi. "Uyanmışsın," dedi aptalca, avucunu kız kardeşinin alnına bastırarak. Hâlâ sıcaktı ama artık değildi. Bu iyiye işaretti. Şanslıysa ateşi yakında tamamen düşecek ve en kötüsü sona erecekti.

"Susadım," dedi Sarah. Hâlâ o kadar güçsüzdü ki kendi elini bile zorlukla kaldırabiliyordu. Lucy oturmasına yardım etti ve kız kardeşinin başının arkasındaki keçeleşmiş saçları okşayarak ona bir fincan uzattı. Yastığa değdiği yerlerden yağlanmıştı ama diğer her yeri garip bir şekilde kırılğan ve mattı. Hayvani bir kokusu vardı. Saç telleri koptu ve Lucy, Sarah görmesin diye onları cebine soktu. Belki de kafasını tıraş etmeliydiler.

Sarah hızlı ve gürültülü bir şekilde içti. Bir fincanı bitirdi, sonra diğerini.

"Birkaç dakika daha içme, yoksa yine hasta olabilirsin," dedi Lucy. "Getirmemi istediğin başka bir şey var mı? Acıktıysan biraz et suyu getirebilirim. Eğer düşünüyorsan senin için biraz ekmek bile kızartabilirim."

"Henüz değil."

"Başın nasıl?"

"Daha iyi. Artık o kadar iğrenç bir şekilde zonklamıyor."

"Bu çok iyi. Bugün çok akıllı başında görünüyorsun. Bu da iyi bir şey."

"Lucy'nin akli başında," diye şaka yaptı Sarah.

"Ve ateş, korkunç mizah anlayışını da yakmadı. Daha iyi, daha iyi! Arthur'u getirmesi için birini göndereceğim. Seni yeniden kendinde gördüğüne sevinecek. Michael da tabii ki." Zilin ipini çekmek için odanın diğer tarafına geçmek istedi ama Sarah küçük bir çığlık atarak onun elini tuttu.

"Hayır!"

"Ne oldu?"

"Ben... Ben sadece henüz senden ve Katje'den başka kimseyi görmek istemiyorum."

Lucy yavaşça, "Pekâlâ," dedi ve tekrar yatağın kenarına çöktü.

"nk iyi değilim."

"Ama Saartje, bunu herkes biliyor. Bir haftadan uzun bir süredir çok hastaydın. Bizi oldukça endişelendirdin."

Sarah yutkundu. Boğazında bir şeyler düğümlendi. "Ama onlar için cesur bir yüz takınmam gerekecek Lucy. Sen ve Katje varken rol yapmama gerek yok."

Lucy Sarah'elini tuttu, ağzına götürdü ve öptü. "Sana kitap okumamı ister misin? Odandan bir kitap ya da o çok sevdiğin incelemelerden birini getirebilirim."

"Bana bir süre sarılmanı istiyorum," dedi Sarah ve Lucy de öyle yaptı. Elleri her zaman olduğu gibi birbirine kenetlendi. Böyle oturmak, hiçbir şey söylememek, sadece anne karnındayken bile yaptıkları gibi birbirlerine sarılmak, bir plasentayı paylaşmak harika bir histi.

Sarah Lucy'nin işaret parmağıyla oynadı, eklemine sıktı, büktü. Bir süre sonra, "Gerçekten o kadar hasta mıydım?" diye sordu.

"Ah, evet. Hatırlayamıyor musun?"

Sarah başını salladı, yüzünü buruşturdu. "Kollarım ve bacaklarım ağır, çok yorgunum, midem ceviz büyüklüğünde ağrıyor ve başım bir tuhaf, yani hasta olduğumu biliyorum ama hasta olduğumu hatırlamıyorum."

"Ne hatırlıyorsun?"

Sarah beynini yoklarken kaşları çatıldı. Kafatasını bir davulun derisi gibi sımsıkı saran derisinin solgunluğuyla bu durum onu neredeyse yaşlı gösteriyordu. "Bir kitap okuyordum ve kenarlarına notlar alıyordum. O sırada başım ağrımaya başlamıştı, o kadar şiddetliydi ki bayılacağımı hissettim. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu: Keskindi, bıçaklanmış gibiydim. İnatçı ve neredeyse sürekliydi. Bu mantıklı mı?"

Lucy, Sarah'ya mektubunda yazdıklarını, bataklık kadınının başını ağrıttığını ve beynine bir şeyler yaptığını düşündüğünü söylemeyi düşündü ama Lucy sessiz kaldı; eğer kız kardeşi hatırlamıyorsa, belki de en iyisi buydu.

Sarah Lucy'nin işaret ve orta parmağını gidebildiği yere kadar açtı, sonra da kapattı. "Başlangıçta ağrı başımın bir bölümünde odaklanmıştı, ama sanki bir şey köklerini beynime kazıyormuş gibi dallar halinde yayılmaya başladı. Annemin migreninde olduğu gibi görme yetimi de etkilemeye başlamıştı ama mide bulantısı yoktu. Aslında açlık hissediyordum, ama bir şekilde yemek yemem gerektiğini biliyordum, sanki baş ağrısı açlıkla bir şeymiş gibi. Okumaya çalışıyordum ama kelimeler sayfada dans ediyordu. Kalemimi yere attım çünkü artık ne yazdığımı anlayamıyordum ve acı öyle bir şeydi ki bir şeyler vermek zorundaydım ve sonra burada uyandım ve seni defterine bir şeyler karalarken gördüm."

"Arada bir şey yok mu?"

"Sadece karanlık rüyalar, rahatsız edici ama çoktan soluyor. Sanırım rüyamda Arthur'u ısırıldığımı gördüm." Buna güldü.

Lucy hiçbir şey söylemedi, sadece şakağına bir öpücük kondurdu. Saçlarının bir kısmı dökülmüştü, geriye sadece bebek saçlarının küçük tutamları kalmıştı, yumuşacıktı.

Sarah hâlâ parmaklarıyla oynuyor, Lucy'nin yüzük parmağının dibindeki etin bir kısmını hafifçe büküyordu. Kaşları yeniden çatılmıştı.

"Neden bu kadar çok düşünüyorsun, hm?" Lucy boştaki başparmağını kız kardeşinin kaşlarının arasına bastırıp oradaki deriyi yumuşatarak sordu.

"Önemli bir şeyi unutmuşum gibi hissediyorum."

"Herhangi bir ipucu? canlandırmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hastalanmadan önceydi. Bunu fark ettim. Gerçekten korkunç derecede önemliydi. Kalbimin çok hızlı attığını, kanımın kulaklarıma hücum ettiğini ve acıdığını hatırlıyorum çünkü o noktada tüm sesler acı vermeye başlamıştı."

"Ne heyecan verici bir keşif, değil mi?"

"Hayır, heyecanlanmadım. Korkmuştum." Sarah aniden öyle bir ürperdi ki dirsekleri Lucy'nin göğüs kafesine acıyla saplandı. "Lucy," diye yavaşça sordu, "hastalandığımda hangi kitabı okuyordum?"

Lucy tereddüt etti ve sonra, "Emin olamam ama masanızda keneler üzerine bir inceleme buldum." dedi.

"Yazdığım son şey neydi? Biliyor musun?"

"Sadece keneler hakkında bazı notlar, Saartje. Özel bir şey değil." "Yani gördün mü? Ne yazmışım?"

Sarah'nın tüm vücudunda hafif bir ter oluşmuştu, hafif ekşi bir koku yayıyor ve geceliğini ıslatıyordu, yine de üşüyordu, sıcak değildi. Lucy ellerini tuttu ve ısıtmak için sürtündü ama Sarah ellerini çekti ve kız kardeşinin gözlerinin içine bakabilmek için döndü. "*Söyle bana*," dedi her kelimeyi vurgulayarak, "tam olarak ne yazdım?"

Lucy, "Hatırlamıyorum," demeye çalıştı ama Sarah bunu hemen anladı.

"Bana yalan söyleme! Bana dürüstçe anlatmanın ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun, bilemezsin. Ne yazmışım?"

Lucy kız kardeşine bakmadan, "Kenelerin kan olmadan ne kadar uzun süre hayatta kalabildiklerini anlatan bir paragrafın yanına bir şeyler yazmışsın. Bu konuda kenelerin bir şekilde bataklıktaki kadına benzediğini yazmışsın."

Korku Sarah'nın yüzünden kara bir bulut gibi geçti. Yüzündeki kaslar gerildi. Boğazındaki bir tendon gerilmiş bir ip gibi öne çıktı.

"Oh, Saartje!" Lucy haykırdı. "Bunun kulağa uğursuz gelen bir saçmalıktan başka bir şey olmadığını görmüyor musun? Bunu yazdığında zaten hastaydın. Ne anlama geldiğini düşünüyorsan, seni temin ederim ki öyle bir şey değil."

Sarah duymuyor gibiydi. "Sanırım kafamın içinde ve beynimi yiyor," diye fısıldadı. Gözlerini kapadı ve titreyerek nefes aldı.

Ağzını açtığı anda çığlık attı.

"Çıkarın şunu!" diye feryat etti. "Çıkar onu, çıkar onu, çıkar onu, çıkar onu! AMAN TANRIM, ÇIKAR ONU!" Başını tırmalıyor, tırnaklarını kafa derisine geçiriyor, deriyi yırtıyor ve saç tellerini koparıyordu.

Lucy onun bileklerini kavradı ve ellerini çekmeye çalıştı ama kız kardeşi çılgın bir şey gibi debelenip durdu. "Kes şunu!" Lucy yalvardı. "Lütfen, kes şunu! Sadece kendine zarar vereceksin. Beni korkutuyorsun."

Sarah ona kulak asmadı. Lucy kız kardeşinin söylediklerinin tek kelimesini bile anladığını sanmıyordu. Gözlerinin akı görünüyordu. Bazı kılcal damarlar patlamış, saç inceliğinde ama çok canlı kırmızı örümcek ağları oluşturmuştu.

Sonra sol göz dümdüz karşıya bakmaya devam ederken, sağ göz kendi isteğiyle başka yöne dönmeye başladı. İris, titremeyen ama açık kalan göz kapağının arkasında kayboldu, narin damarlı deri bir parça kağıt mendil gibi buruştu ve görünürde sadece kırmızı ve pembeyle işlenmiş yumurta kabuğu beyazı kaldı. Bir şey onu içeriden yuvasından çıkarmaya çalışıyormuş gibi şişmeye başladığında Lucy ikizini bıraktı ve geri çekildi.

Bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu ama o kadar korkmuştu ki vücudunu kontrol edemiyordu. Geri çekilirken ayağı bir tabureye takıldı ve düştü. Bileklerinin, dirseklerinin ve bileklerinin akıllı olması gerektiğini belli belirsiz biliyordu ama eğer öyleyse bile bunu hissetmiyordu. Orada öylece yatıyor, korkudan ölecekmiş gibi hissederek bakıyordu.

Bunun ötesinde şey hissetmedi.

Bu sırada Sarah çılgılık atmaya devam ediyordu. Kelimeler uzun, düzensiz bir ulumaya dönüşmüştü, son derece hayvani ve Lucy'nin daha önce kız kardeşinden duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Kıvranırları yataktan yuvarlanmasına neden oldu ve bir an için uluma tiz bir hırıltıya dönüştü çünkü düşüş nefesini kesmişti ama kısa süre sonra tekrar başladı, Sarah'nın yüzünü tırmalamayı bıraktığı ve bunun yerine elinin topuğunu gözüne vurmaya başladığı noktaya kadar kesintisiz devam etti.

Eli ne zaman gözüne değse, etin etle buluştuğu korkunç bir ses çıkarıyordu - kornea mı? Jöle mi? *Tanrım, bir göz tam olarak neyden yapılır ve neden onunki KAFASINDAN dışarı çıkmaya çalışıyor?* Çok geçmeden korkunç bir ritme dönüştü.

Fery
at et.

Toka
t.

İnilti. Feryat.

Tokat. İnilti.

Feryat...

Eğer onu durdurmazsan, gözünü parçalayacak.

Bu düşünce soğuk ve netti, Lucy'yi hâlâ büyüleyen yakıcı korkunun bir kısmını soğuttu. Sendeleyerek ayağa kalktı ve çılgınca Sarah'nın ellerini bağlamak için kullanabileceği bir şey aradı.

Komodinin üzerinde, ilaç şişelerinin, nemli bezlerin ve parmaklarla dudakların lekelediği yarısı boş bardakların arasında bir makara bandaj gördü. Oraya ulaşmak için Sarah'nın üzerinden geçmesi gerekti. Lucy kollarından birine takılıp tökezledi ve masaya çarptı, masanın kenarı sertçe karnına saplandı. Düşüşü şişelerin yarısını ve yarısı dolu bir bardağı devirdi. Masanın yüzeyinden su akıyordu. Nefes nefese, sıvının önünden çekmek için bandajlara uzandı.

Parmakları korkunç bir ıslak çıtırtıyla parmakların etrafına kapandı. Çığlıklar kesildi.

Bir an için kafası tamamen karışan Lucy ellerine, parmaklarının arasından çıkan beyaz kumaş şeridine baktı. Bu

Sadece bir makara bandaj. Elleri iyiydi.

O sesi benim çıkarmadığımı fark etti.

Ama o yapmadıysa, Sarah yapmış olmalı.

Şok, başının üzerine devrilmiş bir kova suyun hızıyla omurgasından aşağı inerek onu dondurdu. Arkasını dönemedi. Böyle kaldığı, su birikintisinin masaya yayılıp damlamasına, sargı bezlerinin kumaşının avucuna sertçe değmesine baktığı sürece, her ne olduysa *gerçekten* olmamıştı, çünkü görmemişti.

Ama bunu duymuştu, tıpkı Sarah'nın şimdi duyduğu gibi, hıçkırıklara boğulmuş küçük soluklarını, sert ve boğuk soluklarını ve hiçbir şeyin olmadığı anları duymuştu. Ve Lucy etli bir şeyle karışık ani bir kan kokusu almıştı. Alttan alta hafif dışkı kokuyordu.

Arkasını dönüp bakmak için muazzam bir irade gücü gerekiyordu. Bunu yaptığında, başında hayali bir acı hissetti, ama bu çok yumuşaktı, neredeyse bir acı değil, bir tür baygınlıktı.

Sarah acı içinde kıvranarak yerde yuvarlanırken, Lucy'nin kalemine rastlamış olmalıydı, Sarah'nın uyandığını fark ettiğinde düşürdüğü kaleme. Michael'ın Lucy'ye doğum gününde verdiği kalemdi bu, gümüşten yapılmıştı ve ucu fevkalade keskindi. Sarah kalemi bulmuş ve öyle bir güçle gözüne saplamıştı ki sadece ucu görülebiliyordu.

Gözün kendisi rafadan bir yumurta gibi patlamıştı.

Bölüm 8

Bir ölümün ne kadar çok çalışma gerektirdiği gerçekten şaşırtıcıydı.

Michael, töreni ve Sarah'nın aile mezarlığına defnedilmesini ayarlamak için papazla konuşmak zorunda kaldı. Tabutuna tam olarak sığabilmesi için ahşap ustasının gelip ölçü alması gerekiyordu. İnsanları vefatından haberdar etmek için siyah kenarlıklı kartların gönderilmesi ve aynı amaçla bir ölüm ilanının yazılıp gazetelere verilmesi gerekiyordu. Bombazin ve krepten yapılmış siyah giysiler sipariş edilmeliydi. Bunlar dikilene kadar yas tutanların siyah giyebilmesi gerekiyordu, bu yüzden elbiseler, gömlekler ve pantolonlar boyanmalıydı. Malzemelerin sipariş edilmesi, menülerin planlanması ve törene katılanlar için yemek pişirilmesi gerekiyordu. Aynalar ve tablolar indirilecek ya da duvara bakacak şekilde çevrilecek ya da kumaşla kaplanacaktı.

Elbette ilgilenilmesi gereken bir de ceset vardı. Lucy her zamanki gibi bu işi başkasına bırakabilirdi -kimse yas tutan doğrudan aileden bir şey ayarlamasını beklemiyordu- ama kız kardeşinin cesedini bir başkasının hazırlaması fikrine katlanamıyordu. Yıkamak ve giydirmekten başka bir şey gerektirmediği için bunu kendi başına yapabilecek durumdaydı; bir cesedi mumyalamayı düşünen tek insanlar Katoliklerdi, o da sadece aziz ölüleri için ya da Amerikalılardı.

Katje'yle birlikte Sarah'yı dikkatlice yıkadı, çenesini bağıladı, sonra saçlarından geriye kalanları taradı ve dikkatlice topladı. Bir deri bir kemik kalmış bedenine artık kıyafeti uymuyordu, bu yüzden Lucy ve Katje bir elbiseyi değiştirmeye koyuldular. Kız kardeşinin kulaklarına inciler taktı. Alyansı ince parmakları için çok büyüktü, bu yüzden Lucy onu bir parça iple sabitledi.

Sarah'nın yüzüne örttükleri duvak beyazdı ve Brüksel danteliyle süslenmişti. Çok ince bir işçilikle yapılmıştı; hiç kuşkusuz bu işle uğraşan rahibenin keskin gözleri vardı. Yine de zamanla bu kadar küçük işler gözleri mahveder ve Sarah orta yaşına gelmeden kör olur.

Lucy kız kardeşinin yüzüne bakarken bunun *uygun* olduğunu düşündü. Tül, yaralarının en kötüsünü -çürükleri, tırnaklarının şakaklarında ve saç çizgisinde bıraktığı yarım ay izlerini, saçlarının döküldüğü ya da koptuğu küçük kel bölgeleri- gizlese de gözündeki hasarı maskeleyememişti.

Atkıdan, önce parlayan, sonra donuk ve kırılgan hale gelen etli karmaşayı görmek mümkündü. Arthur'a dikmeyi deneyip deneyemeyeceğini sordu ama Arthur başını sallayarak hem üst hem de alt göz kapağının onarılamayacak kadar yırtıldığını söyledi. Geriye kalan deri çok inceydi; bir iğneyle delip siyah bir iplik geçirmeye çalışmak sadece daha fazla yırtılmasına neden olacaktı.

Sarah'nın ölümünden sonraki ilk gece boyunca yaradan biraz sıvı salgılanmış ve peçe bu sıvıyı emmişti. Lucy, kız kardeşine göz kulak olmak ve ona eşlik etmek için bütün gece uyumadan oturmasına rağmen mumların zayıf ışığında bunu görememişti. Onu alt kattaki daha az kullanılan odalardan birine yatırmışlardı; kimse onun öldüğü odada kalmasını istememişti, Lucy'nin tahminine göre bu oda artık sonsuza kadar lekeli, sonsuza kadar lanetli kalacaktı.

Kız kardeşine tek başına göz kulak oldu. Katje kalmak istemişti ama Lucy'nin daha fazla dayanamayacağı kadar hıçkırılmış ve hatta inlemişti. Katje'den böyle bir şey beklemiyordu. Böylesine aşırı bir keder yeni dul kalmış bir kadına yakışırdı, arkadaşını yeni kaybetmiş bir kıza değil. Lucy ona Pasja'nın yanına oturmasını söyledi. Köpek kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış, titreyerek ve ara sıra sızlanarak evin içinde dolaşüyor, herkesin yoluna çıkıyordu; birinin ona nazik davranmasına ihtiyacı vardı.

Lucy o hafif kokuşmuş sarı çiçeği temizlemek için peçeyi çıkarmaya çalıştığında, çoktan kabuk bağlamıştı, bu yüzden Sarah'nın sağ gözünden geriye kalana yapışıp kalmıştı. Lucy başını ellerinin arasına aldı ve titreyerek derin bir nefes aldı.

"Özür dilerim Sarah," dedi. "Sana ipekten ya da belki siyah kadifeden bir göz bandı dikmeliydim. İnci küpelerinle yarı çapkın gibi görünürdün ama sanırım bu hoşuna giderdi." Sarah her hikâyedeki kötü adamlara, kayıplara ve lanetlenmişlere karşı her zaman bir sempati duymuştu. Sarah'dan başka hiç kimse bataklıkta kadından bu kadar derinden etkilenmiş ve bu etkilenme hiç kuşkusuz kısmen, affedilmeden ve bağışlanmadan acılar içinde öldükten sonra gömülme, dışlanma ve mahkûm edilme biçiminden kaynaklanıyordu.

Ölüm şekilleri benzer olabilirdi ama mezarları aynı olmayacaktı. Michael'ın ayarladığı ilk şey buydu. "Diyelim ki hasta yatağından kalkmaya çalıştı, ama kadar zayıflamıştı ki düştü ve düşerken komodine öyle çarptı ki kalem gözüne saplandı. Korkunç bir ölüm şekli, çok garip ama kınanacak bir ölüm şekli değil," dedi. Yüzü gergindi, sesi zorla düzleştirildi.

Arthur yumuşak bir sesle, "Geçici olarak delirmişken intihar etmek yasalara göre suç değildir," dedi.

"Yasalar tarafından cezalandırılmıyor olması, bunun herhangi bir şekilde arzu edildiği anlamına gelmez. Delilik ve kendi kendini öldürme damgalarının benim ve karımın adını lekelemesine izin veremem," diye tersledi Michael.

Ve böylece Sarah'ya düzgün bir cenaze töreni düzenlemek için bir sürü yarı gerçek söylemişlerdi. Yalan söylemek Lucy'yi rahatsız etmiyordu. Kız kardeşinin hatırı için çok daha kötüsünü yapabilirdi ve bunu seve seve yapardı.

"Gerçi tam olarak yalan sayılmazdı, değil mi?" diye mırıldandı. Kız kardeşinin elini kendi eliyle kavradı. Soğuktu, parmak uçlarının rengi çoktan solmuştu, eklemleri sertleşmişti. Yakında bu sertlik kaybolacaktı ve elini yeterince uzun süre tutarsa, artık soğuk da hissetmeyecekti ve o zaman tuttuğu elin ölü bir kadının eli olmadığına kendini inandırabilirdi.

"Kafanızın içinde bir şey olduğunu düşündünüz ve onun gitmesini istediniz. Onu ortadan kaldırmaya çalışırken kendini yok ettin, ama bu yıkım senin amacın değildi, sadece bir yan etkiydi." Kız kardeşinin bedeninin üzerine çömeldi, yanağını o serin ve sert elin arkasına bastırdı. Omurgasını bükmek ve başını çevirmek zorunda kaldığı için rahat bir pozisyon değildi, ama şimdi rahatlığı neden ki? "Tanrı aynı fikirde değilse ve sen lanetlendiysen ve huzursuzca dolaşman gerekiyorsa, lütfen Saartje, *lütfen* gel ve bana musallat ol," diye fısıldadı.

Keşke ağlayabilseydim, diye düşündü, *sanırım kendimi biraz daha iyi hissedebilirdim*. Gözleri iki mavi kömür gibi yanıyordu ve dökülmemiş gözyaşları çakmak taşı gibi keskin görünüyordu. Acıyı hazmedemediğinden değildi bu; aslında acıyı memnuniyetle karşılıyordu, çünkü her şey tüm varlığını saran uyuşukluktan daha iyiydi. Bu kadar az hissetmek doğal değildi. Dehşet anı gelmişti, uzuv kopmuştu ama acı henüz kaydedilmemişti. Geleceğini biliyordu; bundan kaçınılamazdı.

Beklemek, hep beklemek, diye düşündü acı acı. Cehennemi, kapıları şimdiye kadar deneyimlenmemiş acı düzlemlerine açılan ebedi bir bekleme odası olarak hayal ediyordu. Böyle bir durumda acının yokluğu mutluluk değil, işkencenin bir parçasıydı, tıpkı şu anda Lucy için olduğu gibi.

Yanağını sertçe ablasının eline sürttü, bu hissin tüm hücrelerine işlenmesini istiyordu. "Neden," diye tısladı, "neden ölmek ve beni yapayalnız bırakmak zorundaydın? Sahip olduğum tek şey sendin. Bencil, bencil! Bana hayatta tek bir dilek bıraktığını bilmiyor muydun, o da senden önce ölmem ve bu acıyı hiç tatmamamdı?"

Yanağı sürtünmeden dolayı yandı ve Sarah'nın derisinin üst tabakası dökülmeye başlayarak elini hassas bir görünümde bıraktı.

Lucy devam etti. "Belki de bunu istemekle bencillik ettim. Sen benim liderim olabilirdin ve beni yönetmene memnuniyetle izin verdim, ama her zaman daha güçlü olanın ben olduğumu düşündüm. Hâlâ bu ayrılık acısına daha iyi dayanabileceğime inanıyorum. Yine de istemedim. Bu *tek* şeyde, bağışlanmak istedim."

Omzuna dokunan bir el onu sıçrattı.

"Özür dilerim. Seni ürkütmek istememiştim," dedi Arthur. Sanki sakinleştirmek istediği ürkek bir atmış gibi ellerini kaldırmıştı.

Elini zonklayan yanağına koyarak onun görüşünden korudu. Sarah'nın derisinden bir tutam buldu, örümcek ağı kadar ince, neredeyse yarı saydamdı. Parmaklarının arasında tuttu, onunla ne yapacağından emin değildi. Bir an için gerçekten ağlayabileceğini düşündü ama kederden değil, utançtan. Onu bundan alıkoyan şey, Arthur'un böylesine şiddetli ve mahrem bir duygu gösterisine tanık olduğu için daha da utanmış görünmesiydi. "Neden buradasın?" dedi ve kelimeler sert, çiğ ve suçlayıcı çıktı.

"Nasıl olduğunu görmeye geldim. Duyduğuma göre bütün gece Sarah ile oturup kalkmışsın."

Her zaman bir centilmen, Arthur.

"Cenaze töreni sırasında yalnız bırakılmamalı." Lucy'nin sürtünmesiyle buruşan Sarah'nın kolunu düzeltti. Tahmin ettiği gibi kız kardeşinin eli sıcak ve canlı hissetti ama bu sıcaklık kısa sürdü ve kısa süre sonra sadece Lucy'nin sürtündüğü yer sıcaklığını yitirdi.

Kadının başka bir şey söylemeyeceği belli olunca Arthur boğazını temizleyerek, "Bağışlayın ama yorgun görünüyorsunuz," dedi.

Bir beyefendinin bunu söylemeyeceğini düşündü. O halde her şeyden önce bir doktor. "Son birkaç gün çok zor geçti," dedi.

"Önümüzdeki günler de zorlu geçecek, hatta kendinize iyi bakmazsanız daha da zorlu geçecek. İstemiyor olabilirsin ama bunu yapman hayati önem taşıyor. Lucy," dedi ve bir doktorun değil, bir arkadaşın sesiyle konuştu, "uyumaya çalışmalısın."

"Tam tersine. Sanırım uyku ihtiyacım en son şey," dedi biraz gülümseyerek. İnsanlar uykuyu kederden kurtulmak için bir mola olarak tanımlar, ancak uyandıklarında darbe yeniden iner. Lucy için hiç böyle olmamıştı. Küçük Lucille öldüğünde, cenazeden birkaç gün sonra rüyasında küçük kızı kollarında tuttuğunu görmüştü. Kız oldukça üşümüştü ama Lucy onun küçük ellerini ovmaya ve üflemeye başlayınca kız hemen ısınmıştı. Kısa süre sonra kollarını ve başını hareket ettiriyor, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu.

Görünüşe göre, o yaşayan bir çocuktı.

Ama o öldü, diye düşündü Lucy yeğenini sallarken, sonra tekrar küçük parmaklarıyla oynarken, ipeksi başına öpücükler kondururken. *O öldü ve gömüldü*. Ve bunu tüm içtenliğiyle bildiği için

Sarsılmaz bir kesinlik içinde, uyuduğunu ve rüya gördüğünü bilmemesi önemli değildi: kucağındaki çocuğun ağırlığına, kokusuna ve uykulu sesiyle gevelediği kelimelere sevinemiyordu.

Anne babası öldüğünde de benzer şeyler olmuştu; o zaman da durmadan onları hayal etmişti. Soğuk bir dehşetle Sarah için bunun çok daha kötü olacağını biliyordu. Korku gündüzleri bastırılabilirdi ama geceleri değil. Lucy hiçbir zaman kendini bir kâbustan uyandıramamıştı, bu yüzden zihni daha fazla dayanamayıp uyanana kadar dayanmak zorunda kalacaktı, çarşaf lar teriyle ıslanmıştı, korku kalbini göğsünün içinde boğuyor gibiydi.

Arthur, "Sana uykunu rüyasız hale getirecek bir şey verebilirim," dedi.

Tereddüt etti. "Ama Sarah yalnız bırakılmamalı." "Magda gelip onunla oturabilir."

"Magda'nın hanımının cesediyle oturamayacak kadar çok işi var."

"Belki de bu yüzden buna razı olacaktır. Hizmetkârlar genellikle öylece oturmazlar. Katje de bunu memnuniyetle yapacaktır elbette."

"Katje şu anda hüngür hüngür ağlıyor."

Arthur, "Kız bunu çok zor karşıladı," diye kabul etti.

Neden hepimiz onu bir kız olarak düşünmekte ısrar ediyoruz? Neredeyse yirmi iki yaşında, değil mi? Benden sadece üç yaş daha genç, diye düşündü soğukkanlılıkla. Gözlerini ovuşturdu, sonra yaptığı bakımlar kuru ağrının neden olunca tısladı. "Şu anda düşünemiyorum," dedi.

"İşte bu yüzden uyumalısın. Hadi, daha fazla tartışmak yok. Bir doktor ve hayat boyu arkadaşın olarak, senin için neyin iyi olduğunu bildiğimi söylemeye cüret ediyorum."

Onun için bir fıçı hazırladı, kadın da itaatkâr bir şekilde içti ve sonra onu odasına götürdü. Şimdiden kendini uyuşmuş ve yavaşlamış hissediyordu.

Yatağa girdiğinde, Sarah'nın teninin ince ağını hâlâ parmaklarının arasında tuttuğunu fark etti.

Onu bir top haline getirdi. Çok küçüktü, bir toplu iğnenin arkasından daha büyük değildi. Düşürüp ağır çarşafaların arasında kaybetmekten korkarak, güvende tutmak için aklına gelen tek şeyi yaptı: Ağzına attı ve dilinin altında tuttu.

Uyku onu sürüklemeyen önce Lucy'nin aklından son bir düşünce geçti: *Eğer ölümün tadı buysa ve ölüm de tadı gibiyse, o zaman gerçekten de sıkıcı bir şeydir.*

Bölüm 9

Keder insanlara garip şeyler yaptırıyordu, evet, ama aynı zamanda insanların başına garip şeyler de getiriyordu. Cenazeden önceki günlerde Lucy zamanın olması gerektiği gibi işlemediğini fark etti. Saatler bazen göz açıp kapayıncaya kadar geçiyordu. Diğer zamanlarda ise göz açıp süresi saatler sürüyordu.

Düzenlemelere elinden geldiğince yardımcı oldu. Bunu yapmadığı zamanlarda kız kardeşinin cesediyle oturuyordu. Ona karşı çok korumacı hissediyordu. Ne zaman insanlar vedalaşmaya gelse, onları endişeyle izliyor, yüzlerinde tiksinti ya da telaş belirtisi olup olmadığını tarıyor, tüm vücudu gergin, nefes alıp vermesi sık ve hızlı oluyordu. Birçoğunu tanımıyordu ve bu nedenle güvenemiyordu.

En kötüsü de Sarah'ya dokunmak istedikleri zamanlardı. Birinin Sarah'nın elini tuttuğu ve yanlışlıkla bir parmağını kopardığı ya da birinin Sarah'nın üzerine eğildiği, dirseğini karnına koyduğu ve ağırlığını bunun üzerine verdiği, ancak derinin patladığı ve dirseğin omurgasına kadar içine battığı korkunç, müdahaleci görüntüler, uyanık kabuslar görüyordu. Tuhaf düşünceler, gerçekçi olmayan ve paranoyakça, ama onu ele geçirmişlerdi ve onları ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsa çalışsın, ki bunu her zaman yapamıyordu, onu terk etmiyorlardı ve bu Lucy'nin kendisinin belki de delirdiğinin bir işareti değil miydi?

Cenazeden bir gün önce Bayan van Dijk geldi. Yaşlı olduğu ve uzakta yaşadığı için geceyi onlarla geçirecekti ve bu nedenle aynı gün içinde Zwartwater'a gidip kendi evine dönmesi beklenemezdi.

Lucy'nin yanaklarını üç kez öptükten sonra ona söylediği ilk şey "Dur sana bir bakayım" oldu. Lucy'yi kol uzunluğunda tuttu ve onu inceledi. "Tanrım, berbat görünüyorsun. Siyah sana hiç yakışmıyor. Seni tamamen solduruyor ve zaten çok solgun, renksiz bir yaratıksın."

"Gelmeniz ne büyük incelik," diye mırıldandı Lucy.

"Beni kız kardeşine götür ki onunla vedalaşabileyim."

Bayan van Dijk onu kolundan tutmuş, hem Lucy'yi yönlendiriyor hem de destek için onu kavırıyordu. Çocukluğunda geçirdiği çocuk felci nedeniyle bir bacağı diğerinden çok daha kısaydı, ayağı bir çocuğunki kadar küçük ve kök gibi kıvrıktı. Aradaki farkı eşitlemek için ekstra kalın tabanlı özel ayakkabılar yaptırmak zorunda kalmıştı ama yine de belirgin bir topallıkla yürüyor ve baston kullanmak zorunda kalıyordu. Evde bunlardan oluşan bir koleksiyonu vardı: fildişinden ve cilalı ahşaptan yapılmış bastonlar, bazılarının uçları gümüşle kaplıydı, diğerleri ise sade ve gösterişsizdi. Şimdi siyah bir tane getirmişti, tepesi kuzgun kafasına benzeyecek şekilde oyulmuştu.

Tabutun yanına vardıklarında Bayan van Dijk dişlerini sıktı. Uzun bir süre öylece durdular, ta ki Bayan van Dijk, "Sanırım bu kadar yeter. Korkarım cesedi pek güzel değil. Zavallı şey. Çok büyük acılar çekmiş olmalı. Bunu söylemekten nefret ediyorum, çok duygusuzca geliyor ama şimdi onu görünce, ölümün neredeyse bir merhamet olarak gelmiş olması gerektiğini düşünüyorum."

"Olay olduğunda iyileşiyordu," diye fısıldadı Lucy.

"Öyle miydi? Ona bakarak bunu söyleyemezsin. Şu anda olduğundan daha kötü görüldüğünü hayal etmek zor. Tabii ki son üç gündür ölü olması da bu duruma yardımcı olmuyor. Açık pencereler ve buz kovaları ancak bu kadarını yapabilir. Bayılacak gibi görünüyorsun. Gel ve otur. Bir canım var. Üzerimde seni kendine getirebilecek kokulu tuzlar var."

Kötü kokulu şeyleri Lucy'nin burnunun altında salladı ve Lucy öksürmeye başladı. Boğazının arkasında çiçeklerin, onun altında da çürümenin tatlı, etli tadı vardı. Kusma noktasına gelene kadar öksürdü.

Bayan van Dijk, Lucy'nin sırtına van Dijk ailesinin mührünü basmaktan başka bir işe yaramayan eliyle kürek kemikleri arasına sert tokatlar attı. Öksürük nöbeti sona erdiğinde Lucy'nin göğsünde yakıcı bir ağrı vardı, yüzü kıpkırmızıydı ve kendini bitkin hissediyordu.

Bayan van Dijk onun omzunu sıvazladı. "İşte, işte. Her şey daha iyi. Kan dolaşımını hızlandırmak için iyi bir öksürük nöbeti gibisi yoktur. Şimdi söyle bakalım: Nasılsın?"

"Elimden geldiğince." Lucy boğuldu. Çürüme kokusunu maskelemek için odanın etrafına yerleştirilmiş olan güzel kokulu çiçeklerden bir zambak aldı ve göğsündeki kaşıntıdan uzaklaşmak için etli yapraklarını okşadı; dikkatli olmazsa tekrar öksürmeye başlayacaktı. Toz kadar ince küçük bir polen ellerinin arkasını . Onu sildi ama çoktan tenini sarıya boyamıştı.

Bayan van Dijk dudak büktü ve ona bir mendil uzattı. "Gel, bana yalan söylemene gerek yok. Bu cevap başkalarına çok iyi gelebilir ama sen benim yoldaşımsın. Seni bundan daha iyi tanıyorum."

Lucy ellerinin arkasını morarmış gibi görünene kadar ovuşturdu. "Pekâlâ. Size karşı dürüst olacağım. Kendimi sakatlanmış ve... ve parçalanmış hissediyorum ama aynı zamanda biraz da uyuşmuş. Sanırım acı henüz gelmedi. Geldiğinde beni yok korkuyorum. Keşke ölmüş olsaydım."

"Seni . Ölüm bir tür sakatlanmadır, evet. Kız kardeşin gibi senin de bir parçan . Sevgili kocamın öldüğü zamanı çok iyi hatırlıyorum. Ve Michael için daha da kötü olduğunu hayal etmek..."

Öfke Lucy'nin boğazında acı bir safra gibi yükseldi. Diğerleri de böyle mi düşünüyordu? Bu darbeye en çok Michael mı katlanıyordu? Michael kız kardeşini sevmiştir; bundan hiç şüphesi yoktu. Ama onu sadece birkaç yıldır tanıyordu ve zamanı geldiğinde onun yerini doldurabilirdi, oysa Sarah'yı doğmadan önce tanıyan Lucy asla başka bir kız kardeş bulamazdı. Onun ölümünde de orada bulunmamıştı, bu yüzden o dehşetten kurtulmuştu.

Kendini toparlamak için elini yüzünde gezdirdi. Ezdiği zambak kokuyordu. *Bu kokuyu sonsuza dek Sarah'nın ölümüyle bağdaştıracam, diye düşündü*, tıpkı kan ve et kokusu gibi. Ayağa kalktı, sonra eteğindeki kalın zambak yapraklarını fırçaladı. "Bağışlayın beni. Şu anda pek iyi bir yol arkadaşı sayılmam."

"Bir çarşaf kadar solgun görünüyorsun. Belki de biraz uzanmanız gerekiyordur?" Bayan van Dijk'ın sesi onaylamaz bir tondaydı -çocuk felci ve diğer çocukluk hastalıkları dışında hayatında bir gün bile hastalanmamıştı ve bu durumdan büyük gurur duyuyordu- ama Lucy öneriyi hemen kabul etti.

Yine de kendi odasına değil, Sarah'nın odasına gitti. Yatağa uzandı ve burnunu çarşafıya gömüp umutsuzca kız kardeşinin kokusunu almaya çalıştı. Çarşafı

Yıkanmış ve pek bir şey kokmuyordu bu yüzden makyaj masasının önüne oturdu. Sarah'nın gezgin ruhunun hapsolmasını önlemek için üzerine örtülmüş olan tülbenti geri çekti ve ardından yansımasına baktı.

Bayan van Dijk haklıydı; siyah ona yakışmıyordu. Gözlerinin altındaki grimsi deri torbalarıyla solgun, hastalıklı görünüyordu. Korku ve uykusuzluk yüzünü daha önce olmayan çizgilerle damgalamıştı, kaşlarının arasındaki oluklar ve burnundan ağzının ötesine uzanan çizgiler. Sarah'nın yüzünü canlandırmak için gülümsedi, ama bu sadece onu biraz akli dengesi yerinde değilmiş gibi göstermeye yaradı.

Adelheid Teyze hapse girdikten sonra, babaları onun tüm eşyalarının alınmasını emretmişti. Sadece Sarah'ya verdiği karınca çiftliği onun gözünden kaçmıştı. Takip eden haftalarda anneleri saatlerce ona bakar, solgun yüzü camdan yansırdı. O ve Adelheid ikiz değillerdi ama Lucy şimdi merak ediyordu: Yansıması ona bir tür rahatlık vermiş miydi, çünkü en azından biraz da olsa kız kardeşine benziyor muydu? Annesine duyduğu sempati göğsünde kabardı.

Ne de olsa Sarah'nın tabutunu kapatıp onu defnettiklerinde, kız kardeşimi bulabileceğim tek yer aynalı cam olacak, diye düşündü. Bu korkunç bir düşünceydi, karnına aldığı bir darbe kadar acı vericiydi.

Ayağa fırladı ve çarşafı tekrar aynanın üzerine atmaya çalıştı ama aceleden beceriksizleşti ve aynayı aşağı çekti. Gümüş destekli cam neredeyse güzel bir sesle çatladı. Parçalar titreyerek yere düştü.

Lucy usulca küfretti. Çerçeveyi tuttu ve dik konuma getirdi. Camın büyük bir kısmı içeride kalmıştı ama sağ alt köşedeki büyük bir parça çatlayıp kırılmış ve parçalar halinde yerde duruyordu. Parçaları dikkatle topladı ve elleriyle bağladı.

mendil. Bunu yaptıktan sonra aynayı, yansıtıcı yüzeyi duvara bakacak şekilde çevirdi. Doğruldu ve eteklerini fırçaladığında bir parça kağıt buldu. Aynanın arkasına saklanmış olmalıydı. Kâğıdı açıp elinin tersiyle düzelttiğinde, topun aslında Sarah'nın titiz ve küçük el yazısıyla dolu üç sayfa içerdiğini gördü. İlki Eylül'ün yirmi ikisine, yani neredeyse iki hafta öncesine aitti.

Yine uyurgezer oldum, Lucy read. Küçük bir kızken bu bana çok sık olurdu. Lucy sık sık beni okuldan, yemek odasından ya da nereye gittiysen oradan almak ve uyandırmadan yatağıma geri götürmek zorunda kalıyordu. Gezintilerim...

Kapı açıldı. Michael eşikte durdu. Onu beklemiyordu ve yalnız olmadığını fark etmesinden önceki o küçük anda, gözlerinde öfkeyi gördü, sonra, onu gördüğünde, bir korku parıltısı. İkisi de şaşkın ve korkmuş bir halde birbirlerine bakakaldılar. "Lucy," dedi sonunda ve korku yerini rahatlamaya , ama sonra yerini bir kez daha öfkeye bıraktı. "Lanet olsun, kadın. İyi ki güçlü bir kalbim var; önce ödümü kopardın. Bir an için ..."

"Özür dilerim," dedi.

Bakışları onun yanından geçip kırık aynaya takıldı. Kapıyı arkasından kapattı ve makyaj masasına doğru yürüdü. Aynanın köşesi ahşabı çatlatmıştı. Başparmağıyla kusuru ovuşturdu ve sıkıntıyla dilini şaklattı. Ellerini çerçevenin üzerinde gezdirip onun da hasar görüp görmediğini kontrol ederken Lucy, Sarah'nın yazısının olduğu toplanmış kâğıt parçalarını cebine attı.

"Bu bir düşün hediyesiydi. Şimdi mahvoldu" dedi.

"Özür dilerim. Kırmak istememiştim."

"Siktir!" diye bağırdı, sonra aynaya öyle bir tekme attı ki ayna duvara çarparak camı daha da kırdı.

Lucy, yazı masasının kenarının sırtının küçük bir kısmını kestiğini hissedene kadar ondan uzaklaştı. Masanın üstünü kavradı, kâğıt parçaları terleyen avuçlarına çarparak kırıştı. Bağırmaya dayanamıyordu. Michael böyle öfkelenendiğinde ondan korkuyordu. Gözleri yanıyordu.

şimdi, bu aptalca değil mi, diye düşündü suçluluk, sefalet ve korkunun içinden. *Sarah için ağlayamıyorum ama Michael'ı kızdırdığım için ağlayabilirmişim gibi hissediyorum.*

Parmak uçlarıyla gözlerini sertçe ovuşturdu, kirpiklerini rahatsız edici bir şekilde karıştırdı, ama gözleriyle ilgili her şey iğrenç bir şekilde ağrıyordu: toplar sıcak ve kuru hissediyordu, kapaklar sanki kesilmiş gibiydi.

Döndü ve ona doğru geldi. Bir an için ona vuracağını düşündü ama tek yaptığı yüzünü ellerinin arasına almak ve göz kapaklarına hafifçe, nazikçe üfleyerek acısını dindirmek oldu. Adam nane çiğniyordu; nefesinde nane kokusu vardı. Bu koku gözlerini acıttı ama aynı zamanda serin ve ferah hissettirdi.

"Bana aldırmamalısın. Çirkin olabilirim. Ayna konusunda gerçekten kızgın değilim," dedi.

"O zaman seni kızdıran ne?" diye sordu. Üflemesi gözlerinin buğulanmasına neden oldu ve sonuç olarak yüz hatları bulanıklaştı.

"Bayan van Dijk bana yarın sizi yanına almak niyetinde olduğunu söyledi."

Gözlerinden nefes almayı bırakması için bir parmağını onun ağızına dayadı. "Ama hazır değilim. Hiçbir şey hazırlamadım. Daha çok erken..."

"Ben de ona öyle söyledim ama küçük kölesini geri almakta ısrar ediyor."

"Öyle olmadığını biliyorsun, Michael."

"Bu işin sana yakışmadığını ve buna katlanmak zorunda olmadığını çok iyi bildiğini biliyorum. Burada senin için bir yer var ve her zaman da vardı."

"Ve kalamayacağımı çok iyi biliyorsun."

"Katılmıyorum." Önce bir göz kapağını, sonra , sonra tekrar ilkini öptü. Dili, kirpiklerine dolanan bir damla yaşı yalamak için sıcak ve ıslak dudaklarının arasına daldı.

"Yapmamalıyız," diye mırıldandı. Adamın bileğini kavradı. Kılıklı bir adamdı, kollarında ve parmak eklemlerinde kalın ve koyu kıllar vardı ama bileğindeki kemiğin çıkıntı yaptığı yer tüysüzdü, derisi çok yumuşak ve pürüzsüzdü. Duygulara karşı her zaman hassas olan kadın, başparmağını bu bölgede gezdirdi ve bunu çok hoş buldu.

Onu dudaklarından öpmeye başladı.

Ürperdi ve yüzünü başka yöne çevirdi. "Yapmamalıyız. Gerçekten yapmamalıyız," dedi.

Kızın çenesinden tuttu ve kendisine bakmasını sağladı. "Ama biz istiyoruz. Bunu inkâr etme. Sen de en az benim kadar ete ve onun çılgınlığına hasret kaldın."

Gülümsedi. "Sorun da burada yatıyor, değil mi? Bunun doğru olmadığını, affedilemez olduğunu biliyorduk ama yine de yaptık." Sesini hafif tutmaya çalışıyordu ama gözyaşları boğazının derisinin altında bir çekirdek gibi sertçe duruyor, onu usulca boğuyordu.

Başparmağıyla boynunu okşadı, bunu oldukça sert bir şekilde yaptı, arkasında önce beyaz, sonra kanın geri gelmesiyle kızaran izler bıraktı. "Yanlış olduğunu düşünmüş olabilirsin ama daha önce beni inkar etmedin."

"O zamanlar her şey farklıydı. Lucille yeni ölmüştü, Sarah'nın durumu iyi değildi ve sen de kaybolmuş ve incinmiştin. Seninle zina yapmak istememiştin. Sadece seni rahatlatmak istemiştin." *Zina* kelimesini söylerken bile irkildi. Kulağa çok büyük, çok sert ve İncil'e uygun geliyordu. Hiç de öyle olmamıştı.

"Ne iğrenç bir kelime," dedi, sanki onun aklını okumuş gibi. Kadının boğazını okşamaya devam etti. Kadının teni adamın ilgisiyle zonkluyordu. "Artık her şeyin farklı olduğunu söylüyorsun. Belki de öyledir. Ama bana dürüstçe cevap ver Lucy: Sence şu anda en az o zamanki kadar rahatlamaya ihtiyacım yok mu?"

"Bana sorma!" diye bağırdı. Boğazını sıkan elini sakinleştirmek için tırnaklarını adamın bileğine geçirdi. "Neden peşimden bu kadar koşuyorsun? Sarah'yla evlendin; seçimini yaptın! Sahip olamayacağın ve olmaman gereken şeyin peşinden koşmayı bırak."

"Ah, sevgilim," dedi başparmağını çene kemiğinin altındaki yumuşak dokuya acıyla saplayarak, "beni lekeleyen tüm günahlar arasında açgözlülüğün en güçlüsü olduğunu bilmiyor musun? Her zaman sahip olmamam gerekeni istiyorum. Ama sanırım bunun bir his olduğunu biliyorsun."

Adam onu tekrar öptüğünde, kadın karşı koymadı, hatta ona eğildi.

Bir eliyle eteğinin kumaşını toplarken, diğer topuğunu bacaklarının arasına bastırdı. Kalçaları kendiliğinden kalktı ve bu o kadar tatlı hissettirdi ki nefesi kesildi. Önce yavaşça, sonra kız ritmi yakaladığında biraz daha hızlı masaj yapmaya başladı.

Onu ayırıp orta parmağını kadifemsi etine doğru kaydırduğunda, ağzını saçlarına bastırdı ve inledi. "Oh, Lucy, sevgilim, sıırılsıklam olmuşsun," dedi.

Bir şeyler söylemeye çalıştı ama sadece hıçkırabilirdi. Adam o anda kızın eteğini bırakmak ve ayakta durmasını sağlamak için onu kendine çekmek zorunda kaldı; dizleri şiddetli bir şekilde titriyordu ve neredeyse çökmek üzereydi. Düşmemek için adamın yakalarına yapıştı. Yanağı adamın göğsüne, kravatının ipeği şakağına değiyordu. Kumaşın katmanları arasından adamın kalbinin sabit gümbürtüsünü hissedebiliyordu; bu gümbürtü, kadın soluk soluğa kaldıkça yavaşça artıyor, kadın adamın ellerine karşı daha fazla kasılıyor ve geriliyordu.

Serbest bırakılması onu yıldırım gibi çarptı. Bir an için, içinden geçen orgazmın saf hazzından başka hiçbir şeyin farkında değildi. O orgazmı atlatırken adam onu sıkıca tuttu. Bittiğinde, onu yatağa taşımaya başladı.

Utanç onu bıçakladı. "Michael, burada olmaz!" diye yalvardı, onun elinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Ben bir centilmenim Lucy, ama hakkım olanı almazsam namerdim," diye hırladı.

"Ama burada değil!" İşaret parmağı ile başparmağı arasındaki deri ağnı acımasızca sıkıştırdı. Adam küfretti ve içgüdüsel olarak onu kendisinden uzaklaştırdı. Bunun şiddetiyle dişlerinden biri yanağının iç tarafını kesti; ağzına biraz kan doldu, yoğun, sıcak ve korkunçtu. Yuttu, öğürdü. Tadı içinde bir şeyleri serbest bıraktı ve arzuyla çıldırdığını hissetti.

"Tanrım, Lucy, yaralandın mı?" Michael gözlerini kocaman açarak sordu. "Seni o kadar sert itmek istememiştin ama beni gafil avladın. Sana bakmama izin ver, sevgilim!" Michael herhangi bir yara olup olmadığını kontrol etmek için onu kendine yaklaştırdığında, Lucy ağzını onunkinin üzerine koydu ve dilini fazladan iki dişinin üzerinde gezdirdi.

İşlerini bitirdiklerinde ve adam ona *kalçalarının* içini kaplayan yapışkan pisliği silmesi için mendilini verdiğinde, kokusu Sarah'nın çürüyen ve kanayan hayali kokusundan kurtulmaya yetecek kadar yoğundu, kendinden o kadar iğrendiğini hissetti ki, keşke bir bıçağı ya da *kalemi* olsaydı da kendini kesseydi ve böylece cezalandırılısaydı *diye* düşündü.

Michael pencerede durmuş, kravatını bağlıyordu. Camdaki yansıması tuhaf ve bulanıktı; kadın onu okuyamıyordu. Ama Michael onun yüzündeki kendinden nefreti, suçluluğu ve utancı okuyabiliyordu, çünkü onu öpmeye gelmişti.

Dönerek uzaklaştı.

"Sen ," dedi, hiç de kaba olmayan bir sesle.

Ayağa kalktı. Bacakları hâlâ zevkten güçsüzdü. Odanın içinde ilerlerken yazı masasının köşesine çarpmamaya özen gösterdi ve morlukların açtığı keskin acının tadını çıkardı.

Kapıda onun kolunu tuttu ve şöyle dedi: "Seni kullandığımı düşünebilirsin. Kullanmıyorum. Eğer mesele sadece seks olsaydı, hizmetçilerden biriyle ilişkiye girmeyi tercih ederdim. Böylesi daha az karmaşık. Ama sana değer Lucy, çok daha fazla."

Kolunun siyahına karşı çok uzun ve beyaz olan parmaklarına baktı. "Lütfen bırak. Sarah ile oturmam gerekiyor. Bunlar yaşayabileceğim son saatler." *Ve ben o değerli zamanın bir kısmını yatağında kocasıyla çiftleşerek geçirmeyi seçtim. Ben iğrenç biriyim.*

Ne de olsa zina doğru kelimeydi.

Tekrar Sarah'nın cesedinin yanındaki yerini aldığı anda, cebine sıkıştırdığı sayfalar hışırdadı. Onları çıkarıp kalçasının üzerinde düzeltti. Kendinden nefret etmekten, suçluluk duygusundan ve yas tutmaktan uzaklaşmak için okumaya başladı.

Bitirdiğinde, neredeyse çeyrek saat boyunca hiç kıpırdamadan oturdu, gözleri iri ama odaklanmamıştı, yüzü ve dudakları bembeyazdı. Sayfalar kucağından düşerek onu trans halinden uyandırdı. Titreyen elleriyle onları topladı. "Merak etme Saartje. Bununla ben ," diye mırıldandı.

Kız kardeşine bakmadan odadan çıktı. Üst katta, Sarah'nın son mektuplarını, keneler hakkındaki risaleyi ve bir dikiş makasını topladı, sonra da onları ızgarasında ateş yanan kütüphaneye götürdü. Makasla, kene risalesinin sayfalarını birbirine dikmek için kullanılan iplikleri kesti ve kapağın arasından söktü. Ardından tüm kâğıtları parçalara ayırmaya koyuldu.

Kitabın yarısına geldiğinde, birinin içeri girip o iğrenç sözcükleri okuyabileceğine dair ani bir paniğe kapıldı ve makası bırakıp sayfaları parmaklarıyla ateşi avuç avuç beslemeye başladı. Kumaş ciltli kitap kapağı o kadar kolay yanmadı; tütüyor ve kokuyordu. Alevlere teslim olana kadar maşayla vahşice vurdu.

Sarah'nın deliliğinin tek kanıtı artık sakatlanmış olan gözüydü. Yarın defnedilecek ve böylece gözden saklanacaktı. Birkaç ay içinde - muhtemelen daha erken, eğer bu yıl kış soğuğu erken gelmezse- yüzünden geriye kemik ve tel tel olmuş tendon parçalarından başka bir şey kalmayacaktı. O zaman deliliğinin gerçek boyutunu sadece Lucy bilecekti. Bu yükü tek başına omuzlamak zorunda kalacaktı, tıpkı bundan sonra her şeyle tek başına yüzleşmek zorunda kalacağı gibi.

Ellerini birleştirdi ve tıpkı Sarah'ninkiler gibi olmalarına rağmen kız kardeşininkiler gibi hissetmedi. Onlar sadece kendi elleriydi, biri diğerini umutsuzca kavıyor, bir daha asla gelmeyecek bir hissi arıyordu.

Sarah Schatteley'nin 22 Eylöl 1887 tarihli gñnlük kaydı

22 Eylöl 1887

Yine uyurgezer oldum.

Küçük bir kızken benim de başıma sık sık gelirdi. Lucy sık sık beni okuldan, yemek odasından ya da her nereye gittiysem oradan almak ve uyandırmadan yatağıma geri götürmek zorunda kalırdı. Yaşım ilerledikçe gezintilerim azaldı. Evlendiğimden beri, yürüdüğüm zamanları bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim ve ne zaman , Pasja fazla uzaklaşmama izin : beni uyandırmak için elimi mıncıklıyor ve bu işe yaramazsa, Michael uyanıp bana yardım edene kadar odamı Michael' bağlayan kapıyı tırmalıyordu.

Küçük Lucille öldüğünde hiç yürümedim. Sonra yine onun ölümü beni uykusuzluğa sürükledi ve akıl sağlığımı korumak için her gece Arthur'un reçete ettiğı ve Michael'ın benim için hazırladığı tentürü almak zorunda kaldım, belki de bu yüzden o zaman hiç dolaşmadım.

Ama dün gece bunu yaptım ve korktum, dehşete kapıldım ve tiksindim.

Kendimi suçluyorum. Eğer o otopsiye katılmam için ısrar etmeseydim, o bataklık cesedinin kokusu saçlarıma ve kıyafetlerime sinip Pasja'yı çılgına çevirmeyecekti. Onu kim suçlayabilir ki? O şaraphane kokusu neredeyse dayanabileceğimden fazlaydı ve onun burnu benimkinden çok daha hassastı. Volta atmaya ve sızlanmaya devam etti, ara sıra ellerimi kokluyor ve hafifçe hırlıyordu, boynundaki ve sırtındaki tüyler

büyüdü. Bana hiç saldırganlık göstermedi ama küçük beyaz dişlerini birden fazla kez gösterdi. Onu yanımda tutamazdım, bu şekilde olmazdı. Katje'ye köpeğin bir geceliğine kendisiyle kalmasının bir sakıncası olup olmadığını sordum ve böylece yalnız kaldım.

Rüyamda bataklıktaki kadınla birlikte mahzendeydim. Oraya nasıl gittiğimi hatırlamıyorum ama rüyalar genellikle vasatta başlar, bu yüzden beni korkutmadı. Arthur ve Doktor Rosenthaler'in onu kesip açtıkları ve başarısız bir şekilde sırlarını çözmeye çalıştıkları masanın üzerinde yatıyordu. Eski haline hiç benzemiyordu, boyalı, kesik ve kırıktı. Bir bütündü, eklemlerine kazık saplanmamıştı, göğsü sıkıca kapalıydı. Yine de, rüya görenin esrarengiz bilgisiyle, onun o olduğunu ve hayattayken böyle göründüğünü biliyordum.

Ona dokunduğumda üşüyordu ve çıplak olduğu için üşüyordu. Yanına uzandım ve onu ısıtmak için kollarımın arasına aldım, vücudunu bastırdım. Teni ellerimin altında yumuşak ve esnekti ve oldukça beyaz, oldukça serindi, ancak dikkatimin altında kızarmaya başladı.

Gözlerimi açtığımda onun da aynı şeyi yaptığını ve bana gülümsediğini gördüm. tırmandı ve beni öptü. Kısa sürede arzuyla dolup taşım. Onun altında kıvrandım. Memnuniyetle, o da üstümde kıvrandı. Ağzını boynuma bastırdı ve gördüğüm gibi dişlerinin baskısını hissetmedim, bütün ve biraz sarı, ama yontulmuş ve kırılmış dişlerin düzensiz ısırığını hissettim. Derimi deldi ve akan kan damlasını yaladı. Dili ıslak ve sıcaktı ve küçük yara zonklasa ve acısa da, bundan bir zevk de vardı.

İlgisinden zayıf düştüğümde beni tekrar, öncekinden daha derinden öptü. Ağzından benimkine doğru bir şey kayar gibi olurken, turba ve durgun su kokusu aldım, soğuk ve yumuşak bir şey. Tadı tatlı, güçlü ve zengindi, kan gibi, çürük gibi.

Öğürmememe neden olacak kadar güçlü bir tiksinti hissettim. Eliyle dudaklarımı ve burnumu kapattı. Karşı koymaya çalıştım ama hâlâ güçsüzdüm ve beni tam da bu amaçla baştan çıkarıp çıkarmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Ağzıma tükürdüğü şeyi sarsılarak yutana kadar boğazımı okşadı. Yavaşça ve acıyla yuttum, çünkü pürüzsüz ve yumuşak olmasına rağmen bir çocuğun yumruğu büyüklüğündeydi. Yemek borumun etine yapıştı. Öksürdüm, öğürdüm, ama aşağı indi.

Nefes nefese uyandım, boğazım alev alev yanıyordu ve uzuvlarım soğuktan kasılmıştı.

Bir an için nerede olduğumu bilmiyordum. Sonra yatak odamın kapısının önünde oturduğumu fark ettim. İçeri girdim ve tekrar dolaşmamak için kapıyı kilitledim. Yatağa girdim ve gözlerimi kapattım ama korkudan, soğuktan ve boğazımdaki acılıktan uyuyamadım. Yavaşça öksürdüm ama bu sadece daha çok acıttı.

Bunun mantıklı bir açıklaması var. Onu bulduğumuzdan beri bataklık kadınıyla meşgul olan zihnim, uykumda ona yöneldi ve ahlaki değerlerle sınırlanmamış uyuyan zihnim bana onunla ilgili karanlık ve rahatsız edici bir rüya verdi.

Tüm bunları yazarak kendimi bunlardan arındırdım. Şimdi bunların unutmaya çalışmalıyım. Unutacağım.

Bu sayfaları yırtıp ve yok edin.

*Cesede gelince: Buradan götürüldüğü sürece ona ne olacağı
pek umurumda değil.*

Bölüm 10

Cenaze günü geldi çatı.

Cenaze görevlileri Sarah'yı altı siyah atın çektiği siyah bir cenaze arabasıyla yerel kiliseye götürdüler. Bir şey onları ürkütmüştü; ağızları köpürdü, gözlerini devirdi, toynaklarıyla toprağı kazdılar. Kısa süre içinde paltoları terden parlıyordu. Sürücü onları kaçırmaktan alıkoymak için çok uğraştı. Kiliseye vardıklarında o da aşırı terlemişti. Atlardan biri o kadar sert kişnemişti ki ağzı kanıyordu. Kan yavaş ama yoğun bir şekilde geliyor, göğsünü kaplayan köpükle karışıyordu.

Sarah, tabutu sonsuza dek kapatılıp ayin için kilisenin ana bölümüne taşınmadan önce en yakın akrabalarının onunla birlikte kalıp vedalaşabilmeleri için kilisenin arka tarafında bulunan küçük bir odaya yerleştirildi. Bu amaçla odanın iki kapısı vardı: biri kilisenin içine, diğeri de dışına açılıyordu. Kuzeye bakıyordu, bu da odayı soğuk ve karanlık yapıyordu. Temiz olmasına rağmen yumuşak, hüzünlü bir toz, rutubet ve bakımsızlık kokusu vardı.

Sadece Michael, Katje, Arthur ve Lucy içeri girdi. Sadece kendisi için başka bir araba göndermenin saçma olduğunda ısrar ettiği için onlarla birlikte binen Bayan van Dijk, ayinin başlamasını beklerken kilisenin etrafında dolaşıyordu; kaldırım taşlarına vuruşunu duyabiliyorlardı.

"Korkunç kadın," diye mırıldandı Michael. Yüzü her zamankinden daha da kansız, sıkı bir maskeye dönüşmüştü. Çenesinin altında, kravatının tam olarak gizleyemediği bir çürük özellikle canlı görünüyordu. *Bunu ben mi yaptım?* Lucy merak etti.

Lucy, Bayan van Dijk'ın aslında o kadar da kötü olmadığını, sadece gürültücü ve inatçı olduğunu söylemeyi düşündü ama ne anlamı vardı ki? Michael bu iki özelliğin de bir kadında bulunması gereken kusurlar olduğunu düşünüyordu; Lucy onun fikrini değiştirmeyecekti. Ayrıca, tartışmanın ne yeri ne de zamanıydı.

Siyah dantelli bir mendile sarılmış usulca ağlayan Katje'ye döndü. Lucy'nin aksine, yas hali ona yakışıyordu: kırılmış buklelerinin koyu rengine ve süt gibi tenine çok iyi uyan siyahlar içinde çok çekici görünüyordu ve neredeyse rahatsız edici olacak kadar güzel bir şekilde sessiz ağlayabiliyordu. Katje son birkaç gündür neredeyse sürekli ağlıyordu ama bu, yüzünü lekeli ve çirkin bir hale getirmekten ziyade, pembe çerçeveli gözlerinin dikkat çekici bir şekilde parlamasına neden oluyordu.

Ne kadar korkunç. Bir kadın için ağlarken güzel olmaktan daha tehlikeli bir şey var mıdır? Lucy düşündü.

Katje onu izlerken yakaladı. Uzaklara baktı, sonra tekrar Lucy'ye döndü. Katje gözyaşlarına boğulmuş yumuşak bir sesle, "Özür dilerim. Kendimi rezil ediyordum olmalıyım. Öyle bir niyetim yok. Sadece Sarah'yı çok seviyordum. Bana karşı çok iyiydi. Onunlayken kendimi zavallı, garip ve kırık biri olarak görmüyordum."

Lucy ona karşı çıkmak için ağzını Katje ekledi: "İnkâr etmene gerek yok. İnsanların beni gördüklerinde böyle düşündüklerini biliyorum. Ama Sarah... tüm bunların ötesine bakıp beni, gerçek beni, yani içimdeki yarattığı görebiliyordu ve bu beni çok... çok *mutlu* etti." Gülümsedi. Ağzı titriyor ve seğiriyordu, bu da onu savunmasız ve biraz da kızgın gösteriyordu.

Lucy, "Eğer isterse insanları rahat ve görünür hissettirme konusunda iyi olabilir," dedi. Yutkundu ve başka tarafa baktı.

"tamamen gerçekleştirmiş , değil mi?"

Lucy, Katje'nin haklı olduğunu bilmesine rağmen, "Sanırım öyle," diye çekindi. Sarah tam anlamıyla kendini gerçekleştirmiş bir insandı, neredeyse kendi içinde bir bütündü. Onu bu kadar çekici kılan da tam olarak bu özelliği idi, çünkü bu nadir bulunan bir şeydi. Lucy buna sahip değildi. Yanındaki ikiziyle bile çoğu zaman kendini yarım bir insan gibi hissetmişti, aslı olmayan ve tamamlanmamış. Bu sulu nitelik, bu bulanıklık, Sarah'yla birlikteyken özellikle belirgin olmalıydı. Michael'ın onu Lucy'ye tercih etmesine şaşmamalıydı.

Lucy, Katje'nin kendisine uzattığı mendili aldı. Katladı, daha fazla katlanamayacak hale gelene kadar küçültüp kalınlaştırdı, sonra tekrar salladı. Gözyaşları hâlâ akmamıştı ama yüzeye yakın hissediyorlardı ve belki de gece olmadan akacaklardı.

Tabutu kapatma zamanı geldiğinde bu mendil katlama ve sallama işlemini üç kez tekrarlamıştı.

Kız kardeşimi bir daha asla göremeyeceğim.

Panik yüzünden içi su toplamıştı. Bir an için bayılabileceğini düşündü. Yüzündeki ve ellerindeki kan çekilmişti. Kız kardeşinin alnını son kez öpmek için tabutun üzerine eğildiğinde, dudakları o kadar uyuşmuştu ki, ne örtünün ince atkısını ne de altındaki soğuk teni hissetti. Kendini toparladığında dünya sarsıldı. Kalbi zonkluyordu. Hissedebildiği tek şey buydu.

Arthur onun yanında belirdi ve kolundan tuttu. Onu odadaki tek pencereye yönlendirdi, pencere küçüktü, camı garip bir şekilde sarı ve çarpıktı. "Yavaş nefes al," dedi.

Katje'nin mendilini küçük bir top haline getirmiş ve avucunun içinde sıkıca tutmuştu. Elleri terden ıslanmıştı. Ter ellerini ıslatmıştı.

eldivenleri, mendilin dantelini ıslattı. Arthur mendili ondan aldı, vazolardan birinden aldığı suyla ıslattı, sonra da alnına ve şakaklarına sürdü. Suyun acı, kireçli bir kokusu vardı.

"Ben iyiyim. Telaşlanma," diye mırıldandı ama ne eldivenlerinden birini çıkarıp mendili bileğinin iç kısmına bastırduğunda ne de Michael tabutun kapağını kapatırken kolunu ona doladığında direnmedi. Sanki tatsız ya da dayanılmaz bir şeymiş gibi hızlıca yaptı. İş bittiğinde yüzü sadece bir an için buruştu; sonra solgun maske tekrar yerine kaydı.

Daha sonra kilisenin ön tarafındaki sıralarda yerlerini almak zorunda kaldılar ama Lucy hâlâ kendini güçsüz ve hasta hissediyordu. "Beni burada bırakın. Bir dakika içinde size katılacağım," dedi ve sonra küçük bir gülümseme verdi.

Onlar gittikten sonra yere çöktü ve yüzünü ellerinin gömdü. Elleri nemli ve tuzlu kokuyordu.

"Bunu yapamam," diye mırıldandı ama yapabileceğini biliyordu çünkü bunu günlerdir yapıyordu, aslında şu anda da yapıyordu. Birazdan kalkacak, eteklerini silkeleyerek olası kir ve toz tanelerini temizleyecek ve kiliseye girecekti. Orada cemaati uyanık tutmak için mümkün olduğunca rahatsız olacak şekilde tasarlanmış ahşap sıralardan oturacaktı. Bir ilahi alır ve kucağında açık bırakırdı, soğan inceliğindeki kağıt parmaklarının altında kırışırdı. Ayin başladığında, teklif edildiğinde ayağa kalkıyor, sonra tekrar oturması emredildiğinde oturuyordu. Papazın Sarah hakkında konuşmasını, onu iyi bir eş ve anne olduğu için övmesini dinler ve sonra onu hiç tanımadığını düşünürdü, çünkü tanısaydı, onun cesaretinden ve zekasından, ne kadar komik olabileceğinden, ne kadar çekilmez olduğundan, ne kadar sevimli, sevimli, *sevimli*... olduğundan bahsederdi.

Belli belirsiz bir tırmalama sesi.

Ellerini indirdi, dinlerken kaşlarını çattı. Ses tekrar geldi: Tırnaklar tahtaya sürtünüyordu. Belki de fare ya da sıçan. Sarah'nın yakınında duyulması o kadar da garip bir şey değildi. Buzda donmadığı sürece, her ceset eninde sonunda belli türden böcekler, kuşlar ve kemirgenler için bir ziyafet olurdu. Sarah'nın cesedinin kokusu -tabutunun altına yerleştirilen buz dolu küvete ve serin havayı içeri almak için açılan pencerelere rağmen kokmaya başlamıştı- her türlü hayvanı kendine çekerdi. Doğal bir süreçti evet ama bu Lucy'nin fareleri kendi hallerine bırakabileceği anlamına gelmiyordu. Sarah aile mezarlığına defnedildikten sonra ona sahip olabilirlerdi ama daha önce değil.

Sesi bulmaya çalışarak dikkatle dinledi. Ses aralıklı olarak, yumuşak ama istikrarlı bir şekilde geliyordu. Eline bir İncil aldı ve kendini göstermeye cüret eden herhangi bir fareyi öldürebilmek için havada tutarak tabutun etrafında süründü. Çok geçmeden baldırlarına kramp girdi, ama sürünmeye devam etti, kendi soluk alıp verişinin, yere sürtünen eteklerinin hışırtısının ve döşeme tahtalarına sürtünen düğmeli botlarının tabanlarının çıkardığı tırmalamayı duymaya çalıştı.

Tabutun içinden geldiğini fark etti. Midesi kasılırken ağzı tükürükle doldu. Kusmamak için mücadele ederken eldivenli elinin tersini dudaklarına bastırdı. Sarah'nın karnını yiyen ya da parmaklarını veya yüzünü kemiren bir fare bulursa çığlık atmaya başlayacağından ve asla durmayacağından korkuyordu. Aklın çatlamadan önce kaldırabileceği çok fazla şey vardı.

Sonra farkına vardı: Ya bu sesi çıkaran bir fare değil de kız kardeşiye?

Alnını sertçe tabutun soğuk cilalı tahtasına dayadı ve elini düz bir şekilde bastırdı. Kalbi göğsünü yırtıyordu.

"Sarah?" diye sordu. İsmi boğuk ve boğuk çıkmıştı. Boğazını temizledi, sonra parmak eklemlerini usulca tahtaya dokundurdu. Eli hayalet gibi bir nem izi bırakmıştı. "Sarah?" diye tekrarladı.

Tırmalama durdu.

"Sarah, beni duyabiliyorsan lütfen kapıyı çal."

Hiçbir şey, sadece kendi kalbinin atışları ve diğer odadaki insanların boğuk sesleri. İçini çekti, dirseklerini tabutun üstüne ve ellerinin topuklarıyla gözlerini yere indirdi.

Yavaşça, tereddütle, kapı çalındı.

Tabutun içini kaplayan kadife yüzünden ses boğuk çıkıyordu ama bu bir vuruştı; birinin parmak eklemleriyle vurmasından başka bir şey bunu yapamazdı.

Duygu Lucy'yi boğazından yakaladı. "Ah, Sarah!" Hıçkıra hıçkıra ağladı, sonra güldü. "Merak etme. Seni oradan çıkaracağım."

Kapağı kapatmak için kullanılan kelebek vidalardan birini kavradı. Gümüş kaplamaydı, çiçekli bir vazo şeklinde güzelce işlenmişti. Lucille'inkiler küçük güvercinler şeklindeydi. Böyle şeylerin aklına gelmesi ne tuhaftı. Anne babasının tabutlarında kullanılanlar sadeydi. Bir Protestan gömüldüğünde böylesine özenli ve güzel şeyler beklenmezdi ama Michael bir Katolik'in zevklerine sahipti.

Vidayı çevirerek açmaya çalıştı ama yerinden oynamadı. Parmağının ucunu ağzına soktu, sonra dişlerini kullanarak eldivenini yırttı. Vidayı tekrar kavradığında, o kadar soğuktu ki yanıyordu. Tekrar çevirmeye çalıştı, önce bir tarafa, sonra diğer tarafa, çünkü aniden hangi tarafın doğru olduğundan tam olarak emin olamadı. Fark etmezdi; vida hareket etmiyordu.

Michael'ın ve o güzel ellerinin canı cehenneme! Kapağı bu kadar sıkı kapatmaya ne gerek vardı? Kanun, üniversitelere düzenli olarak ceset tedarik edilmesini sağlıyordu; ceset herhangi bir şekilde sıra dışı değilse, diriliş adamları tarafından çalınıp anatomi için satılacağından korkmaya gerek yoktu. Tabutun içindekinin dışarı çıkmak istemesinden ne ki? Taziyenin amacı buydu: Sarah'nın gerçekten öldüğünden ve sadece komada olmadığından emin olmak. Bunun bir faydası olmamıştı, çünkü işte buradaydı, güçsüz elleriyle tahtayı tırmalayarak içeride güçsüzce hareket ediyordu.

Tabii Lucille ile olan olay da vardı.

Lucy gümüş bir şamdanı kaptı ve vidalardan birine vurarak onu bükte. Çevirmeye çalıştı ama sıkıca sıkışmıştı. Hayal kırıklığına uğramış bir çığlık attı ve yumruklarını tabutun kenarına vurma dürtüsüne direndi.

"Korkma, Saartje. Birini bulmaya gidiyorum. Uzun sürmez!"

Arthur'la karşılaşmadan önce odadan tam olarak çıkamamıştı. Sarsıntı mide bulandırıcıydı; onu beklememiş, darbeyi hafifletmek için ellerini bile kaldırmamıştı.

"Sakin ol!" dedi.

Lucy onun alt kollarını sıkarak irkilmesine neden oldu; Sarah'nın ısırtığının açtığı yara tam olarak kapanmamıştı. Lucy acıyarak yüzünü buruşturdu ama bırakmadı. "Arthur!" diye nefes aldı.

"Biraz daha iyi hissediyor musun diye bakmaya geldim. Tören çeyrek saat içinde başlayacak. Tabutun o zamana kadar sıraların önünde olması gerekirdi ama cenazeci ve adamlarının sizi rahatsız etmesini istemedim." Nazik gözlerinin kenarları endişeyle kırıştı. "Hâlâ çok solgun görünüyorsun. Ateşin var mı?"

"Siyah beni yıkar; Bayan van Dijk'a sorun. Yine de önce benimle gelmelisin. Yardıma ihtiyacım var. Tanrım, burada olmana çok sevindim."

Bunun üzerine yüzü aydınlandı. Al yanakları, parıltıyan gözleri ve mutlu ya da memnun olduğunda gülümseyen bir hali vardı. Onu mutlu edecek küçük ve güzel bir kızla henüz evlenmemiş olması çok yazıktı.

"Yardımcı olmaktan her zaman mutluluk duyarım" dedi.

"O zaman benimle gelmelisin. O yaşıyor!" Adamın sağlam kolunu öyle sert sıktı ki parmakları bembeyaz oldu.

"Kim?"

"Sarah, tabii ki. Başka kim olabilir?"

Kendini toplar gibi derin bir nefes aldı, sonra elini onun elinin üzerine koydu. "Lucy, bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum ama kız kardeşin artık gerçekten hayatta değil."

O yatıştırıcı doktor sesiyle konuşuyordu, hasta ve kafası karışık hastalara kullanması gereken sesin aynısını. Aniden onu incitmek, kirpiklerini tutup çekerek ya da gözlerini tırmalayarak gerçekten incitmek için bir dürtü duydu. Ellerini yumruk şeklinde sıktı. "Onu duydum," dedi.

"Cesetler ses çıkarabilir. İç çekebilir ya da inleyebilirler. Bazen hareket bile edebilirler ama bunlar çürüme sürecinden kaynaklanır, başka bir şeyden değil."

"İç çekmedi ya da inlemedi. Tabut kapağının tırmalıyordu. Tırnaklarının tahtaya vurduğunu duydum. Önce fare sandım ama fareler siz kapıyı çalmazlar."

"Lucy,"-*eğer adımı bir kez daha bu şekilde söylerse, bundan sonra olaklardan gerçekten sorumlu tutulamam*-"son zamanlarda çok fazla stres altındasın. Yas tutuyorsun, uyuyamıyorsun ve..."

"Ben deli değilim!" diye bağırdı. Utanç ve hayal kırıklığı gzyaşıları kabardı. Nefret ve sabırsızlıkla onları gözlerinden sildi, sonra titreyen bir nefes aldı. Sesini alçaltarak tekrarladı: "Ben deli değilim. İkizler her konuda aynı değildir."

"yle olduğunuzu ima etmiyorum. Sadece zihnın bize oyunlar oynayabileceğini söylüyorum, özellikle de sizinki gibi büyük bir darbe aldığında. Bu köyde kaybeden bir aile var ve olay yeni gerekleştiiğinde, baba bana küçük çocuğu göz ucuyla görmeye devam ettiğini, sürekli gözden kaybolduğunu söyledi. O iyi bir adam, sakın ve metanetli, hayal gücü çok az."

"Halüsinasyon görmüyorum. Sarah tahtayı tırmalıyordu ve ben sorduğumda tahtaya vurdu. O içeride, Arthur, ve yaşıyor!"

Eli onunkininzerinde sıcaaktı. Başıparmağıyla parmak eklemleri boyunca tek bir çizgiyi okşıadı, çok yumuşak, çok nazikçe. "Evlen benimle," dedi.

Gözlerini kırpıştırdı; doğru duymuş olamazdı. "Ne?" diye sordu.

"Evlen benimle, Lucy."

"Anlamıyorum."

Kırmızı yanakları pembenin daha koyu bir tonuna dönüştü. "Gel, sanki başka bir dil konuşuyormuşum gibi davranma! Sana evlenme teklif ettim."

Artık vücuduyla tam olarak aynı hizada olmadığına dair tuhaf bir his vardı içinde. Her şey ya çok keskin ya da çok donuk geliyordu. Kulağındaki bir su damlasını çıkarmaya çalışır gibi başını hafifçe salladı. "Mantıklı konuşmuyorsun."

"Tam tersine, her zamankinden daha mantıklı konuşuyorum. Evliliğin en mantıklı şey olduğunu görmüyor musun? Sen aldın

hayatındaki en kötü darbe. Kocanız ve doktorunuz olarak sizinle kimsenin yapamayacağı şekilde ilgilenebileceğim."

Bu gerçekten oluyor muydu? Az önce kız kardeşinin ellerini kanlar içinde tırmaladığını ve harekete geçmezlerse kesinlikle gömüleceği tabuttan çıkmaya çalıştığını söylediği çocukluk arkadaşının evlilik için yaptığı savunmayı gerçekten dinliyor muydu? Gerçeklik hiçbir zaman o anki kadar ince hissettirmemişti.

"Tabii ki, benim karım olmakla, toplumdaki gerçek yerini bir şekilde geri kazanmış olacaksın," diye devam etti. "Bir doktorun karısı olmanın, ailen ölmeden önce umduğun kadar prestijli bir konum olmadığını biliyorum, ama yaşlı bir dulun refakatçisi olmaktan çok daha iyi olduğunu kabul etmelisin."

Hayal kırıklığı ve öfke gözyaşları gözlerinin neden oldu. "Neden herkes Bayan van Dijk için çalışmaktan nefret ettiğimi varsayıyor? Ona eşlik etmekten gerçekten zevk aldığımı inanmak bu kadar imkânsız mı? Ve en başta bana o pozisyonu bulanın siz olduğunuzu hatırlatmama gerek var mı?" Elini onunkinden çekmeye çalıştı, ama adamın parmakları onunkini sıkıca kavradı, canını acıtacak kadar değil - onu asla incitmezdi - ama ısrarla.

"Sen kölelik için yetiştirilmedin, Lucy. Seni bu duruma düşmüş görmek bana acı veriyor. Seni bundan daha önce kurtarırdım ama o zamanlar bir eşe bakacak kadar param yoktu ve senin yoksulluk içinde yaşamana asla izin vermezdim. Sen de bunun için yetiştirilmedin."

"Ben pek çok şey için yetiştirilmedim, örneğin yirmi birinci yaş günümde kocasının hediyesi olan kalemle kendini yok etmeye çalışan kız kardeşimi gömmek gibi, ama bana yardım etmezseniz tam da bu olacak!"

"Tabii bir de benim seni çok meselesi var," dedi usulca. Uzun kirpikleri vardı. Nadiren fark ederdi

Çok solgundular, ama pencereden süzülen sarı ışıktaki kırılganlık kadar keskin ve belirgin görünüyorlardı.

"Ama benimle evlenemezsin," dedi.

"Neden?"

"Çünkü ailemde delilik var ve deli insanlar çocuk sahibi olmamalı."

"Baban öyle düşünmüyordu."

"Babam çok geç olana kadar bilmiyordu."

"Michael bunun bir sorun olduğunu düşünmedi."

Bu yüzden şimdi ölü bir karısı var. "Başta Adelheid Teyze hakkında pek açık sözlü değildik." Anne babaları Adelheid Teyze öldükten sonra onun hakkında hiç konuşmamıştı. Kızlarına da aynı şeyi yapmalarını söylemişler, onu dışkılamak ve komşularının sedef hastalığı gibi utanç verici olduğu için hakkında konuşulmayan diğer şeylerle bir tutmuşlardı. En kötüsü de Lucy'nin Adelheid Teyze'yi neden kanserli bir ben gibi hayatlarından çıkardıklarını anlayabilmesiydi: kimse deli bir akrabası olan bir kızla evlenmezdi.

Arthur, "Seni endişelendiren buysa, çocuğumuz olmayacak," dedi ve cömertçe gülümsedi.

"Ama Arthur, seni bir kadının kocasını sevmesi gerektiği gibi sevmiyorum." "Ama bana düşkünsün?"

Kendisini takip etmesini sağlamak için kolundan çekti. "Seni her zaman sevdiğimi biliyorsun."

"Senden bundan fazlasını istemeyeceğim, Lucy."

"Neden bana soruyorsun ki? Kız kardeşim hayattayken ve o tabutta dehşet içindeyken düşünemeyeceğimi söylediğim halde neden ısrar ediyorsun?"

"Bu hislerin senin için çok gerçek olduğunu biliyorum, ama bu onları öyle yapmaz," dedi biraz soğuk bir şekilde.

Ayağını yere vurmak, yakasından tutup onu sarsmak ya da yüzüne bağırmak istedi; kendisine patronluk taslamayı bırakmasını sağlayacak herhangi bir şey. Elini adamın elinden çekip aldı ve yumruklarını sertçe yüzüne bastırdı, kapalı gözlerini acıyana kadar yumdu. Ellerini bırakıp gözlerini açtığında biraz daha sakinleğtiğini hissetti.

"Artık Doktor Hoefnagel'e ya da kocam olmak isteyen adama değil, çocukluk arkadaşıım ve sırdaşıım Arthur'a ihtiyacım var," dedi. Size kız kardeşıimin tabutunun içinde hareket ettiğini duyduğumu söylüyorum. Belki de dediğiniz gibidir, sinirlerim yıpranmıştır ve bunların hiçbiri gerçek değildir. Ama ya gerekse? O zaman kendinle yaşıyabilir misin? Bana yardım etmek için tek yapman gereken benimle gelip kardeşıimin tabutunu açmak, böylece içine bakabilir ve gerçekten öldüğünü anlayabiliriz. Kendim açmaya çalıştım ama ellerimde g yok. Sadece bir dakika sürer." Ona titrek bir gülümseme verdi.

"O zaman teklifimi düşünecek misin?" diye sordu. "Ve sonra teklifini değerlendireceğim," diye onayladı.

Bu onu kararlı kılmış gibiydi. Omuzlarını dikleştirdi ve kızın elini şefkatle okşadı. "O zaman size yardım edeyim."

Kapağı açmak yavaş bir iş olduğunu kanıtladı. Arthur birkaç kez durup elini salladı, sonra parmaklarının önce morarmış, sonra kırmızı, pembe ve mor renklere bürünmüş, vidaların üzerindeki desenle damgalanmış etini ovuşturdu. şikayet ederek ya da acele etmeleri gerektiğini, kaırılacaklarını ve her şeyi geciktireceklerini ve bunun nasıl görüneceğini söyleyerek onu aşağılamadı. Parmakları gümüşün üzerinde kaydığında bir kez küfretti. Mendilini çıkarıp vidanın etrafına sardı ve bu işe yaradı.

O alışırken Lucy ellerini öyle bir kuvvetle sıktı ki işaret parmağının dibindeki deri yarıldı. Cehennem gibi acıyordu. Bütün vücutu acıyordu; sinirleri sanki büyük bir elektrik şoku almış gibi acıya karşı son derece hassastı. Belki de Arthur'un söylediğı gibiydi. Belki de kederden çılgına dönmüştü.

Ama buna gerçekten inanmıyordu.

Sonunda Arthur son vıdayı da gevşetti. Lucy aceleyle onun yanına gitti, sonra da kapağı kaldırıp duvara dayamasına yardım etti. Çok hızlı atan kalbinin göğsünde patlayacağını düşündü.

Arkalarını döndüklerinde Sarah ayağı kalkmıştı.

Peçesine üfledi, sonra sabırsızca yüzünden sildi. Parmakları kıymıklarla doluydu ve peçenin üzerinde kırmızı bir leke bıraktı, bu leke parçalanmış gözüne yapıştı ve geri çekildi, böylece sadece bir an için dişlerinden geriye doğru soyulmuş renksiz dudakları ortaya çıktı, porselen olan gri olanlar arasında acı verici bir şekilde beyazdı.

"Sonunda," dedi. "Açlıktan ölüyorum."

Bölüm II

"Sizin anlayamadığınız ama yine de olan şeyler olduğunu, bazı insanların başkalarının göremediği şeyleri gördüğünü düşünmüyor musunuz?"

Bram Stoker, *Drakula*

De Nieuwe Murmerwolderse Courant'ın 8 Ekim 1887 Cumartesi tarihli "Garip Olaylar" bölümünden alınan makale

Genç Bir Bayan Neredeyse Diri Diri Gömülüyordu

Drenthe'deki Zwartwater malikanesinin sahibi Lord Michael Schatteleyn'in sevgili eşi Leydi Sarah Schatteleyn'in altı gün kadar önce kısa ama şiddetli bir hastalıktan sonra öldüğü bu gazetede bildirilmişti. Durumun aslında böyle olmadığı cenaze vaazından hemen önce kanıtlanmıştır.

Tören boyunca Leydi Schatteleyn'in yanından ayrılmayan sadık ikiz kız kardeşi, kapak bile ablasından ayrılmayı imkânsız bulmuş, onunla birlikte oturduğu sürece

Terbiye onu kilisedeki yerini almaya zorlamadan önce.

O an gelmeden hemen önce bir tırmalama sesi duydu. Başlangıçta farelerden şüphelendi, ta ki sesin **tabutun içinden** geldiğini duyana kadar! Yerel doktoru, kadının gerçekten ölüp ölmediğini anlamak için tabutu açmasına yardım etmesi için zorladı. Bunu yaptıktan sonra Leydi Schatteleyn'i soğuk ve hareketsiz buldular. Tam kapağı yerine yerleştiriyorlardı ki kadının eli fırladı ve kız kardeşinin elini kavradı. O anda her ikisi de delici çığlıklar atmış: kız kardeş dehşet içindeymiş, Leydi Schatteleyn ise öylesine şiddetli bir acı çekiyormuş ki, bu çığlıkları duyabilecek kadar yakın olan herkesin kalbi kırılmış. Sonra ikisi de bayıldı; ikizler arasındaki yakınlık böyledir.

Erken defin vakaları nadirdir. Çoğu zaman erken gömölme korkusunun asılsız olduğu ortaya çıkmaktadır. 1884'te İspanya'nın Cabrils kentinde bir adam, yanlışlıkla diri diri gömüldüğüne inandığı genç bir kızın cesedini çıkarmıştır (adamın daha sonra akli dengesi yerinde olmadığı gerekçesiyle akıl hastanesine yatırıldığını belirtmek gerekir; kız yeniden gömüldükten sonra bile hala hayatta olduğu konusunda ısrar etmiştir).

Vakalar nadir olabilir, ancak duyulmamış değiller. Sadece iki yıl önce ABD'nin Michigan eyaletinde genç bir kadın diri diri gömüldü. Michigan'daki vakadan farklı olarak, söz konusu kadın ölmüş gibi görünmüyordu; tam da bu nedenle nişanlısı, kadın hemen sonra onu mezardan çıkardı ve zavallı kadının artık gerçekten ölü olduğunu, diri diri gömüldüğünü fark etti.

Kanlı elleri, tabutun yırtık astarı ve o ana kadar huzur dolu bir ifade taşıyan yüzündeki dehşet ifadesi de bunu kanıtlıyordu -Lady Schatteleyn hiçbir zaman ölmüşten başka bir şeymiş gibi görünmüyordu. Yine de bedeni yıkanırken, kefenlenirken ve tabutuna yerleştirilirken tamamen bilinçliydi, ancak hareket edemiyor, ses çıkaramıyor ya da etrafındakilere hala yaşadığına dair herhangi bir işaret veremiyordu.

Tabutun kapağının açılmasına yardım eden doktoruna göre, önce geçirdiği beyin hummasının yol açtığı ağır bir katalepsi vakası geçirmiş olmalıdır. Ayrıca çocukken sık sık uyurgezerdi, bu da onu katalepsi ve benzeri rahatsızlıklara daha yatkın hale getiriyordu.

Leydi Schatteleyn şu anda evinde, yaşadığı korkunç çilenin ardından iyileşme sürecinde. İyi dileklerini iletenlerden mektup yazmaları ancak ziyaret etmemeleri istenmektedir; hassas sağlık durumu, dinlenmesini ve yeni bir ateşe neden olabilecek her türlü heyecandan kaçınmasını gerektirmektedir.

Bölüm 11

"Tanrım, gazeteciler ne kadar sansasyonel. Burunlarını ait olmadıkları yerlere sokmaya bayılıyorlar. Bir sürü yarı gerçek ve abartı. Sanki Arthur karımın tıbbi geçmişini üçüncü sınıf bir gazetede yazan hevesli biriyle tartışacakmış gibi," dedi Michael, makaleyi kahvaltı masasında toplananlara yüksek sesle okuduktan sonra. Gazeteyi tiksintiyle yere fırlattı, sonra da lekeli parmaklarını peçeteye sildi.

Katje gülümseyerek, "Ama makale sevgili Lucy'mizi bir kahraman olarak resmediyor, gerçekten de öyle," dedi.

"Sarah'nın ve mahremiyetim pahasına."

"Sevgili dostum, bunu nasıl gizli tutabilirdin ki?" Bayan van Dijk şöyle dedi. "Olaya olumlu bir açıdan bakmaya çalış. O gazeteci arkadaş sana bir iyilik yaptı. Arkadaş istemediğini açıkça belirtti. Artık namuslu hiç kimse habersiz ziyarete cesaret edemez."

Michael, "Bu diğer gazetecileri durdurmuyor," diye karşılık verdi.

"Şimdiye hiç kimse bir gazeteciyi ahlaklı olmakla suçlamadı. Bu onların mesleği için ölümcül olurdu."

"Eğer o piçlerden birini daha etrafta sinsice dolaşırken , köpekleri onun üzerine . Bay Hooiman'a da onlara ateş etmekte özgür olduğunu söyledim."

"Oldukça sert, değil mi? Bu adamlar sadece hayatlarını kazanmaya çalışıyor."

"Bırakın başka yerde yapsınlar!" Michael hararetle söyledi.

Lucy gözlerini kapattı. Elini hafifçe onun elinin üzerine koyup Bayan van Dijk'in kendisini bu kadar kızdırmasına izin vermemesi gerektiğini söyleyebilmeyi diledi ama başkaları varken bunu yapamazdı.

Tartışmalarını dinlerken yüzü farklı ifadeler arasında gidip gelen Katje, gergin bir şekilde kıkırdayarak sessizliği bozdu ve "Ama bunlar çok güzel küpeler Bayan van Dijk. Zümrütler renginize çok yakışıyor."

Bayan van Dijk, "Bunlar sadece macun, ama teşekkür ederim," dedi. Konuşurken eteğini fırçaladı, dalgın dalgın kumaşa yapışmış gümüş köpek tüylerini yoldu. Pasja'ya acıdığından beri tüm giysileri bu tüylerle kaplıydı. Küçük köpek, kuyruğu bacaklarının arasında, ucu kaburgalarına değecek kadar uzakta, gözlerinin akı görünecek şekilde evin içinde sinsice dolaşıyordu. Neredeyse cenazenin ertesi günü, Lucy onu gezdirmek tasmağını takmaya çalışırken hırladı ve elini ısırarak kan akıttı. Michael, Lucy'nin yalvarmalarına rağmen köpeği dövmek için bastonuna sarıldı, Bayan van Dijk araya girmeseydi belki de onu dışarı sürükleyip uyutacaktı *-insanları ısırın bir köpeğin yaşamasına izin verilemeyeceğini söyleyerek-*. Bir kez olsun konuşmamış, Pasja'yı kucağına almış, bir kitap alır gibi köpeği kolunun altına sıkıştırmış ve odasına götürmüştü.

Pasja artık Bayan van Dijk'in odasında kalıyordu ve günlerinin bir yastığın üzerine uzanarak, mışıl mışıl uyuyarak ya da patilerini çiğneyerek geçiriyordu. Onları kedi gibi dikkatlice temizliyor, güzel pembe diliyle ayak parmaklarının arasını kazıyordu.

Pasja böyle sessizce yatıp arada sırada kuyruğunu salladığında, köpeğin Lucy'yi ısırıldığını düşünmek imkânsızdı. Yara derin değildi ama Arthur Sarah'yı ziyaret ettikten sonra her gün iki kez enfeksiyon ve kuduz belirtisi olup olmadığına bakıyordu.

Lucy onun bunu yapmamasını diledi. Adam teklifine bir cevap vermesi için onu zorlamamıştı ve korkak olduğu için bu konuyu açmamıştı çünkü kaçınılmaz olarak onu reddettiğinde yüzündeki acıyı görmek istemiyordu. Onu iyi bir eş olamayacak kadar az, kendisiyle yetinmesine izin veremeyecek kadar çok seviyordu.

Sarah yakınlarda olduğu için bunu düşünecek fazla zamanı yoktu. Mucizevi bir şekilde hayata döndürülmesinin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Michael gazetecilerin sansasyonel olduğunu söylerken en azından kısmen haklıydı, çünkü *De Nieuwe Murmerwolderse Courant*'ta o makaleyi yazan gazeteci ayrıntıları uydurarak yazısını daha ilginç hale getirmeye çalışmıştı. Delici çılgınlık ya da bayılma nöbetleri olmamıştı.

Bunun yerine Sarah yüzündeki örtüyü yırtmadan önce aç olduğunu tekrarladı. Peçe korkunç bir ıslak yırtılma sesiyle yerinden çıktı ve mahvolmuş gözünden siyah ve sarı bir sıvı aktı. Koku -tatlı, iğrenç, o kadar güçlü ki neredeyse fizikseldi- öğürmelerine neden oldu. Sarah'nın sağlam gözü geriye yuvarlandı ve tabutunun içinde yığıldı, kemikli dirsekleri yanlara çarptı, kırmızı kadife kaplamayla ses boğuldu. Lucy aceleyle kız kardeşinin yanına gitti, onu kollarına aldı, kırılğan saçlarını öptü ve gözünden geriye kalanlara çok yakından bakmamaya çalışarak mendiliyle çamurlu gözyaşlarını sildi. Sarah zayıf elleriyle onu savuşturmaya çalıştı, inliyordu ama bu iyiydi, çünkü bu onun hayatta olduğu anlamına geliyordu, hayatta, hayatta...

Zwartwater'a döndüklerinde Lucy'nin yaptığı ilk şey kız kardeşi için birkaç göz bandı dikmek oldu. Bunları daha önce bir kez Adelheid Teyze için dikmişti. O ve yardımcısı olması için eğittiği hizmetçi Vera, sıcak bir yaz gecesi yanan bir fener ve kelebek ağıyla güve yakalamak için dışarı çıkmışlardı. Zahmetlerinin karşılığını birkaç güve ve bol miktarda sivrisinekle almışlardı.

Adelheid Teyze'nin durumunda ısırmalar ve enfekte olmuş bir göz; bir şey uçmuş ve bir refleks olarak gözünü sertçe ovuşturmuş, böceği uzaklaştırmak yerine öğüterek posa haline getirmişti. Bir gün içinde gözü kızarmış, şişmiş ve irin akıtmıştı. Başka bir kadın çok utanırdı ama Adelheid Teyze sadece güldü ve tek gözle derinliği algılayamadığı için bir süre güve yakalayamayacak olmasının çok yazık olduğunu ama korsan olmayı her zaman çok istediğini söyledi. İyileştiğinde Lucy'ye artık göz bandı takmayacağı için neredeyse üzgün olduğunu itiraf etmişti, çünkü Vera bunu harika bulmuştu ve hayatta bir kadını etkilemekten daha zevkli bir şey var mıydı?

Lucy sadece Sarah'nın da zamanla göz bandı takmayı seveceğini umabilirdi. Adelheid Teyze'ninkinin aksine, onun gözü asla iyileşmeyecekti. Göz kapağı hâlâ yırtıktı ama arada sırada Sarah gözlerini kırptığında yaralı göz kapağı da hareket ediyor ve Lucy kirpiklerinin kadifeye sürtünme sesini duyabiliyordu. Bu ses ürkütücü bir şekilde Sarah'nın tabutunun içini tırmalamasına benziyordu.

Arthur Lucy'ye yarayı nasıl temizleyeceğini öğretmişti. Başında ve karnında garip bir ürperti hissetse de ısırdı ve yapması gerekeni yaptı; Magda'nın ya da diğer hizmetkârlardan herhangi birinin kız kardeşinden tiksilmesi fikrine katlanamazdı. Lucy yarayı günde iki kez yıkıyor, sonra da artık boş olan yuvayı pamukla sarıyordu. İkinci gün Arthur çürümeyi önlemek için göz küresinden geriye kalanları çıkardı; o zamana kadar bir tür mantar oluşmaya başlamıştı, bu yüzden onu yaktı.

Arthur ameliyat için aletlerini hazırlarken, "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama gözünü yok etmek için parmaklarını değil de bir kalemi kullanmış olması büyük şans," demişti.

"Olası enfeksiyonlar yüzünden mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, giriş açısı yüzünden. Kalem göze neredeyse doksan derecelik bir açıyla girmiş. Başparmağıyla deneseydi, etrafından dolanıp oksipital kemiği geçebilirdi, bu da kasılmalara ve hatta ölüme neden olabilir. Bunun bir bar kavgası sırasında olduğunu görmüştüm. Hoş bir manzara değildi."

Onu şöyle bir süzdükten sonra şöyle dedi: "Eğer bir saldırıya uğrarsan, göz oymanın saldırganı etkisiz hale getirmede son derece etkili olduğunu unutma. Senin gibi küçük ve zayıf biri için muhtemelen kendini savunmanın en iyi yolu budur. Sertçe ve derine doğru itin. Eğer saldırganı etkisiz hale getirmek istiyorsanız, göz küresini ezmeli ya da en azından şiddetli kanamaya neden olmalısınız."

O mide bulandırıcı çıtırtıyı ve Sarah'nın gözündeki jölenin yumurta sarısı gibi yanağından aşağı aktığını hatırladı ve hasta olabileceğini düşündü. "Bunu aklımda tutacağım," demeyi başarmıştı.

Sarah'nın göz çukuru henüz iyileşmemiş gibi görünüyordu.

"Ama bunun için henüz çok erken olabilir. Günlerdir ölümün kıyısında sallanıp duruyor. Vücudundaki süreçlerin sağlıklı bir kadında beklediğimizden daha yavaş ilerlemesine şaşmamak gerek," demişti Arthur ona bu konuyu açtığında. Arthur ona gülümsedi, elini tutup onu yatıştırmak için uzandı, sonra hâlâ karısı olup olmayacağını söylemesini beklediğini hatırlar gibi oldu ve yine konuyu kapattı. "Endişelenmemeye çalış. Bu tür vakaların emsali yoktur, biliyorsun."

Yine de Lucy kız kardeşinin olması gerektiği gibi davranmadığını hissetmekten kendini alamıyordu. Sarah'yla çay içmek için odasına gittiğinde, Sarah'nın bir makasla saçlarını olduğunu görünce bu duygu daha da şiddetlendi. Saçlarının telleri

kucağında, dirseğinin kıvrımında asılı kaldı ve geceliğinin kumaşına yapıştı.

Lucy ellerini ağzına bastırdı. Boğazındaki kaslar öylesine sıkılmıştı ki konuşabilmesi için bir an geçmesi gerekti. Konuştuğunda ise sesi acılı ve çocuksu çıktı. "Saartje, saçına ne yaptın böyle?"

"Ben kestim."

"Bunu görebiliyorum, ama neden, Tanrı aşkına? Ve sana makası kim verdi?"

"Saç uzatmak için enerji harcamayı göze alamam." "Bunu sana Arthur mu söyledi?"

"Bana söylemesine gerek yoktu."

Lucy bir tutam aldı ve parmaklarının arasında döndürdü. "Ama saçlarını seviyorsun," dedi çaresizce. "Tekrar uzatman yıllar ve yıllar sürecektir."

"bir şey gelmez. Her şey kırılgan, hasarlı ve korkunçtu. Bu şekilde çok daha hızlı büyüyecektir."

Lucy buna itiraz edemezdi. "Yine de," dedi, saçları parmaklarının arasında hışırdarak kururken, "benden yardım isteyebilirdin. Kendine ateş kesiği yaptırmana gerek yoktu. Makası bana ver, kaçırdığın saçları keseyim." Elini uzattı. Bir an için kız kardeşinin itiraz edip etmeyeceğini merak etti ama Sarah çarşafların arasından bir çift nakış makası çıkardı ve şikayet etmeden uzattı. Gümüşten yapılmışlardı, sade ama keskin ve şok edici derecede soğuktular.

"Bunlar senin değil. Bunları sana kim verdi?" Lucy sordu.

Sarah'nın yüzü tuhaf bir şekilde hareketsizdi, neredeyse gerçek bir yüzden çok mermer bir heykel gibiydi. "Bana çocukmuşum gibi davranma. Bunu umursamıyorum."

"Sana çocukmuşsun gibi davranmıyorum."

"Evet, öylesiniz. Sen, kocam ve doktor bana lanet bir çocukmuşum gibi davranıyorsunuz! Beni aptal mı sanıyorsunuz? Sürekli beni izliyorsunuz. Benimle sadece yine delirdiğimi düşündüğünüzde kullandığınız o özel ses tonuyla konuşuyorsunuz. Odamdaki kesici aletleri bile kaldırmışsın. Sanki diğer gözüme bir makas, bir kalem, bir bıçak, bir iğne, bir toplu iğne, bir çatal ya da Tanrı hepimizin yardımcısı olsun, lanet olası bir çay kaşığı sokacakmışım gibi!"

Lucy elindeki makasa baktı, parmaklarını saplarına yerleştirdi ve bıçakları açıp kapattı. Birbirlerine güzelce kenetlendiler. "Bana kızmana gerek yok, küfür etmene de gerek yok. Zaten pek alışkın değilsin."

"Şey, ben değiştim. Göz küresine saplanan bir kalem insana bunu yapar."

Sarah, çığlık atıyor. Islak bir çıtırtı, ardından yumuşak bir damlama. Etli kokusu. Bu hisler Lucy'nin zihninde ne kadar kolay yükseldi, onları tekrar karanlığa itmek ne kadar zordu.

"Bu yüzden sana karşı çok dikkatliyiz. Seni çocuklaştırmak istemiyoruz; sadece endişeliyiz. Eminim bunu anlayabilirsin? Şimdi, lütfen bu konu hakkında daha fazla konuşma," dedi küçük bir sesle.

Kalan tutamları da kesti ve sadece makasın kesme sesi, Sarah'nın kucağına düşen saç tellerinin şıpırtısı ve pencereden gelen bir bluebottle'ın vızıltısı duyuldu. Cama çarptı, bir an hareketsiz kaldı, sonra vızıldayarak tekrar havalandı.

İşi bittiğinde Lucy makası elbisesinin cebine soktu. Saçları topladı, sonra da bir gazete kâğıdının içine koydu. "Sende kalmasını ister misin?"

"Ne için? Artık bilezik ve kolye şeklinde örmeye gerek yok. Ne de olsa hâlâ hayattayım."

Lucy kız kardeşinin kemikli elini tuttu ve öpmek için ağzına götürdü. Yüzüne o kadar şiddetle sürtmüştü ki, derinin üst tabakası dökülmüştü, ancak özellikle parmak eklemlerinde pul pul yamalar kalmıştı. Kenarları yarı saydam ve düzensiz bir ölü deri çizgisi, Sarah'nın bileği boyunca en ince dantel şeridi gibi uzanıyor ve derinin yırtılıp koptuğu yeri işaretliyordu. Göz gibi bu da henüz iyileşmeye başlamamıştı.

"Ve bunun için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Bunu biliyorsun, değil mi? Seni bu dünyadaki herkesten daha çok sevdiğimi?"

"Tabii ki biliyorum," diye mırıldandı Sarah, soğuk yanağını onların kenetlenmiş ellerine yaslayarak.

"Çay için arayayım mı? Aşçı senin sevdiğin su tereli sandviçlerden ve küçük keklerden yaptı."

Yemek yemesi için her şeyi yaparım.

Açlıktan öldüğünü iddia etmesine rağmen, Sarah neredeyse gömüldüğünden beri neredeyse hiç yemek yememişti, bu da Lucy'ye bir başka tuhaflık olarak göründü; Sarah gibi açlıktan ölmek üzere olan birinin yemekten başka bir şey istememesi gerekmez miydi?

Magda, içinde fincanlar ve dumanı tüten sıcak bir demlik çay bulunan bir tepsinin yanı sıra sandviçler, kekler, küçük çilek kâseleri ve üçgen şeklinde elma parçaları olan bir etajer getirdi. Lucille henüz hayattayken tüm meyvelerin yıldız şeklinde oyulması gerekirdi, yoksa onları yemezdi. Lucy vaftiz çocuğunu kucağına aldığını, bir fincan süttten yudumlamasına yardım ettiğini ve yapış yapış parmaklarıyla ona armut ve kavun parçaları yedirdiğini, etraflarındaki havanın tatlı meyve sularıyla parfümlendiğini hatırlıyordu.

Yeğenini özlemenin verdiği acı gözlerini yaşarttı. Çayına krema koyma bahanesiyle, gözyaşlarını saklamak için dumanı tüten fincanın üzerine eğildi. Kremanın, sıvının içinde sis dalları gibi süzülerek yayılmasını izledi. Çayı eşit bir renge dönüştüğünde gözyaşları da gitmişti.

Fincanı ağzına götürdü ve bir yudum almaya hazırlandı.

Tam o sırada, bir dakika önce kendini pencereye atmaktan vazgeçmiş olan mavi şişe Sarah'nın gözüne kondu. Ne kapağa ne de altındaki yumuşak buruşuk deriye değil; kalan göz küresinin üzerine indi.

Ve gözünü kırpmadı.

Sinek, Sarah'nın gözünü kaplayan sıvıyla yıkıyormuş gibi, ön bacaklarını sineklerin sık sık yaptığı gibi birbirine sürterek orada durdu ve Sarah ondan kurtulmak için içgüdüsel olarak gözünü kırpmadı. Sonunda elini yüzüne götürdü ve sineği kopardı, sonra da başparmağı ile işaret parmağı arasında ezdi, ama bu hareket kasıtlıydı, kesindi, insanın gözüne bir şey kaçmasından bekleyeceği hızlı ve panik atılışı değildi.

Bu normal değil, diye düşündü Lucy, sonra o kadar şiddetli ürperdi ki çenesi kapandı.

Bir çatırtı, ona çok gürültülü geldi. Pürüzsüz ve sert bir şeyin diline değdiğini hissetti. Çay fincanından kucağına damladı, önce sıcaktı ama hızla soğudu. Fincanı indirdi, şaşkınlıkla baktı, kalbi hızla çarpıyordu. Bir parça eksikti. Bir an için kafası tamamen karıştı. Sonra ne olduğunu anladı: Kenarı ısırmıştı ve şimdi ağzında bir parça tutuyordu.

Diliyle yokladı. Keskin acı, gözlerini yaşartacak kadar güçlü bir şekilde ucuna saplandı. Öğürdü, sonra içine tükürdü

avuçladı. Porselen parçası parıldayarak içine düştü. Kırmızı bir tükürük ipliği hala onu ağzına bağlıyordu. Elinin tersiyle dudaklarını silerek parçanın kopmasına neden oldu.

"Tanrım, iyi misin? Az önce o bardaktan bir ısırık mı aldın?" Sarah sordu.

"Bunu yapmak istememiştim," dedi Lucy kalın bir sesle; ağzına kan dolmuştu. Yutkundu. Kan çayla karışmış, geride acı, metalik bir tat bırakmıştı.

Sarah fincanın içindekileri tekrar çaydanlığa boşalttı ve Lucy'ye uzattı. "Al bakalım. Kan yutmamalısın. Seni hasta eder."

Tkrd ve tükürdü. Kendini dişide, bir çürük doldurulduktan ya da bir diş çekildikten sonra durulanması isteniyormuş gibi hissetti. Tek eksiği gaz ve antiseptik kokusuydu. Çok geçmeden bardağın dibini dolduracak kadar kan ve tükürük tükürdü. Dili zonkluyordu. Ucu şimdiden çiğ ve şiş hissediyordu. Ağzının yivli çatısına bastırdı.

"Kanaması durdu mu?" Sarah sordu.

"Sanırım durdu."

"Bir bakayım."

"Eminim olduğundan çok daha kötü hissettiriyordur." Konuşurken dili dişlerinin arkasına değdi ve yüzünü buruşturdu.

"Bir bakayım."

Lucy dilini dışarı çıkardı. Sarah başını eğdi, başparmağı ve işaret parmağıyla kız kardeşinin dilini tuttu ve imdikledi. Lucy'nin gözlerinden yaşlar boşandı. Kesik tekrar kanamaya başladı. Bir damla Sarah'nın başparmağından aşağı aktı.

Şimdi şiddetle titreyen Sarah'ydı. Başparmağını ağzına soktu ve emdi. Parmağını çıkardığında gözlerini Lucy'ye dikti. Bakışları o kadar tuhaftı ki, Sarah'ya o kadar benzemiyordu ki, Lucy'nin ellerinden, ayaklarından ve yüzünden kan çekildi ve onu soğukta bıraktı.

Tek sıcaklık dilindeki kesikten geliyordu ve bu kesik çok hızlı zonkluyor, kalp atışlarını yankılıyordu.

Sarah üzerine düştüğünde Lucy boğuk bir çığlık attı ve geri çekilmeye çalıştı. Topukları cilalı döşeme tahtalarında çok az yer bulabildi. Sandalyenin ayakları tahtaya çarptıkça gıcırıyor, bu da Lucy'nin vücudundaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu.

Beni ısırarak! Boğazımı parçalayacak ve Arthur'da denediği gibi beni içip bitirecek. Beni kurutacak, boşaltacak.

Sarah'nın parmakları bileğinin etrafına dolandı. Tabutun kaplamasını tirmalarken tırnakları kırılmıştı, üçü tamamen kopmuştu; kalanları Lucy kesmiş ve törpülemişti. O iki tırnağın bileğinin hassas iç kısmına yaptığı sert baskıyı hissetti, tırnağın tamamen söküldüğü parmakların yumuşak buruşuk etini hissetti. Normalde saklı olanı hissetmek ne kadar samimiydi, ama aynı zamanda derisi yüzülmüş ve doğranıp tencereye konmaya hazır duran soğuk bir et parçasına sürtünmek gibi ne kadar da tatsızdı.

Sarah tutuşunu sıkılaştırdı. Sadece biraz bastırması yeterliydi ve Lucy'nin bileğindeki deri yarılacak, altındaki kalın damarlar ve iplik inceliğindeki kılcal damarlar ortaya çıkacaktı. Sarah bunları dişleriyle yırtıp açabilirdi ve sonra kan hızlı ve serbestçe akardı ve sonra...

Sarah bardağı Lucy'nin elinden çekip aldı, sonra bileğini bıraktı ve bardağı göğsüne bastırarak geri çekildi. Sarah'nın gri dişleri-

Porselen olanı hariç; Tanrım, ne kadar uyumsuz görünüyor; bu kadar korkunç beyaz değil, farklı bir renk tonu seçmeliydik. Diş etleri neredeyse lavanta rengindeydi. Fincanı ağzına götürdü ve eğerek kan, tükürük ve çay kırıntıları karışımının dışarı akmasına neden oldu.

İçti, yaladı, emdi.

Gözü kafatasının içine doğru yuvarlandı ve göz kapakları titredi; yırtık pırtık olan göz bandı kadife üzerinde sürüklenen bir çivi gibi hışırdadı.

Bir an için bayılacak gibi oldu ama Lucy ne onu dirseğinden tuttu ne de onu sabitlemek için kolunu beline doladı. Bunun yerine Lucy donmuş bir şekilde oturdu, sırtında küçük ürpertiler belirdi. Yuttuğu kan midesinde çalkalanıyordu.

Tek bir damla bile kalmadığında Sarah nefes nefese ama gülümseyerek arkasına yaslandı. Gözlerini açmadan elinin tersiyle ağzını sildi, sonra kaşlarını çatarak derisini emdi. Yanakları güzelce kızarmıştı.

Oh, çok güzel, diye düşündü Lucy. Mantıken, kız kardeşinin güzel olmadığını biliyordu -Sarah bir deri bir kemik kalmıştı, cildi hastalıklı bir griydi, kırılmış kafa derisi kel noktalarla benek benekti- ama yine *de* güzeldi, tıpkı Sarah'nın bataklıktaki kadınla yapabildiği gibi, perdesini kaldırıp *görebilseydi...*

Korku Lucy'nin boğazına öyle bir güçle yapıştı ki, Lucy ciyakladı. Midesine kramplar girdi ve acıyla, usulca geçirdi. Kalbi küt küt atıyordu, her atışı göğsüne inen bir yumruk gibiydi. Belki de bir insan gerçekten ölesiyse korkabilirdi ve böyle hissediyordu.

Sarah gözünü açtı. Gülümsemesi solmuştu. "Ah, Lucy," diye fısıldadı. Ayağa kalkıp ona doğru süründü ve Lucy kaçamayacak, onu kadar güçsüzdü. Sarah yanağını kız kardeşinin yanağına bastırdı.

Diz. "Özür dilerim. Lütfen korkma. Seni seviyorum. Seni incitmek istemiyorum. Sadece her zaman çok aç ve susuzum." Bunu söylerken ağzından salyalar akıyor olmalıydı; art arda iki kez yutkundu.

"O zaman neden yemiyorsun?" Lucy fısıldamayı başardı.

"Yapamam. Bana inanmadığınızı biliyorum ama gerçekten yapamam. Keşke yapabilseydim. Bu işleri çok daha kolaylaştırırdı."

Lucy tereddüt etti, sonra kız kardeşinin kesik başına dokundu, parmaklarını kafatası ve omurların birleştiği mavimsi çukura yerleştirdi. Kafa derisi bile soğuktu. "Sanırım sende çok yanlış bir şeyler var Sarah."

"Biliyorum. Lütfen beni ne gördüğünü kimseye söyleme. İnsanlar çok daha azı için akıl hastanelerine gönderildi."

"Sen Adelheid Teyze değilsin, ben de ailemiz değilim." Lucy onun başına bir öpücük kondurdu. Kısa saçlar nefis bir yumuşaklıktaydı ama Lucy'nin Sarah'nın teninden yükseldiğini fark ettiği bir koku vardı üzerlerinde; lezzetli olmaktan çok uzaktı: bayat, topraksı, acı ve tatlı, meyvenin küflenmesi gibi, küfün meyve vermesi gibi. "Seni asla bir akıl hastanesine göndermezdim."

"Yine de 'sadece' olmazdı, değil mi? Uyurgezerlik, Lucille öldüğünde yaptığım şey ve Marianne'e olan hastalıklı saplantım..." Sarah çaresizce hıçkırdı.

"Marianne kim?"

Sarah bir an sessiz kaldı, sonra mırıldandı: "Batakılık kadını."

"Saartje, neler oluyor?" Lucy sordu.

Ama Sarah cevap vermedi, sadece kalın kalın yutkundu.

Bölüm 12

Ertesi sabah Lucy, Katje'den yürüyüşe çıkmak için kendisine katılmasını istedi.

Sebepleri basitti: Birincisi, kız kardeşi hakkında konuşmak istiyordu ki bunu Michael'la yapamazdı, çünkü bu bir tür ihanet olurdu. Ayrıca Michael ölümden döndüğünden beri karısıyla neredeyse hiç vakit geçirmediği için de bir işe yaramayacaktı. Michael sadece işlerinin yoğun olduğunu iddia ediyordu ve Lucy bunun bir yalan olduğunu düşünmese de, ziyaret etmemesinin asıl nedeninin Sarah'nın şu anki çirkin durumu ve bunu değiştirme konusundaki güçsüzlüğüyle ilgili olduğunu düşünüyordu. Lucy de Arthur'la Sarah hakkında konuşamıyordu çünkü Arthur kaçınılmaz olarak doktor rolüne bürünecekti. Ayrıca, teklifinin ortadan kalkacağı umuduyla hâlâ ondan uzak duruyordu; bu umudun tamamen hayal ürünü olduğunu biliyordu ama bir türlü kurtulamıyordu.

Geriye ya Katje ya da Bayan van Dijk kalmıştı. Bayan van Dijk ikinci nedene uygun olmadığı için (Lucy düşüncelerini yatıştırmak için hızlı ve uzun bir yürüyüş yaparak kendini yormak istiyordu), bir şeylere davet edildiği için çok mutlu olan Katje'den rica etti.

Yürüyüş için güzel bir sabahtı: serin ama kuru. Güneş her şeyi sonbahara özgü o güzel sıcak ışıkla yıkıyordu. Ağaçlar kırmızı örtüleri ve altın taçlarıyla kraliyet gibi görünüyordu. Yakın zamanda yağan yağmur, arazinin adını aldığı meşhur karanlık su havuzlarını geride bırakmıştı. Bu gün, alışılmadık bir şekilde

Rüzgârsızdı, tamamen hareketsizdi. Lucy, elini içine daldırmaya çalışsa bile yüzeyin kırılmayacağı ve elini siyah bir cama daldırmaya çalışmak gibi olacağı gibi garip bir hisse kapıldı.

Katje'ye kendini küçümseyerek gülümsediğini söyledi.

Katje şaşkınlıkla, "Ne demek istediğini anlıyorum. Burada yaşamaya başladığımdan beri şeyler düşünüyorum. Eskiden hiç . Sanırım bu yerde garip bir şeyler var. Bildiğim diğer yerlerden daha gerçekçi geliyor."

Lucy bir çakıl taşı aldı. Bir tarafı düzdü ve her tarafı damarlıydı. İyi şans getirmesi için ovaladı, sonra da su birikintilerinden birinin üzerinde sektirmeye çalıştı. Bir kez zıpladı, sonra battı ve su birikintisinin sudan başka bir şey olmadığı ortaya çıktı. "Komik. Ben de Zwartwater'ın diğer yerlerden daha mı gerçek yoksa daha mı az gerçek asla emin olamıyorum."

"Belki de fark etmez. Her ikisi de zihinde dalgalanmalara yol açmaya yeter." Katje titredi ve içine daha da sokuldu. Sarah'nın eskilerinden biriydi, ince yünden güzelce dokunmuştu.

"Zihinde dalgalanmalar.' Bunu sevdim. Çok şiirsel. Bugün sizinle konuşmak istediğim de bu tür dalgalanmalardı."

"Sarah."

"Sarah," diye onayladı Lucy. "Sana da değişmiş gibi görünmüyor mu?"

"Ne şekilde?" Katje temkinli bir şekilde sordu. Lucy, Katje'nin bugün solgun ve bitkin görüldüğünü fark etmişti ama hepsi de birkaç hafta boyunca zor günler geçirmişti.

"Bir kere, yemek yemek istemiyor." En azından yemesi gereken şeyleri.

"Belki de bunun bir nedeni vardır," dedi Katje. "Birkaç ay önce Sarah bana bir askerin savaş sırasında ağzına çürümüş insan eti attığını ve bunu yanlışlıkla yuttuğunu anlattı. Bu

onu korkunç derecede hasta etti. Tüm bu olaydan sonra yemek yemekten korkar hale geldi."

Ağzından benimkine bir şey kayıyor gibiydi, soğuk ve yumuşak bir şey. Tadı tatlı, güçlü ve zengindi, kan gibi, çürük gibi. Öğürmemeneden olacak kadar güçlü bir tiksinti hissettim. Elini dudaklarıma ve burnuma kenetledi. Ağzıma tükürdüğü şeyi sarsılarak yutana kadar boğazımı okşadı.

Bu açıklayabilir mi? Sarah beyin hummasının başlangıcında korkunç bir kâbus görmüştü ve bu kâbus, yemek yemesini imkânsız hale getirecek kadar şiddetlenmişti. Peki neden Lucy'ye bundan bahsetmemişti?

Günlüğündeki yazıyı yok etmeye çalışmasıyla aynı nedenden dolayı: bu yazı onu üzmüş ve utandırmıştı. Ya da hatırlamıyordu ve şimdi neden yemek yiyemediğini kendisi de anlamıyordu. Peki o zaman neden kan istiyordu? Yuttuğu şeyin tadında kan vardı; bu onu kana karşı özellikle isteksiz yapmaz mıydı?

Lucy burun kemiğini sıktı. "Askerin hikâyesini biliyorum. Arthur'un ona verdiği bir tıp dergisinde okumuştun. Seninle de paylaştığını bilmiyordum."

Katje kızardı. "Ona tahmin edebileceğinizden daha yakındım. Ve iştahsızlığının o askerin başına gelenler gibi akut ve korkunç bir şeyden kaynaklanması gerekmiyor. Doktor Hoefnagel'le bu konuyu konuştum. Görünüşe göre, bazı kızlar ve kadınlar kendilerini bilerek aç bırakıyorlar. Bu belgelenmiş bir zihin hastalığı."

"Sarah'nın yemek yemekle ilgili hiçbir sorunu olmadı. Dişini kaybettiğinde bile tereyağlı ekmeğini gayet güzel yedi." Sarah ve Arthur şövalyemiş gibi davranmışlar, Lucy de uğruna savaşılacak, tercihen de ölümüne savaşılacak güzel bir kızmış. Birbirleriyle tahta kılıçlarla dövüştüler. Arthur şiddetten hoşlanmıyordu ama Sarah

Küçük kızlara özgü bir hırçınlık ve öfkeyle. Yüzüne öyle bir kuvvetle vurmuştu ki, dudağı yarılmış ve dişlerinden biri kökünden kırılmıştı; kısmen kendi hatasıydı; sadece darbenin yönünü değiştirmek istemişti.

"Lucille öldükten sonra Sarah'nın onu bir süreliğine eve getirdiği zamanı unutuyorsun," dedi Katje. Kelimeler dikkatle geliyordu, her biri yavaşça telaffuz ediliyordu, tıpkı okumayı yeni öğrenen bir çocuğun bir metnin içinde yolunu bulmaya çalışması ya da devam eden bir cümledeki kelimelerin tek başlarına telaffuz edildiklerinden farklı telaffuz edildiklerini henüz fark etmemiş bir yabancı gibi.

Oh, ama bu çok rahatsız edici bir şeyi tanımlamak için çok nazik bir yol, diye düşündü Lucy.

Lucille'i mezara koyduktan birkaç gün sonra Sarah küçük kızının hâlâ hayatta olduğuna ikna olmuştu. Başka hiç kimse buna ikna olamadığı için, aile mezarlığına girip cesedi eve götürdü.

Bir anı canlandı: Sarah, artık lekelenmiş olan kefenine sarılmış kızını kucaklıyordu. Gri ve etleri dökülmüş küçük yüzündeki kumaşı çıkarmıştı. Ağzının köşesinde fantastik turuncu ve sarı tonlarında küfler oluşmuştu. Yanaklarındaki etin aksine, Sarah küçük cesedi salladıkça sallanmıyordu.

"Sana söylemiştim," dedi gülümseyerek, gözleri zaferle parlıyordu. "Sana onun beni çağırdığını duyabildiğimi söylemiştim."

Lucy kapıyı hizmetçilere ve Michael'a karşı kilitledi. Bunu kimse göremezdi; kimse bilemezdi.

"Aman Tanrım!" Sarah, sanrı sona erdikten çeyrek saat sonra feryat etti. "Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım, ben ne yaptım?"

Onu sakinleştirmek bir saatten fazla sürdü. Sonra Sarah, Michael'ın bu yüzden onu hapse attıracağından korkmaya başladı,

Lucy'nin de kabul etmesi gerektiği gibi, kız kardeşinin son günlerde aklına gelen en akli başında düşüncelerden biriydi ve bu da Sarah'ı yeniden harekete geçirdi. Lucy kendine zarar vermesini önlemek için onu yere itmek ve üzerine yatmak zorunda kaldı. Tüm bu süre boyunca küçük Lucille odada onlarla birlikte yatmış, sıvıları halıya sızmış, kokusu Lucy'nin gözlerinin sulanmasına ve midesinin kasılmasına neden olmuştu.

"O gün hepimiz iştahımızla mücadele ettik," dedi. Zwartwater'ın zihninin odalarını ardına kadar açmak gibi bir huyu vardı. Bayan van Dijk'in evindeki küçük odasında uyuduğunda, duygusallıktan uzak, mantıklı bir yer olan bu evde hiçbir şeyi bu kadar çeşitli ve canlı hatırlamamıştı.

Konuşmayı istediği yöne çekmek için, "Ama Sarah'nın tuhaf davrandığını düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

Katje ceketinin düğmelerinden biriyle oynadı. "Doktor Hoefnagel, biz göremesek bile her şeyin mantıklı bir açıklaması olduğunu söylüyor."

Bu konuşma ne kadar yorucuydu! Katje hep böyle mi korunurdu? Belki Bayan van Dijk'a sormak daha iyi bir fikir olabilirdi. Kadın pek çok şey olabilirdi ama lafı dolandırmakla tanınmazdı. "Ama siz ne düşünüyorsunuz?" Lucy sordu.

"Amcam bana düşünmenin bana düşmediğini söyledi," dedi ve ardından güldü. Kahkahası aniden sona erdi. "Özür dilerim," dedi, dehşete düşmüş görünüyordu. "Ondan neden bahsettiğimi bilmiyorum. Onun hakkında konuşmak gibi bir alışkanlığım yok."

Lucy elini Katje'nin omzuna koyarken, "Özür dilerim," dedi.

Katje kaşlarını çatarak eline baktı. "Lütfen bunu yapma," dedi usulca.

Lucy elini hemen çekti. "Çok özür dilerim," dedi. "Bu tür bir dokunuştan hoşlanmadığımı bilmiyordum."

"Öyle demek istemedim," dedi Katje. Yanaklarına renk gelmişti. "Bana nasıl davrandığınızı kastediyorum, sanki kırılğan biriymişim gibi. Kırılğan değilim!" Hayal kırıklığı içinde ayağını yere vurdu ve ıslak gözlerini kabaca yumrukladı. Lucy ellerinin yumruk haline geldiğini ve titrediğini gördü. "İnsanlar bana bakıyor ve tek gördükleri, acımaları gereken bu istismara uğramış kız. Uğradığın kötü muameleye maruz kalmak çok zor bir şey. İnsanlar benim babam ve amcamın bana yaptıklarından çok daha fazlası olduğumu anlamıyor. Daha da kötüsü, bunu asla yüksek sesle söyleyememem, çünkü babamın ve amcamın bana yaptıkları, kibar bir toplumda tartışmak bir yana, ima edebileceğiniz türden bir şey değil."

Katje yumruklarını indirdi. "Sadece Sarah tüm ötesini görebildi. İşte bu yüzden onu çok seviyorum."

Utanç Lucy'nin göğsünü yaktı, boğazında ve yanaklarında pembe lekeler oluşturdu. "Katje, eğer sana böyle davrandıysam özür dilerim. Bir daha olmaması için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Katje ona zayıf bir gülümseme verdi. Yüzünün rengi gitmiş, olağanüstü solgun bir hal almıştı. "Bunu takdir , gerçekten. Şimdi lütfen geri dönebilir miyiz? Kendimi iyi hissetmiyorum. Yine neredeyse ayın o zamanı geldi. Beni çoğu kişiden daha fazla etkiliyor."

"Elbette," dedi Lucy azarlanarak.

Bay Hooiman'a rastladıklarında yaklaşık beş dakika yürümüşlerdi. Lucy onu Sarah'nın tarifinden hemen tanıdı: çarpık bacaklı kahverengi bir dev. Ona baktı, sonra gözlerini kırıştırdı ve şapkasını çıkardı. "Özür dilerim bayan. Beni biraz korkuttunuz. Bir an için sizi Bayan Schatteleyn sandım. İkiniz iki damla su kadar birbirinize benziyorsunuz ama muhtemelen hayatınız boyunca size böyle söylenmiştir."

Lucy, "Bunu tekrar söylemek hiç hoş değil," dedi. "Yeni bahçe bekçisi siz misiniz, Bay Hooiman?"

"Öyleyim."

"İşinizi kıskanmıyorum. Burada çok yağmur yağıyor ve çok çamur var."

"Buna alışıyorsunuz. Bir süre sonra neredeyse hissetmiyorsunuz. bakarsanız, tarladan yeni geldim. Bay Schatteleyn'i görmeye gidiyordum. Çocuklar başka bir şey bulmuşlar, geçen sefer bulduğumuz şey karısıyla çok ilgisini çekmişti, belki bakmak ister diye düşündüm."

Ağzı kurudu. Yutkundu. Boğazında bir şey tıkırdadı, sanki genç bir kadın değil de saatli bir oyuncakmış gibi. "Bataklık kadını mı kastediyorsun?"

"Bir kadın mıydı? Anlayamadık." "Ne buldunuz?"

Elini cebine soktu, çıkardı ve avuç içi yukarı bakacak şekilde açık tuttu. Elinin içi diğer yerlerinden çok daha solgundu ama kırıksıklıklar kirden simsiyah olmuştu. Avucunun içinde altın bir yüzük duruyordu. "İçinde bir şeyler yazıyor ama ben anlayamıyorum, çocukların çoğu da okuyamıyor. Bunun bir evlilik yüzüğü olduğunu düşünüyoruz. Cesede ait olabilir. Onu da aynı tarlada bulduk."

Bölüm 13

Lucy yüzüğe bakarken yutkundu. Boğazında, endişeli olduğu zamanlarda sık sık ortaya çıkan o ağrıdan yine muzdaripti. "Neden onu senden almıyorum?" diye teklif etti.

Bay Hooiman, "Zorla kabul ettirmek istemem," dedi.

"Ve sen yapmazdın. Katje ve ben de tam geri dönüp eve gitmek üzereydik. Bu sizi yürümekten kurtarırdı. Eminim zamanınızı daha iyi değerlendirebileceğiniz pek çok şey vardır."

Bay Hooiman tereddüt etti, sonra yüzüğü onun uzattığı avucuna bıraktı. Lucy yüzüğü mendiline düğümledi ve doğruca Bayan van Dijk'a götürdü. Kocasını Orta Çağ'a özel bir düşkünlüğü olan hevesli bir amatör tarihçiydi. Bayan van Dijk'ın kendisi daha çok klasik antik çağa ilgi duysa da, kocasına araştırmalarında her zaman yardımcı olmuştu ve yüzüğü tarihlendirebilirdi.

Bayan van Dijk, Pasja'nın müdahale etmesini engellemek için onu soyunma odasına kilitleti. Köpek usulca miyavladı ve yumuşak burnunu kapının altındaki çatlağa bastırdı. Şiddetli küçük patlamalar halinde kokladığını duyabiliyorlardı. Bayan van Dijk buna aldırmadan yüzüğü bir kâsede dikkatlice yıkadı ve yumuşak bir bezle temizledi. "Bu buluntudan başka kimseye bahsettiniz mi?" diye sordu çalışırken.

"Henüz değil. Sarah ile bu konu hakkında konuşmamanın en iyisi olacağını düşündük. Onu üzmemek istemedik," dedi Lucy.

"Akıllı kız. Tabii ki bu yüzüğün bataklıktaki kadınla aynı tarlada bulunması ona ait olduğu anlamına gelmiyor."

"Elbette," diye onayladı Lucy, "ama dikkatli olmaktan zarar gelmez."

"Yine de Michael'a söylemeliyiz. Yüzük onun arazisinde bulundu. Yüzük ona ait," dedi Katje. Kolyesiyle oynadı, kolye ucunu bir o yana bir bu yana hareket ettirdi.

"Bulacağız da, ama önce o turba kesicilerin bulduğu şeyin tam olarak ne olduğunu biraz daha iyi bilmek istiyorum," dedi Lucy.

Bayan van Dijk yüzüğü bir cımbız yardımıyla ışığa tuttu ve büyüteçle inceledi. "Yüzüğün iç kısmında bir yazı var," diye not etti. "Çabuk Lucy, bana bir kâğıt ve kalem getir. Sen, kızım, lütfen bu yüzüğü benim için tut ve sabit tut. Bir elime büyüteç için, diğerine de yazmak için ihtiyacım var."

Katje yüzüğü tutarken, alnı konsantrasyonla çatılmış Bayan van Dijk gördüklerini çizdi, sonra şekilleri harflere çevirmeye çalıştı. Bir süre sonra bardağı indirdi ve memnuniyetle gülümsedi. "Bu bir posy yüzüğü," dedi.

"Posy yüzük nedir?" Katje sordu.

"Yüzüğü havada tutmana gerek yok. Şu tabağın üzerine koyabilirsin canım. Posy yüzüğü genellikle sevgililer arasında takılır ve bazen de nikah yüzüğü olarak kullanılır. İç kısmında genellikle bir slogan veya bir aşk şiirinin bir bölümü olan bir yazı bulunur; 'posy' Fransızca 'posie'den gelir: şiir. *Amor vincit omnia, ubi amor ibi fides*, bu tür şeyler, ancak Fransızca yazılar da yaygındı."

Konuşurken büyüteci kalın parmaklarının arasında döndürdü. "Sözcükleri tenle aynı hizada taşımak hem mahremiyet hem de gizlilik hissi yaratır. Yüzüğün ne söylediğini sadece veren ve takan bilir, bu nedenle aşıklar arasında popülerdir. Şimdilerde modası geçmiş olsa da Orta Çağ'ın sonlarından

On yedinci yüzyıla kadar. Bu muhtemelen o zaman yapılmış, ancak bir uzman sizin için zaman aralığını daraltabilir. Mücevher benim uzmanlık alanım değil."

"Yazıtta ne ?" Lucy sordu.

"*Et ipse dominabitur tui.*' O size hükmedecek."

"Katje'nin aktardığına göre, "Kadına dedi ki, 'Üzüntünü ve gebe kalmanı çoğaltacağım; üzüntü içinde çocuk doğuracaksın; arzun kocana olacak ve o sana egemen olacak. "Yaratılış, üçüncü kitap, on altıncı ayet."

"Sevgilime vereceğim yüzük için seçeceğim bir şey olması gerekmiyor. İncil'e bağlı kalmak isteseydim, Süleyman'ın Şarkısı ya da bazı mezmurlar çok daha uygun görünürdü. Sus, Pasja! Şu kapıdan kendini koklamaya çalıştığını duyabiliyorum," dedi Bayan van Dijk. Köpek miyavladı, sonra kuyruğunu salladı; kuyruk sert ve hızlı bir şekilde döşeme tahtalarına çarptı.

"Yine de bazı şeyleri açıklığa kavuşturuyor," dedi

Lucy. "Mesela?"

"Birincisi, veren de takan da Katolik olmalı, yoksa Latince bir yazıt seçmezlerdi. İkincisi, takan kişi bir kadın olmalı."

"Yazıttan bu sonucu çıkarmak şart değil. İtaatkârlığını göstermek isteyen bir kadın da bunu sevgilisine vermiş olabilir," diyor Bayan van Dijk.

"Ama büyüklüğünden de anlaşılıyor." Lucy yüzüğü tabağından aldı. Altın parmak uçlarında soğuk duruyordu. Yüzüğü Katoliklerin evlilik taktıkları sol elinin yüzük parmağına geçirdi. "Uyuyor ama çok az uyuyor ve benim ellerim küçük. Bunu rahatça giyebilecek bir erkek bulmakta zorlanırsınız. Ayrıca, bir erkeğin bir kadına yüzük vermesi daha yaygındır

bir yüzükten daha iyidir." Yüzüğü çıkardı, eklemin üzerinden kaymasını sağlamak için hafifçe çekiştirmek zorunda kaldı. Altın, sanki onu memnun etmeye hevesliymiş gibi teninin sıcaklığını almıştı.

"Şimdi ne yapacaksın?" Katje sordu.

Lucy yüzüğü mendiline düğümledi. "Bunu Michael' göstereceğim ve uygun bir zamanda beni yerel arşive götürmesini isteyeceğim." Arşive girebilmesi için Michael'ın yardımına ihtiyacı olacaktı; pek çok arşivde kadınların yanlarında bir erkek refakatçi getirmesi gerekiyordu.

"Neden arşiv?"

"Eğer oradaki kayıtları incelersem, sonunda bataklık kadınının kimliğini bulabilirim. Eğer bu yüzük gerçekten de ona aitse ve gerçekten de on yedinci yüzyıldan ya da o dönemlerden kalmaysa, Bayan van Dijk bana cinayet için bir zaman dilimi vermiş olur. Böyle bir şey bir yerlerde not edilmiş olmalı."

"Emin misiniz?" Katje sordu. "Çağdaşlarının onun öldürüldüğünü bildiğini varsayıyorsunuz ama cesedi ilk bulan bizsek nasıl bilebilirler ki? Ortadan kaybolduğunda, öylece gittiğini düşünmüş olabilirler."

"Bir kadın kendi başına çekip gitmez. Belki de haklısındır. Belki de ortadan kaybolduğunda kimse bir şey düşünmedi ve arşivlerde onun kim olduğunu ve neden öldürüldüğünü söyleyecek bir şey bulamayacağım. Yine de denemek zorundayım."

Bayan van Dijk bastonunu sandalyesine yaslandığı yerden alıp önüne koydu ve eldivenli eliyle lake ahşaptan yapılmış sapını okşadı. "Katje, bir iyilik yapıp bizi yalnız bırakır mısın lütfen? Burada Lucy ile konuşmam gereken bir şey var."

Katje ayağa fırladı, Bayan van Dijk'a küçük bir reverans yaptı ve oradan ayrıldı; ancak bunu Lucy'ye meraklı bir bakış fırlatmadan önce yapmadı.

Ayak sesleri kesildikten sonra Bayan van Dijk kalemi masaya geri koydu, Lucy'ye küçük bir gülümseme verdi ve "Canım, bu bataklık cesedine olan bu ani hayranlık nereden geliyor?" dedi.

Lucy patronunun yüzüne bakamadığını fark etti. Bunun yerine gözlerini Bayan van Dijk'ın griye çalan kızıl buklelerine odakladı. "Siz de merak etmiyor musunuz?" Lucy sesini hafif ve parlak tutmak için elinden geleni yaparak sordu.

"Öyleyim ama geçici deliliğinin merkezinde aynı bataklık cesedi olan bir kız kardeşim yok, bu yüzden kendi merakım beni endişelendirmiyor ama sizinki endişelendiriyorsa beni affedin. Bu gizemi çözerek neyi başarmayı umuyorsunuz?"

Lucy ellerine baktı. Yüzük parmağının etrafında küçük beyaz bir daire bırakmıştı. Tırnağını bastırarak daha da beyazlaşmasını izledi. "Eğer bunu çözersem, kız kardeşimi nasıl iyileştirebileceğimi keşfedebilirim."

Bayan van Dijk içini çekti ve bastonunun sapını daha sıkı kavradı. Bunu yaparken eldivenlerinin kumaşından yumuşak, ipeksi bir ses çıktı. "Hastalığının bataklık bedeniyle bağlantılı olduğunu varsayıyorsunuz. Sarah da buna inanıyordu ve bakın ona ne faydası oldu."

"İşte tam da bu yüzden o bataklık bedeni hakkında daha fazla şey bilmem gerektiğini görmüyor musun? Ya tekrar takıntı haline getirirse? Kim olduğunu ve neden öldüğünü bilirsek, gizem havasını ortadan kaldırırız ki bu da takıntıların şeydir."

"Kız kardeşinize olan sevginiz sizi onurlandırıyor, ancak acı bir gerçek var: onun deliliğinin kalbine inmek bunu çözmeyecek. İşte bu yüzden delilik; bunu yaşamayanlar için ne bir mantığı ne de bir nedeni var. Ayrıca, bir şeyi bilmek onu çözmekle aynı şey değildir. Çocuk felci hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyor olabilirim ama bu bacağımı iyileştirmez, değil mi?"

"Bu iki şeyi karşılaştırabileceğini sanmıyorum," diye fısıldadı Lucy.

"Belki, ama çok dikkatli olmanızı tavsiye ederim. Burada ateşle oynuyorsunuz. Kız kardeşiniz anda iyi olmayabilir, ama kendi kendine iyileşmeyeceğini kim söyleyebilir? Zaman en iyi doktordur. Bu işe karışmanız ona hiçbir şey yapmamaktan daha fazla zarar verebilir; hatta kendinize de zarar verebilirsiniz. Yine de sizi ve huzurunuzu önemseydiğim için sizinle birlikte arşive geleceğim. Bu tatsızlığı ne kadar çabuk aradan çıkarırsak, o kadar çabuk eve dönebiliriz."

Lucy irkilerek tırnağını derisine o kadar sert batırdı ki tırnak yırtıldı. "Ev mi?" diye sordu.

"Tabii ki. Bir cenazeye katılmak için geldim. Neyse ki cenazemiz yoktu ama yine de neden hâlâ burada olduğumuz sorusu akla geliyor."

"Çünkü kız kardeşimi bırakamam. Kendin söyledin: O iyi değil." Michael Sarah'ya karşı inanılmaz derecede sabırlı davranmıştı ama öyle bir an gelecekti ki Sarah'nın ne kadar rahatsız olduğunu saklamak imkânsız hale gelecekti ve o zaman onu özel bir akıl hastanesine göndermekten başka çaresi kalmayacaktı.

"Neden olmasın? Dünyada isteyebileceği her türlü bakıma sahip," dedi Bayan van Dijk.

Lucy, "Bana ihtiyacı var," diye çekindi. Mendilinin kenarını parmağına kesikten sızan akıntıyı yakaladı.

"Hoş geldin demiyor olabilirsin -Tanrı biliyor ki Michael sana düşkün, belki de aşırı düşkün- ama ben . Bu korkunç bir davranış ve annem beni korkunç davranışlar sergilemem için yetiştirmede. Ayrıca, bu ev cereyanlı ve nemli. Bacağıma zarar veriyor."

Lucy yumruğunu mendilin etrafına kapattı. Yüzük kalbinde düğümlenmişti. Altın sert ve inatçıydı. "O zaman eve git ve beni burada bırak, bir sürelğine de olsa."

Bayan van Dijk sert bir kahkaha attı. "Canım, son zamanlarda kafanın çok dolu olduğunu ve muhtemelen sağlıklı düşünemediğini biliyorum, bu yüzden bir an için tamamen kaba olmama ve sana nasıl olduğunu söylememe izin ver: sen benim yoldaşımsın. Sana *bana* arkadaşlık etmen için para ödüyorum, kız kardeşine, eniştene, onun fakir akrabasına ya da çocukluk arkadaşın doktora değil. Eğer bu hoşuna gitmiyorsa, belki de anlaşmamızı yeniden gözden geçirmeliyiz. Düşünmeniz için size arşive yapacağımız gezi sonrasına kadar süre veriyorum. Lütfen lord hazretlerinin *gitmesi* uygun olduğunda -eğer uygunsa- bana haber verin."

"Bayan van Dijk, eğer size kendinizi iyi hissettirdiysem..." Lucy başladı.

Yaşlı kadın elini kaldırdı ve "Lütfen beni yalnız bırakın. Pasja soyunma odasında daha fazla yalnız kalmak zorunda kalırsa kapıyı tırmalamaya başlayacak ve dediğim gibi, iyi bir misafir olmak için yetiştirildim. Çıkarken zilin ipini çekin; akşam yemeğimi odamda yiyeceğimi hizmetçiye bildirmek istiyorum. Size iyi günler."

Bölüm 14

Lucy, Michael'ın kendisine arşive kadar eşlik etmek istemeyeceğinden ya da daha da kötüsü gitmesini yasaklayacağından korkuyordu. Bunun yerine çenesini ellerine dayadı ve "Peki ya bataklık cesedinin eskiden kim olduğunu bulursan, o zaman ne olacak?" diye sordu.

"O zaman ben bilirim. Benim için çok önemli olduğundan değil. Sadece Sarah'nın takıntısının yeniden canlanmasını engellemek için bilmek istiyorum, eğer böyle bir şey olursa."

"Önlemek iyileştirmekten daha mı iyidir?" "Evet."

"Pekâlâ. Yarın gidiyoruz. Bu iş ne kadar çabuk halledilirse o kadar iyi olur."

O gece Sarah sinirli ve kabaydı. Lucy kütüphaneden bazı kitaplar getirmişti ama Sarah Güney Amerika seyahatnamesini beğenmemişti; Fibonacci üzerine olan incelemeyi çoktan okuduğundan yakındı ve Arthur'un düğün hediyesi olan güzel resimli botanik kitabına olan tüm ilgisini kaybettiğini söyledi. Piranesi'nin yaptığı baskılar da ilgisini çekmiyordu ve gazete baskısı onun için çok küçüktü ve gözlerini acıtırıyordu.

"Saartje, neyin var senin?" Lucy bir yığın kitap daha reddedildikten sonra haykırdı. "Eskiden okumayı severdin

eğrelti otları, güveler ve doğal dünyadan her türlü şey hakkında!"

"Bu tür şeyler artık ilgimi çekmiyor."

"Belki de onlarla tekrar ilgilenmeye çalışmalısın. Burada öylece yatıp tavana bakamazsın. Sen..." *Delirmek*, diye düşündü ama söyleyemedi. Yine de bunu yüksek sesle söylemiş olabilirdi, çünkü Sarah sokulmuş biri gibi fırladı.

"Beni bırak, olur mu? Zar zor düşünebildiğim bir zamanda eskiden yaptığım ve yapmadığım şeyler hakkında konuşmak beni bayıltıyor ve hasta ediyor!"

Sen de bana bağırma ve yemek yemediğin için kendini baygın ve hasta hissediyorsun. Ama Lucy her zaman kız kardeşini yatıştırmak için acele ederdi ve onunla kavga etmek Lucy'nin doğasında yoktu, özellikle de kız kardeşi sararmış gözleri yaşlarla dolacak kadar kötü hissettiğinde.

"Özür dilerim. Dırdır etmek istemiyorum; sadece endişeleniyorum," dedi ve Sarah'nın elini kendi elinin içine almaya çalıştı, ancak kız kardeşi ellerini yumruk yaptı, böylece yapamadı.

Bir keresinde kafasına çelik bir çubuk saplanan Amerikalı Phineas Gage'in vakasını okumuştı. Yanağından girip kafatasının tepesinden çıkmış ve beyninin bir yok etmişti. Mucizevi bir şekilde hayatta kalmıştı ama kişiliği çok değişmişti. *Belki de gözünü yok eden ve beynine giren kalem Sarah'nın kişiliğinin de değişmesine neden olmuştur*, diye düşündü.

Ama belki de öyle değildi ve cevap arşivde ve bataklık kadınından geriye kalan tek şey olan sert et şeritlerinde yatıyordu.

Ertesi sabah Lucy, Michael'la birlikte salonda Bayan van Dijk ve arabanın hazır olmasını bekliyordu. Michael odada geziniyor, eşyaları rastgele topluyor, bir süre parmaklıyor, sonra yerine koyuyordu. Kadınsı bulduğu odalarda her zaman huzursuz olurdu; karanlık, mobilyaları büyük ve ağır, her şeyi deri, ahşap ve duman kokan çalışma odasında ya da kütüphanede böyle dolaşmazdı.

"Bayan van Dijk'i neden getirdiğinizi anlamıyorum. Bir refakatçiye ihtiyacınız yok," dedi.

Kaşlarını çattığında ne kadar uğursuz görünüyor. Tam bir kötü adam. "Benim olarak gelmiyor. Sadece kendini faydalı kılmak istiyor ve faydalı da olacak. Bir arşivi benden çok daha iyi biliyor ve neye gerektiği konusunda daha iyi bir fikri olacak."

Michael bir porselen köpeği eline aldı, sonra başparmağıyla boyalı burnunu ovuşturdu. "Belki de artık benimle yalnız kalmak istemiyorsun."

Yüzüne şarap gibi yayılan kızarıklığı gizlemek için yüzünü ondan çevirdi. Bunu inkâr etmek, şu anda onunla yalnız olduğunu söylemek ne kadar kolaydı ama onunla bir tartışmanın içine çekilmek için hiçbir arzusu yoktu. Haksızlığa uğradığını hissettiğinde hırçın ve inatçı olabiliyordu. Bir keresinde onu ve kız kardeşini kavgaderken görmüştü ve kavgadaki samimiyet ve şiddet onu o kadar sarsmış ve korkutmuştu ki, o zamandan beri onu öfkeden uzak tutmaya çalışıyordu. "Kimseyle yalnız kalmayı pek umursamıyorum, hatta bazen kendimle bile," dedi onun yerine. "Tabii ki tek istisna Sarah. İkiz olmaktan geliyor sanırım. O da arkadaşlığı seviyor."

"Katılmıyorum. Yalnız kalmaya karşı çocukça bir tutkusu olduğunu fark ettim."

"Sadece çalışabilsin diye. Kendini işine adanmış biri. Biz küçükken bile böyleydi. Eğer bir şey ilgisini çekerse, günlerce onu takıntı haline getirirdi."

Michael porselen köpeği yere bıraktı ve gülümseyerek başını ona doğru eğdi. , *kaşlarını çattığında olduğundan daha da haydut gibi görüldüğünü* fark etti. Bu düşünce duygudan yoksundu; daha önce de sık sık aklına gelmişti. "Her zaman yalnız kalmayı sevdiğini düşünmüşümdür çünkü kendisiyle son derece barışıktır," dedi.

"O da var. Onu bu kadar çekici bir yaratık yapan da bu. Bu nadir bulunan bir . Ben buna hiç sahip olmadım ve olacağımı da sanmıyorum."

"Öyle olsaydı alışılmadık olurdu. İkizlerde genellikle birinin baskın, lider, kışkırtıcı olduğunu görürsünüz. Diğeri boyun eğer ve takip eder."

"Peki ne olmuş?"

"Sık sık Sarah'nın sana hükmettiğini düşünmüşümdür."

Rahatsızlığını gizlemek için gülümsedi. İnsanların Sarah'yla olan ilişkisindeki gerçeği bu kadar net görmesi onu her zaman ürkütürdü. "Peki ne olmuş?" diye tekrarladı. "Bazı insanlar yönetmek ister, bazıları ise yönetilmek. Eğer her iki taraf da aynı fikirdeyse, ortada bir hata yoktur."

"Bir kadında hükmetme arzusu normal değildir."

Yemin ne olduğunu biliyordu ama yine de yuttu, kısmen Sarah'yı eniştesiyle tartıştığı için duyduğu suçluluktan, kısmen de onu her zaman savunduğu için. "Kız kardeşimin doğal olmadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Kız kardeşinizin pek çok hatası var." "Hepimizin olduğu gibi."

"Çoğu zaman çoğundan daha fazlasına sahip olduğunu düşünmüşümdür. Tabii ki benim karım olduğu için ona karşı daha ağır basıyorlar."

İlişkilerine yeni başladıklarında ona Sarah'nın frijit olduğunu söylemişti. Bunu bilmek istememişti -Sarah ona evliliğinin bu kısmından hiç bahsetmemişti ve Lucy de hiç sormamıştı- ve

Yine de bu ona suçluluk duygusuyla zafer kazanmış gibi hissettirmişti. Kız kardeşiyle kıyaslanmaya alışık olmasına rağmen, bu ona hiçbir zaman huzursuzluk ve aşağılık duygusundan başka bir şey hissettirmemişti. En azından bu, Sarah'yı gölgede bıraktığı tek alandı.

Lucy, "Ne kadar . Onun da pek çok erdemi olduğunu çok iyi biliyorsun. Tutkulu ve zeki biri. Sarah kadar sadık bir savunucu bulmakta zorlanırsınız. Sizi başka hiç kimse gibi savunamaz ve çok daha fazlasıdır: nazik, ilginç, canlı. Oh, ve komik de. Beni sık sık güldürür."

Sinsi sinsi dolaşmayı bıraktı. "Sanki insan onu tanıdıktan sonra sevmekten başka çaresi yokmuş gibi konuşuyorsun."

"Aynı fikirde olmalısın. Hatırlarsan Sarah'yla tanıştıktan sonra bana olan tüm ilgini kaybetmiştin," dedi Lucy yumuşak bir sesle.

Michael'la üniversitenin kütüphanesine yaptığı bir gezide tanışmıştı. Sarah sık sık oraya gider ve o sırada kafasına takılan konuyla ilgili broşür ve kitapları incelerdi. Kadınların yanlarında bir erkek refakatçi olmadan oraya gitmelerine izin verilmediği için Arthur ona eşlik etmek zorundaydı. Lucy de sık sık onlarla giderdi ve bunu bir gün haline getirirlerdi: önce kütüphane, sonra çay ve sandviç.

Lucy'nin Michael'la tanıştığı gün Sarah soğuk algınlığı nedeniyle evde hastaydı, bu yüzden kütüphanede sadece Lucy ve Arthur vardı. Michael'ı ilk gördüğü anı asla unutamayacaktı. Ortaçağdan kalma bir cerrah el kitabının üzerine eğilmiş oturuyordu, yanında satırları kopyaladığı bir kâğıt vardı, geniş alına derin bir kaş çatma izi kazınmıştı. Arthur omzuna hafifçe dokunduğunda başını kaldırdı ve yüzü o kadar tuhaftı ki, tanıdığı hiç kimseye benzemiyordu, balmumuna basılmış bir mühür gibi zihninde büyük bir etki bıraktı.

Arthur onları birbirleriyle tanıştırmış olmalıydı ama o bunu hiç hatırlamıyordu, sadece Michael'ın onun elini tutuşunu ve öpüşünü hatırlıyordu,

Dudaklarının ne kadar yumuşak ve bıyıklarının ne kadar sert olduğunu; elleri çıplaktı çünkü eldivenler bazen paha biçilmez el yazmalarına takılıyordu. O zamanlar hâlâ bıyığı vardı ama çok geçmeden Sarah bıyıklardan hoşlanmadığını söyleyince bıyığını kesmişti. Arthur'la kısık sesle konuşurlarken, Sarah Arthur'un öptüğü yeri sanki o duyguyu yayabilecekmiş gibi ovuşturdu.

Lucy'nin kütüphanedeki işi bittiğinde Michael bir süre ona ve Arthur'a eşlik etti ve yazmaya çalıştığı ödev hakkında konuştu. "Bütün bu çile düşündüğümünden çok daha zor."

"Dil, dostum. Burada bir hanımefendi var," dedi Arthur.

"Affedersiniz, Bayan Goedhart. Elbette 'korkunç derecede daha zor' demek istemiştin."

"Elbette," diye kabul etti.

"Sorunun bir kısmı," diye devam etti, "ihtiyacım olan el yazmalarının yarısını başka kütüphanelerden temin etmem gerekiyor, bu da çok büyük bir sorun gibi görünüyor çünkü araştırmalarım sırasında Ortaçağ el yazmalarının aslında çok sıkıcı olduğunu fark ettim." Gözlerinde muzip bir pırıltıyla ona baktı. "Özür dilerim, Bayan Goedhart. Doğal olarak çok sıkıcı."

"Doğal olarak," dedi.

"Peki ya sorunun diğer kısmı?" Arthur bilmek istiyordu.

"Çok kötü bir bilgin olduğumu. Özür dilerim Bayan Goedhart. Elbette 'çok fakir' demek istemiştin."

Eğer daha cüretkâr, flört konusunda daha donanımlı olsaydı, onunla dalga geçer ve *lanet olası, zavallı bir bilgin* demek isteyip istemediğini sorardı; Sarah da böyle yapabilirdi. Ama bu konuda kız kardeşi gibi değildi, o yüzden sadece kızardı ve "Elbette" diye mırıldandı. Elinin tersini hâlâ hissedebiliyordu.

Öptüğü yerdeki zonklama hem kafasını karıştırmış hem de onu memnun etmişti.

Arthur ona kaşlarını çattı. "Michael, lütfen. Böyle konuşmakta ısrar ettiğine göre Lucy benim berbat bir arkadaş olduğumu düşünüyor olmalı. Senin sorununa gelince: Gerçekten bir sorunun olduğunu sanmıyorum. Artık üniversitede değilsin ve bir beyefendi olarak işin ödev yazmanı gerektirmiyor."

"Yanılıyorsun, sevgili dostum. Ben bir centilmen bilim adamı olmak istiyorum ve korkarım kendime bilim adamı demek istiyorsam yılda birkaç makale yazmam gerekiyor."

"O zaman farklı bir konu bul, gerçekten ilgini çekebilecek bir konu. Tıp ya da botanik önerebilir miyim?"

"Olabilir, ancak tavsiyenize gerçekten uyacağımı garanti edemem. Şimdi bana müsaade etmelisiniz. Yetişmem gereken bir randevum var. Arthur, seninle yakında konuşacağım. Bayan Goedhart, sizinle tanışmak bir zevkti." Daha önce öptüğü elini tuttu ve bir kez daha öptü, parmaklarını kıvrarak eldivenin içine soktu ve bileğinin iç kısmındaki narin deriyi okşadı. Sanki damgalanmış gibi hissetti ve omurgasında bir heyecan belirerek seğirmesine neden oldu. Michael kirpiklerinin arasından ona baktı, sonra yavaşça sırtıttı.

O zaman aralarında doğal bir yakınlık olduğunu anladı ve bunun bilgisi içinde parladı.

Onu bir sonraki görüşünde Leiden'deki botanik bahçelerine yaptığı bir gezi sırasında oldu. Arthur onu ve Sarah'yı götürmüştü çünkü onlara tüm bahar çiçeklerini göstermek istiyordu. Michael'ı bir eğreltiotu kümesinin üzerine eğilmiş, zayıf parmaklarıyla yeşil yaprakları okşarken gördüğünde, kalbi göğsünün içinde o kadar hızlı atmaya başladı ki, morarmasından korktu, çünkü neredeyse hiç durmadan onu düşünmüştü

Üç hafta önce kütüphanede tanıştıklarından beri onu tekrar görebilmek için hararetle dua ediyordu.

"Sevgili Michael, görüyorum ki el yazmaları yerine botanikle ilgilenme tavsiyeme uymuşsun?" Arthur ona seslendi.

Michael başını kaldırdı, ayağa kalktı, buruşuk pantolonunu düzeltti ve güldü. "Hiç de değil, sevgili Arthur. Sadece bir pteridomania vakasına yakalandım. Çok çekici olduğunu duydum."

"Bunun için bir tedavi biliyor olabilirim."

Lucy *pteridomaninin* ne demek olduğunu bilmiyordu ama Sarah biliyordu. "Ah Arthur," dedi usulca gülerek, "eğreltiotu hummasının tedavisi olmadığını çok iyi biliyorsun! Yıllardır bu hastalığa yakalandım ve sen beni hâlâ iyileştiremedin."

"Bir bayan uzman mı?" diye sordu Michael. Bir parça eğrelti otu koparmıştı ve etraflarındaki acı toprak kokusuyla yoğun olan hava şimdi yeşil ve taze kokuyordu.

"Korkarım sadece bir amatör."

"Saçmalık. Sen bir amatörden çok daha fazlasısın, Saartje!" Lucy neden birdenbire kız kardeşinin adının küçültülmüş halini kullandığını merak ederek konuştu. Bu genellikle toplum içinde yaptığı bir şey değildi. Michael'a döndü ve "Kız kardeşim toprağın alkaliliğinin eğrelti otlarının büyümesi üzerindeki etkisi hakkında bir makale yazdı. Çok zekice. Bilmem gerekirdi. Dilbilgisi ve imla hatalarını yakalamak için düzeltme yaptım."

"Öyle mi?" Michael gözlerini Sarah'dan ayırmadan konuştu.

Sarah ona tatlı tatlı gülümsedi. "Kesinlikle öyle. Detaylı notlar tuttum. Benim gibi bir pteridoman olduğunuza göre bunlar ilginizi çekebilir mi?"

"Sanırım bunlar çok ilgimi çeker, ancak bunları bana kendiniz açıklamak isterseniz."

Aralarında bir şey yayıldı. Kız kardeşinin ruh haline karşı her zaman hassas olan Lucy bunu çok net bir şekilde hissetmişti. Normalde, kız kardeşinin güzelliğinin ve parlaklığının kabul edildiğini görmek onu gururlandırır, ama o gün, kıskançlık ve umutsuzluğun bir karışımı olduğunu ancak daha sonra anlayacağı acı verici ve mide bulandırıcı bir şeyle doldu.

Bu adamı göz göze geldiği anda arzulamıştı, bunu ne açıklayabilir ne de savunabilirdi, çünkü onu tanımıyordu ve ağır kaşları ve kalabalık dişleriyle yakışıklı değildi. Ama yine de onu istemişti ve son birkaç hafta içinde bu istek, her ne kadar bunu bir sır olarak saklasa da, hem zevk hem de eziyet haline gelene kadar tüm varlığını sarmıştı. Şimdi ona bakmıyordu bile. Onun yerine Sarah'ya neredeyse müstehcen bir açlıkla bakıyor, Sarah ona eğretili otlarından bahsediyor, usulca gülümsüyor, ayaklarının dibindeki bir eğretili otunu, içinden çıktığı karanlık toprağı ortaya çıkarmak ve istediği bir noktayı açıklamak için dikkatlice yana doğru iterken uzun beyaz boynunun zarif kavisini ve bileklerinin düzgünlüğünü gösteriyordu.

Lucy, sevdiği adamın kız kardeşine aşık olmasını izlediği ve bunu durduracak gücü olmadığı o güne kadar kendini hiç gölge gibi hissetmemişti.

"Lucy," dedi Michael, onu hayal dünyasından kopararak. "Eğer sana şimdiye kadar şöyle bir izlenim verseysem..."

Cümlesini tamamlayamadan Bayan van Dijk geldi ve kelimeleri yuttu. Lucy kelimelerin boğazına takılıp onu boğmasını umuyordu.

Bazen ondan nefret ederdi.

Arabayla kasabaya gittiler. Gece boyunca yoğun bir sis toprağın üzerine çökmüştü. Pencerelelere ağır bir şekilde bastırarak

Hem ışıık hem de ses. Tadı ekşıydi ve her şeyi ince bir nem tabakasıyla kaplıyordu. Keşke rüzgâr gelse ve sisi parçalasa! Lucy gün boyu esen rüzgârın denizin kokusunu ve martıların çığlıklarını da beraberinde taşıdığı sahil yakınlarında büyümüşü. Kuşların bile sustuğı bu rüzgârsız hava onu tedirgin etmişti.

Neyse ki, Bayan van Dijk neredeyse tekerleklerin kaldırım taşları üzerinde yaptığı kadar sarsıldı. Araştırmalarını en iyi nasıl yürütebilecekleri konusunda uzun uzun düşündüğünü söyledi ve araştırmalarına en yüksek başarı şansını vermek için bulduğu planı onlara ayrıntılı bir şekilde anlattı.

Michael kaşlarını çatı ve yüzünü pencereye çevirdi, sonra koluyla buğuyu sildi.

Bayan van Dijk yılmadan devam etti. "Bugün bir şey bulamazsak cesaretimiz kırılmamalı. Her şey arşivin büyüklüğüne bağı. Burası nüfusu az olan ve genellikle pek fazla şeyin yaşanmadığı küçük bir kasaba olduğı için aradığımız şeyi bulmak çok zor olmayacaktır, ama asla bilemezsiniz. İşe yarar bir şey bulamasak bile, tüm umutlarımızı kaybetmiş sayılmayız. Her zaman yerel kilisenin kayıtlarına başvurabiliriz. Kimin doğduğunu, kimin vaftiz edildiğini, kimin evlendiğini ve kimin gömüldüğünü not etmekte çok iyidirler. Tabii ki, gömülenler kilise topraklarında gerçekleşenlerle ilgilidir, ama kimse asla bilemez." Gözleri heyecanla parlıyordu.

Lucy kendinden nefret ettiğini hissetti. Bayan van Dijk'ı utanmazca ihmal etmişti. Daha da kötüsü, bunu söylediğinde Lucy ona karşı kaba davranmıştı. Belki de Michael'ın dul kadına karşı duyduğu anlamsız hoşnutsuzluk ona da bulaşmaya başlamıştı ama bu bir mazeret olamazdı. Bugün ne bulurlarsa bulsunlar daha iyisini yapacağına yemin etti.

Arşiv, yerel kütüphanenin bir kanadında yer alıyordu. Rutubet ve eski kitap kokuyordu. Kırılğan kâğıtları gün ışığından korumak için pencereler kapalı tutuluyor, geriye sadece gaz lambalarının loş ışığı kalıyordu.

Görevli, Bayan van Dijk'ın istediği metinleri getirdi: hapishane kayıtları, mahkeme belgeleri, broşürler, broşürler ve anketler. Arşiv küçük olmasına rağmen, Bayan van Dijk'ın tahmin ettiği gibi, geniş bir ağ attı. Görevli yığınla kitap ve kağıt getirdi.

"Pekâlâ," dedi Bayan van Dijk, iki büküm olmuş ellerini birbirine sürterek. "Başlayalım, olur mu?"

Sonraki birkaç saati, yüzüğün kime ait olduğunu, bataklıktaki kadının kim olduğunu ve aynı kişi olup olmadıklarını gösterebilecek herhangi bir şey aramak için materyalleri okuyarak geçirdiler. Lucy yerel hapishane Het Gevang'dan gelen listeleri gözden geçirdi. Neredeyse her şeyin listesi vardı: Satın alınan malzemeler (çoğunlukla bira fiçileri, un çuvalları ve dikiş ipliği, ancak bir kayıt, işkence odasının duvarını döşemek için kullanıldığını düşündüğü bir dizi kusurlu delft mavisi fayans içindi; çiniyi temizlemek kolaydı), mahkumların bakımları için ödedikleri para, ölüm nedenleri (ateşler, agular ve kanlı akıntı, şüphesiz bira alamayacak kadar fakir olanların neden olduğu ve hendekten gelen suyla idare etmek zorunda kalanlar), vb.

Kısa süre sonra rakamlara bakarken gözleri buğulandı. Daha sonra Lahey'den bir yetkili tarafından yazılmış bir rapora geçti. Araziyi değerlendirmek için gönderilmişti ve düzgün bir şekilde kurutulduğu takdirde tarım için çok uygun olduğunu düşünmüştü. Turbadan yakıt kaynağı olarak bahsetmiş olsa da, bataklık cesetleri hakkında hiçbir şey yoktu.

Saat biri biraz geçe üçü bir mola verip yerel çay bahçesinde acele bir öğle yemeği yediler. Michael tarım raporlarını okuyordu ve hiçbir şey bulamamıştı. Bayan van Dijk ise dışlarını geçirdiği bir mahkeme belgeleri koleksiyonu bulmuştu. "Henüz alyansı ya da bataklıktaki cesedi açıklamaya yardımcı olacak bir şey yok ama yine de bu belgelerin umut verici olduğunu düşünüyorum," dedi.

Tereyağlı yiyip çaydanlığı boşalttıktan sonra işlerine geri döndüler. Lucy iki saat daha hapishane listeleri arasında boğuştu, ta ki Bayan van Dijk elini omzuna koyup, sesi kendinden emin, yüzü zaferle ışıldayarak, "Sanırım şeyi bulmuş olabilirim. Lütfen beni takip edin."

Lucy'ye masasına kadar eşlik etti, masanın üzerinde deri ciltli kocaman bir kitap . "Bu, canım, 1558'den 1594'e kadar Murmerwolde'deki mahkemenin tutanakları. Kimin ne için ve ne zaman mahkûm edildiğini anlatıyor. Bu özel kayıt,"-sol sayfanın altındaki bir metin sütununa dokundu-"JW adında bir adamdan bahsediyor, karısını bir şekil değiştiren olduğuna inandığı için öldürmüş. Bunu, karısını oldukça alışılmadık bir şekilde boğarak yapmış: ağzına bir taş sokmuş, sonra da cesedini bataklığa atmış. Ceset hiçbir zaman bulunamadı."

Murmerwolde'deki mahkemenin 6 Ağustos 1559 tarihli, 1558-1594 tarihli tutanaklarından alıntı

Sırada korkunç ve garip bir dava vardı: Bir ifti olan ve şimdi ateşten ölmüş olan demirci R.J. ile birlikte karısı M.W.'yi öldüren, kaba ve insanlık dışı bir Villaine olan J.W.'nin yargılanması.

Tutuklanması üzerine bir Yargıç önünde sorguya çekildi. Yargılanması sırasında da bunu inkar etmedi, ama hem sözleriyle hem de davranışlarıyla kendini haklı görüyor gibiydi; çünkü Mahkeme ona, dünyada Cennete Cinayet günahından daha yüksek sesle haykıran bir Suç olmadığı için, işlediği yüz kızartıcı suçtan dolayı Kalbinde Pişmanlık ve Vicdanında Korku duyup duymadığını sorduğunda, duymadığını söyledi, çünkü öldürdüğü Karısı değildi ve gerçek Karısı kesinlikle bunun için ona teşekkür edecekti.

Kendisini açıklamak isteyip istemediği sorulduğunda, adam Mahkeme'ye yukarıda adı geçen eşiyle yaklaşık beş yıl önce evlendiğini ve birlikteliklerinin mutlu bir birliktelik olmadığını, çünkü kadının garip ve ağzı bozuk biri olduğunu ve sık sık ruhsal bunalıma girdiğini ve melankolik olmadığı zamanlarda öfkelenip kocasına, hayatına ve hatta sevgili Tanrımızın kendisine o kadar kötü dille küfrettiğini söyledi ki, bunu duyan herkesin yüzü kızarırdı; Üç yıl kadar önce ruhu o kadar ağırlaşmıştı ki kendini asarak öldürmeye kalkışmıştı ve kocası o gün erkenden tarladan gelmeseydi kesinlikle başaracaktı ve bundan birkaç ay sonra yine zehir içerek kendini yok etmeye kalkışmıştı, ancak bünyesi güçlü olduğu için bu onu öldürmemiş, sadece hasta etmişti; bundan sonra artık kendini yok etmeye kalkışmadı ama melankolik kaldı.

Ta ki yedi ay önce ya da o civarlarda, iki hafta boyunca ortadan kaybolana ve kimse onun ne saçını ne de derisini görene kadar. Kocas

Eve gelene kadar kendini öldürmeyi başarmıştı; başına ne geldiğini hatırlayamadığını söyledi, buna inanmadı ama ona hiçbir şey söylemedi ve bu yüzden unutmaya çalıştı, ancak Karısı kısa süre sonra garip bir şekilde davranmaya başladı.

Bunun ne anlama geldiği sorulduğunda Koca, kadının hayvanları ürküttüğünü, bilmemesi gereken şeyleri bildiğini ve doğal olmayan iştahları olduğunu ve bunların kendisini o kadar rahatsız ettiğini söylemiştir ki, bir hafta boyunca her gün birkaç şeytan çıkarma ayini yapan yerel Rahipten yardım istemiş, ancak pek bir sonuç alamamış ve bunun üzerine büyük bir masrafla yerel Doktora danışılmış ve Doktor kadının kanını akıtmayı teklif etmiş, ancak kadın buna o kadar karşı çıkmıştır ki, bunu yapmak için onu bağlamak zorunda kalmışlardır. Kocası, Doktor'un kadından çok rahatsız olduğunu, çünkü kadının acıya dayanıklı görüldüğünü ve birkaç günlük ölü gibi koktuğunu ve gerçekten de Ceset'in birçok belirtisini göstermeye başladığını iddia etti, ancak Doktor o zamandan beri kanlı akıntıdan öldüğü için bu doğrulanamadı.

Kocası o sırada karısının gerçekten kendi karısı olmadığına, bir şekil değiştiren olduğuna ikna olmuş ve İyi Halk'ın akrabalarına kötü muameleyi izlemeye dayanamadığını duyunca, karısını geri vermeleri umuduyla onu aç bırakmış, dövmüş, yakmış ama nafile; Karısının yanına yaklaşan hayvanlar çılgına dönüp tavukların yumurtlamamasına, köpeğin tek kazlarını öldürmesine ve ineklerin süt vermemesine neden olduğu için çaresiz kalan adam, komşusu ve dostu Demirci ile birlikte ondan kurtulmaya karar verdi,

Karısını cehennemi amaçlarına uygun bir yer olan bataklığa götürdü, orada fırsatını bulduklarında üzerine atladılar ve Barbarca bir şekilde ağzına bir taş sokarak ve nefessizlikten ölene kadar burnunu sıkarak onu öldürdüler, sonra onu bataklığın karanlık sularına attılar.

Keşfedilmekten korktukları için ertesi gece geri döndüler ve cesedi başka bir bataklığa götürdüler ve yüzmesini ve dolaşmasını engellemek için üzerine kazıklar çaktılar, ancak ceset bir Rahibe giden bir Çoban tarafından çoktan fark edilmişti ve Rahip cesedi kendi gözleriyle gördü ve defalarca şeytan çıkardığı J. W.'nin Karısı olduğunu anladı.W.'nin karısı olduğunu anlayınca yetkilileri uyarmış, ancak onlar cesedi aramaya gittiklerinde J.W. ve şeytani suç ortağı cesedi saklamış ve ceset bugün bile saklı kalmaya devam etmektedir.

İlahi Adaletin takdiriyle, Katiller bulunup ortaya çıkarıldı ve biri yargılandı, diğeri ise zamandan beri hapishanede ateşten öldü ve ortada ceset yokken Katillik suçlamasıyla Mahkeme önüne çıkarılmak gerçekten nadir bir şey olsa da, bunun kanıtı açıktı ve bu nedenle, bu tür Fellony ve Murther davalarında alışıldığı gibi, asılmaya mahkum edildi. J.W. yanlış bir şey yapmadığına inanarak Cenneti tatmin etmeye çalışmadı ve böylece Adaletin eline günahsız ve baştan aşağı bir Günahkâr olarak gitti.

Bölüm 15

Lucy okumayı bitirdikten sonra kendini hasta ve üşümüş hissederek oturdu. Genelde çok aktif olan, düşünceden düşünceye atlayan zihni acı verici bir şekilde tek bir şeye odaklanmıştı.

MW.

Öldürülen karısının baş harfleri.

M, Marianne anlamına gelebilir.

Sarah bataklıktaki kadının adının Marianne olduğunu iddia etmişti.

Kocasının ifadesine göre, Marianne bilmemesi gereken ya da bilemeyeceği şeyleri biliyordu. Bu, *Sarah'ı da etkileyen* pek çok semptomdan biriydi - *hayvanlardan korkması, iştahsızlığı ve Marianne gibi aniden bir denizci gibi küfretmesi gibi semptomlar* - kocasını onun bir Dönüşen olduğuna inandırmış ve onu öldürmesine yol açmıştı.

Bu Sarah'nın da bir çeşit şekil değiştiren olduğu anlamına mı geliyordu? Bu her şeyi açıklardı, değil mi?

Sadece küçük bir sorun vardı: Dönüşenler diye bir şey yoktu ve onlara inananlar ya çok genç, ya çok batıl inançlı ya da çok deliydi. Ayrıca, bir şeyin kız kardeşinin yerini aldığı ve neredeyse herkesi kandıracak kadar inandırıcı bir şekilde onu taklit ettiği fikri, düşünmek için bile çok korkunç, çok dehşet vericiydi.

Lucy zihninin bu fikri daha doğru dürüst düşünmeden reddettiğini fark etti. Mantık ve akla güvenmek çok daha iyiydi. Kız kardeşi garip davranıyordu çünkü beyin hummasından ve neredeyse diri diri gömülmenin korkunç çilesinden kurtulmaya çalışıyordu. Bataklıktaki kadının adının *m* ile başlaması ve Sarah'nın onun adının Marianne olduğunu iddia etmesi bir tesadüftü. Rahatsız edici bir tesadüf, evet, ama yine de bir tesadüf.

Lucy kitabı kapatıp görevliden onu geldiği tozlu rafa geri götürmesini isteyecek ve böylece konuyu tamamen unutacaktı. Bunun yerine Bayan van Dijk'a gülümsedi ve kendini şöyle demeye zorladı: "Sanırım haklısınız Bayan van Dijk. Bataklık kadını bu adamın karısı olmalı. Michael'ın arazisinde ağzında bir taşla gömülü başka bir kadın olsaydı gerçekten çok garip olurdu."

Lucy, işverenin dikkatli bakışları altında yazıyı dört kez kopyaladı: bir kez Arthur için, böylece olayla ilgili bir makale yazmak isterse kullanabilecekti, bir kez bataklık kadınının üzücü birkaç kalıntısına sahip olan üniversite için, bir kez Sarah'yı tedavi etmek için ihtiyaç duyması halinde Michael için ve son bir kopya da kendisi için. Bunu katladı ve elbisesinin cebine soktu.

Michael'ı almaya ve ona bataklıktaki kadının kimliğinin gizemini büyük olasılıkla çözdüklerini söylemeye gittiğinde, Michael ayağa kalkıp gerindi, omuzlarındaki ve dirseklerindeki eklemler patladı.

"Yazık," dedi, gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, "tam da hız kazanıyordum. Çok ilginç broşürler buldum. Bir tanesinde gerçekten iğrenç limerikler vardı. Görevliye bunu daha adil cinsiyetten ziyaretçilerden uzak tutmasını söyleyeceğim; hassas duyarlılıklarınızı rencide etmek istemeyiz." Ve ona doğru eğilip yüzünde bir sırıtışla kulağına fısıldadı.

"Kötü bir eş olan bir kız vardı,

"Sevgilileri ve kaçamakları , "Her zaman

bir ördek kadar ıslaktı,

"Gerçekten küçük tatlı bir sikiş,

"Fahişe hayatına çok daha uygun."

Göz kamaştırıcı bir şekilde kızardı. "Limerikler hakkında yalan söylüyorsun," dedi. Şu anda cebinde bir delik açan belgeden bu kadar tedirgin olmasaydı, gülebilirdi.

"Tabii ki. Şimdi uydurdum. Yine de kendimi bu projeye tamamen kaptırmış buldum. Bundan ne keyif aldığımı neredeyse unutuyordum."

"Limerik yazmak mı yoksa belge okumak mı?" "Her ikisi de, gerçi ben ikincisini hedefliyordum."

Evliliklerinin başlangıcında Sarah ile neredeyse birbirlerinden hiç ayrılmamışlar ve birlikte yapmak için projeler üretmişlerdi. Lucy'nin kutular dolusu mektubunda kız kardeşinin birlikte kurdukları kelebek fidanlığından, Hollanda Hint Adaları'ndan gıcırdayan gemilerle gelen serada yetiştirdikleri bitkilerden, Michael'ın vurduğu ve Arthur'un yardımıyla parçalara ayırdıkları tavşandan uzun uzun bahsediyordu. Birlikte üstlendikleri proje ve keşif gezilerinin sayısı Sarah'nın hamile kalmasıyla birlikte hızla azalmıştı. Lucille kızıl hastalığından öldüğünde, bu projeler neredeyse yok denecek kadar azalmıştı. Sarah bu durumu bazı projeleri tek başına yapmak istediğini söyleyerek açıklamıştı ama Lucy artık onunla çalışmak istemeyenin Michael olduğundan şüpheleniyordu, belki de Sarah'nın zekâsının kendisininkinden çok daha fazla olduğunu keşfettiği için. Düzeltilmekten çok nefret ederdi. Lucy bir keresinde bunu düşünmeden yapmıştı ve özür diledikten sonra bile suratı asık ve kırgındı. Ancak seks yaptıktan sonra yeniden iyi davranmaya başlamıştı.

Sarah'ya asla böyle bir şey yapmazdı, muhtemelen içgüdüsel olarak onun Lucy gibi orada öylece durup bunu kabul etmeyeceğini biliyordu.

Gözlerinden aniden yaşlar döküldü.

Michael irkilerek bir elini onun koluna koydu, diğer eliyle de mendilini aradı. "İyi misin?" diye sordu alçak bir sesle.

"Bana aldırmayın. Neden ağladığımı bile bilmiyorum," dedi ve ondan uzaklaştı. Ama biliyordu.

Kız kardeşini istiyordu. Onun artık tek gözlü, hasta ve asık suratlı bir yaratık olması önemli değildi. Lucy, tüm talepkâr, takıntılı, çekilmez kusurlarıyla ikizine duyduğu sevginin üstesinden geldiğini hissetti.

Sarah'yla birlikte olma arzusu Zwartwater'a dönüş yolunda giderek arttı. Araba evin önünde durduğunda, Lucy kendi elini derisinin rengini önce beyaza, sonra pembeye, şimdi de neredeyse mora çevirecek kadar kuvvetle tutuyordu. Kendisine eşlik edip yardım ettikleri için Michael ve Bayan van Dijk'a teşekkür ettikten sonra kız kardeşi için endişelendiğini ve onu kontrol etmek istediğini söyleyerek izin istedi.

Merdivenleri yarı yürüdü, yarı koştu. Cebindeki kâğıt, bacaklarını kaldırdıkça hafifçe hışırdıyordu. Sonunda: kız kardeşinin yatak odasına açılan kalın meşe kapı. Kapıyı çalmadan açtı. Sarah evlenene kadar buna gerek yoktu ve eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmazdı. Beyni bir şeylerin ters gittiğini fark edene kadar içeriye iki adım atmıştı.

Sarah yalnız değildi.

Katje yatağında yatıyordu, geceliği kalçalarına dolanmıştı, başı arkaya atılmıştı, gözleri kapalı ama ağzı açıktı. Sarah onunla birlikte yatağa , elleri Katje'nin kalçalarını öyle bir kuvvetle kavırıyordu ki parmaklarının altındaki deri bembeyaz ve çukurluydu, yüzü diğer kızın bacaklarının arasındaydı ve Katje'nin eli tarafından orada tutuluyordu.

Oda ter, seks, kan ve çürümüş bir şey kokuyordu.

Şok Lucy'yi yere çiviledi. Yüzünden ve uzuvlarından akan kan vızıldayarak yere düştü. Görüşünde siyah noktalar dans ediyordu. *Yüce Tanrım, hiç bu kadar bayılmamıştım. Lütfen şimdi başlamama izin verme,* diye düşündü. Elleri -soğuk, zayıf- bir sandalyenin arkalığını kavradı. Dizlerinin bağı çözöldüğünde ağır bir şekilde tökezledi, ona tutundu ve bir şekilde bırakıp yere düşmemeyi başardı.

Kalbinin gümbürtüsünden hiçbir şey duyamasa da, ayaklarının döşeme tahtaları üzerinde sürüklenmesi ve sandalyeyi kavrarken çıkardığı gıcırtı yataktaki çifti rahatsız edecek kadar yüksekti. Katje gözlerini açtı. Cam gibiydiler, Arthur'un rahmindeki bıçak gibi acıyı dayanılır kılmak için verdiği ilaçlardan dolayı göz bebekleri aşırı büyümüştü. Lucy'ye sabitlenmişlerdi. Odaklanmaya çalışırken kaşlarını çattı, görünüşe göre bir şey söylemenin eşiğindeydi. Sonra gözleri Lucy'den kaydı. Sırtı ve inleyerek yüzünü yastığa doğru çevirdi, nemli saçları kumaşa sürtünüyordu.

Sarah da başını kaldırıp bakmıştı. Göz bandı yukarı kalkmış, Lucy'nin hâlâ her gün temizlediği altındaki hassas deliği ortaya çıkarmıştı; pamuk yünü deriden aralıklı olarak sızan sıvıları emdiği için nemlenmiş ve sararmıştı. Diğer gözü, uyurgezer olduğu zamanlarda olduğu gibi boştu. Yüzünün alt yarısı kana bulanmış durumdaydı. Ağzını ve yanaklarını kaplamıştı; aşağıya damlamış ve yakasını lekelemişti.

geceliğini boğazının beyaz tenine yapıştırdı. Yutkundu. Sonra o da gözlerini kaçırdı. Katje'nin üzerine eğildi ve içmeye devam etti.

Lucy'nin kalbi şiddetle, acıyla kasıldı ve kan ellerine ve ayaklarına geri dönerek onları sıcakla doldurdu, görüşünü benek benek saran siyah zerrecikleri söndürdü. Öfkeyle kızardı, yüzü ve boğazı haşlanmış gibi hissetti. Bu kadar özel ve mahrem bir şeye tanık olmak ve sonra da sanki o kadar önemsizmiş gibi görmezden gelinmek... Görmüş olması, hâlâ görüyor olması önemli değildi...

Lucy ayağa kalktı. Koridora çıktığında kapıyı usulca kapattı. Yüzü hâlâ yanıyordu. Serinletmek için elinin tersini yanağına dayadı ama parmakları da sıcaktan zonkluyordu. Koltuk altlarından, dizlerinin çukurlarından terler fışkırıyordu. Hiçbir şey görmeden, hiçbir şey hissetmeden, bir tür şaşkınlık içinde odasına gitti.

Bir sandalyeye çöktü ve hareketsizce oturdu. Yine de, yüzeyin altında, zihni kargaşa içindeydi. İstenmeyen şeyler için sadece bu kadar yer vardı. Daha fazlasını tıkıştırmaya devam ederse, bir lağım çukuru gibi taşacaktı. Kız kardeşini kocasının fakir kadın akrabasıyla zina yaparken bulmak gibi bazı şeylerin hemen halledilmesi gerekiyordu.

Ama Lucy'nin içinden bir ses onun amacının cinsel olmadığını, en azından tamamen cinsel olmadığını fısıldıyordu. Kana susamış ve bunu gidermenin bir yolunu bulmuş. Katje de ona izin veriyordu çünkü o bir ters yüz olmuş ve bundan zevk alıyordu. Lucy'ye sık sık Sarah'yı herkesten çok sevdiğini söylememiş miydi?

Sarah'ya dönelim. Bu normal değildi. Son birkaç haftadır çok az şey normaldi ve şimdi, arşivdeki çalışması sayesinde, Lucy ne kadar garip ve açıklanamaz olursa olsun, doğru olmamasını ne kadar isterse istesin, sonunda her şey için bir açıklama bulabilirdi.

Cebinden mahkeme belgesinin kopyasını çıkardı, katlanmış kâğıdı düzeltti ve hararetle tekrar okudu. Gözleri, daha önce gerçek olamayacak kadar tuhaf ve korkunç olduğu için reddettiği bazı kelime ve cümlelere takıldı.

Bunun ne anlama geldiğini açıklaması için sıkıştırıldığında, Kocasının onun hayvanları ürküttüğünü, bilmemesi gereken şeyleri bildiğini ve doğal olmayan iştahları olduğunu söyledi... Doktor ondan çok tedirgindi çünkü acıya karşı dayanıksız görünüyordu ve birkaç günlük ölü gibi kokuyordu ve gerçekten de Cesedin birçok belirtisini göstermeye başlamıştı... Kocasının o sırada Karısının gerçekten Karısı olmadığına, bir şekil değiştiren olduğuna ikna olmuştu...

Çarşafı indirdi ve gözleri acıyla sulanana kadar burnunun köprüsünü sıktı, ama yine de kelimeler kafasının içinde yankılandı. Artık onları reddetmek yerine düşünmeye zorladığına göre, onları uçmaktan daha fazla inkâr edemezdi ve bu konuda düşündükçe daha da ikna oluyordu.

Kız kardeşi onun kız kardeşi değildi.

Oh, kız kardeşine benziyordu, onun gibi konuşuyor ve onun gibi hareket ediyordu, ama taklit ilk bakışta, hatta belki ikinci ya da üçüncü bakışta inandırıcı gelse de, insan bakmaya devam eder etmez bunun doğru olmadığını anlıyordu.

Ve Sarah'nın içine yerleşen her neyse, önce bataklık kadınının içinde yaşamıştı.

Lucy burnunu bıraktı. Sıkıştırdığı deri parçasına geri akan kan, gözlerini daha da yaşartan bir sıcaklık hissine neden oldu. Gözyaşlarını koluyla ovuşturarak uzaklaştırdı.

Şimdi ihtiyacı olan şey bir plandı. Keşke Sarah'nın mektuplarını, günlüğünü, keneler hakkındaki incelemesini yakacak kadar aceleci davranmasaydı! Sarah'nın bir şey tarafından ele geçirildiğine dair kanıtlar. olmadan

ona kim inanırdı? Bir saat öncesine kadar kendisi bile inanmazdı.

"Ve Sarah'yı herkesten daha iyi tanıyorum," diye mırıldandı. Ayağa kalktı ve kendisini ele geçiren çaresiz, manik enerjiden kurtulmak için adım atmaya başladı.

Kız kardeşiyle kuklacılık oynayan ister hastalık ister parazit olsun, ikna ediciydi ve öyle olmadığı yerlerde de insanlar onun tuhaf davranışlarını açıklayacak nedenler buluyorlardı. Arthur şimdiden Sarah'ının -Sarah'ın değil- iştahsızlığı ve kişiliğindeki değişiklikler için açıklamalar bulmuştu. Diğer her şey içinse her zaman delilik bahanesi vardı. Bir kişi deli olarak kabul edildiğinde, her şey ve her şey bir semptom olarak yorumlanabilirdi, özellikle de kişi bir kadınsa. Seks arzusu, somurtkanlık, küfür...

"Kahretsin, eğer bu kriterlere göre hareket edersek, ben de kız kardeşim kadar deliyim. Hatta daha da deliyim, çünkü kendi kendime yüksek sesle konuşuyorum," dedi Lucy, sonra güldü ya da belki de hıçkırdı; o bile emin olamadı.

Deli olduğunun düşünülmesini istemiyordu ama hiçbir şey yapmadan da duramazdı. Gerçek Sarah hâlâ hayatta olabilir ve vücudunun içinde bir yerlerde sıkışıp kalmış, çaresizce birilerinin neler olduğunu fark etmesini, birilerinin onu kurtarmasını bekliyor olabilirdi. Kız kardeşinin korkmuş ve çaresiz, belki de acı içinde olduğu düşüncesi çıldırtıcı, mide bulandırıcı ve her şeyden önemlisi Lucy'nin dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Bu bekleyemezdi.

Hemen gidip Sarah Olmayan'la yüzleşecekti. En iyi saldırıların bir sürpriz unsuru yok muydu? "Tabii ki, Not-Sarah muhtemelen Not-Sarah olduğunu inkâr edecektir," diye mırıldandı Lucy kendi kendine, saç derisindeki birkaç tel saç gergin bir şekilde düzeltirken.

İblisler yalan söylemekle ünlüdür.

Sarah olmayan bir iblis olmayabilirdi ama muhtemelen o da aynı derecede hilekârdı. Belli bir zekâ seviyesine sahip her yaratık, sadece kendini korumak için bile olsa böyle davranırdı. Lucynin ihtiyacı olan şey, o şeyin bile yüz yüze geldiğinde inkâr edemeyeceği, reddedilemez bir kanıttı. Kendini düşünmeye zorlarken volta atmaya devam etti.

İlham geldiğinde Lucy'nin omurgasından aşağı bir elektrik şoku yayıldı ve vücudundaki tüm tüyler diken diken oldu. Dikiş çantasını açtı ve içindeki yastıktan kirpi şeklinde bir iğne çıkardı, iğneler ve iğneler onun sivri uçlarıydı. Sarah bunu onlar çocukken onun için yapmıştı. Lucy'nin seçtiği iğne neredeyse küçük parmağı kadar uzundu. Ucunu başparmağına dokundurdu ve sonra geri çekti. Delinen yerden bir damla kan damladı. Başparmağını emdi, tuz ve metal tadını duymamak için elinden geleni yaptı ve iğneyi eteğinin kemerinin hemen altına, kolayca çıkarabileceği ama kıvrımların görünmesini engelleyeceği bir yere sapladı.

Cesaretini kaybetmeden koridora çıktı ve neredeyse kız kardeşinin odasına koşacaktı. Ancak oraya vardığında duraksadı. Alnını pencerelerden birine dayadı. Yağmur yağmaya başlamıştı. Damlalar camdan aşağı akıyordu. Yağmur o kadar yoğun ve hızlı yağıyordu ki bir bozulma tabakası oluşturmuştu; Lucy dışarı baktığında dünya uğulduyordu. Midesi bulanmasın diye gözlerini kapattı. Sinirleri karnında yılanlar gibi kıvranıyordu.

Korkak olma, diye tembihledi, sonra kendini pencere ile kız kardeşinin odasının kapısı arasındaki kısa mesafeyi kapatmaya zorladı. Bu sefer kapıyı çaldı.

"Girin," diye Sarah.

Bölüm 16

Sarah yazı masasında oturuyordu, günlüğü önünde açıktı. Tıraş edilmiş başını pamuklu bir şapka örtüyordu. Pencereyi açmış, ter ve seks kokusunu dağıtmış, geriye sadece bugünlerde etrafındaki her şeye sinmiş olan hastalık kokusu ve yağmurun serin, yumuşak kokusu kalmıştı. Yağmur pervaza vuruyor ve su birikintileri çok büyüyüp duvardan aşağı akarak halı tarafından emilene kadar orada birikiyordu. Soğuğa ve ıslaklığa rağmen Sarah üzerinde ince bir gecelikten başka bir şey olmadan oturuyordu. Yakası kabuk bağlamış kanla kahverengiye dönmüştü. Eğer bu olmasaydı Lucy neredeyse her şeyi hayal ettiğini söyleyebilirdi; Sarah elindeki ve yüzündeki kan izlerini temizlemişti.

Bir an için ikisi de bir şey söylemedi. Sadece birbirlerine baktılar: Lucy doğrudan, Sarah ise göz ucuyla.

Bildiğimi biliyor mu? Söylememeliyim.

Lucy ağzını gülümsemeye zorlamaya çalıştı ama kasları gerildi ve dudakları titredi. "Neden sabahlığını giymiyorsun? Üşümüş olmalısın. Sana verilen bu bedene iyi bakmalısın, bunu bilmiyor musun?" Bir sandalyenin arkasından bir şal aldı. Kız kardeşine doğru yürürken diğer eliyle iğneyi yokladı. Parmak uçlarında sadece eteğinin kumaşı vardı, sert ve kalın. Ya o fark etmeden düşmüşse? Ağzı kurudu.

Sarah ona döndü, sarılıklı bir eli günlüğünün sayfalarında geziniyordu. Eski bir yazı olmalıydı; sayfalar onun düzgün bakır harfleriyle kaplıydı. Hiç şüphesiz onu ele geçiren yaratık onu daha doğru bir şekilde taklit etmek için üzerinde çalışıyordu. Bu yüzden Lucy, itiraf etmekten başka çaresi kalmayana kadar onunla yüzleşmek zorundaydı. Yapacaktı da, şu lanet iğneyi bulabilseydi...

Ve sonra, merhametle, tırnağının değdiği iğnenin pürüzsüz sert başını hissetti. Çabucak eteğinden kopardı, sonra elini etrafına doladı. Şaft avucunun kıvrımında sıcak ve sert bir şekilde duruyordu. "Al," dedi ve şalı Sarah'nın omuzlarına attı. Lucy onunla uğraştı, kumaşı omuzlarında yumuşattı, yakasının kabuk bağlamış kumaşına dokunmadan boğazında düğümlemeye çalıştı, bir yandan da saldırmak için doğru anı kolluyordu. Burnu neredeyse kız kardeşinin boğazına dayanacak kadar yaklaştığında çürümenin tatlı kokusu o kadar yoğundu ki öğürmemek için mücadele etmek zorunda kaldı.

Elleri titriyordu ve onları ne kadar gererse gersin, durmuyorlardı. İğneyi parmak uçlarının arasında öyle bir güçle tutuyordu ki, tırnaklarının pembesi hastalıklı bir sarıya dönüşüyordu.

"Yeter!" Sarah elini Lucy'ninkinin üzerine koyarak "Yeter!" dedi. Soğuk ve garip bir şekilde pürüzsüzdü; derinin üst tabakası hâlâ büyümemişti. "Neden geldiğini biliyorum."

Lucy bakmadan vurdu. İğneyi kız kardeşinin elinin derinliklerine batırırken hiçbir dirençle karşılaşmadı ve bunu kemiğe çarpma korkusuyla açılı bir şekilde yaptı. Sarah'yı gereğinden fazla incitmek istemiyordu.

Ne yapıyorum ben? Bir deli gibi davranıyorum, kız kardeşime iğneler batırıyorum çünkü onun ele geçirildiğine inanıyorum, diye düşündü Lucy aniden ve

Panik kalbini sıkıştırdı. İki büyük adım geri attı, ağzı o kadar kuruydu ki acıyordu.

Ama Sarah iğneyi fark etmemişti. Şalın kenarlarından tutup göğsünde kapattı ve Lucy'ye bakmak için döndü. Önceki birkaç günkü kadar hasta görünmüyordu; daha önce bulanık olan gözleri berraktı ve cildindeki grimsi renk kaybolmuştu.

Ve yine de, *cesedin* bu işaretleri olmasa bile - daha önce onlarla işaretlenmiş olması bir şeyi kanıtlıyor ve hala *bir* ceset gibi kokuyor - onda hala çok açık bir şekilde yanlış olan bir şey vardı. Acıya karşı dayanıklı olmalı, yoksa kız kardeşinin ona bir iğne batırdığını fark ederdi ve bu bir işaretti.

Lucy, Sarah'nın eline baktı ve iğneyi gidebildiği yere kadar ittiğini gördü. Sadece başı -kırmızı, parlak- kalmıştı. Dikkatleri üzerine çekmekten korktuğu için bakışlarını kaçırdı ve onun yerine parmaklarını sıkmaya başladı.

"Benden nefret ediyor olmalısın, beni aşağılık, nankör, korkunç ve deli olarak görüyor olmalısın, ama bana bakamayacak kadar kötü mü?" Sarah fısıldadı.

Lucy şaşkınlıkla ona baktı. Yüzü o kadar çıplak mıydı? Sarah'nın bir şeyin beynini yediği ve artık kafasının içinde yaşadığı gerçeğinden değil, Lucy'nin onu Katje ile yakaladığından bahsettiğini anlaması bir anını aldı.

"Artık bu sırrı senden saklamama gerek yok. Şimdi her şeyi açıklayacağım," diye devam etti Sarah, hâlâ umursamaz bir tavırla. "Katje ve ben aşığız. Birkaç aydır... yakınlaşıyoruz. Buna karşı koymaya çalıştık, ama yenik düşene kadar dayanabileceğiniz çok şey var. Mutsuzluğu her zaman çekici bulmamışımdır ve ondan önce de mutsuzdum."

Lucy dili tutulmuş bir halde durdu. Göğsünde delice bir gülme dürtüsü mayalandı. Bütün bu konuşma bir rüyanın gerçek dışılığına sahipti.

"Lütfen bir şeyler söyle, Lucy canım! Tüm bunların Michael'ı uzun seven sana nasıl geldiğini biliyorum."

Sarah'nın sözleri Lucy'ye bir demiryolu çivisi gibi çarptı. Sarah onun varlığından haberdar olmadan önce bile Michael'a olan sevgisini koruyarak çok dikkatli davranmıştı; belki de Lucy o zaman bile onu kız kardeşinden uzak tutması gerektiğini biliyordu. Kendini baygın hissetti. "Oturmam gerek," diye mırıldandı ve Sarah'nın masasının yanındaki sandalyeye oturdu. Yine de başı dönüyordu. Başını dizlerinin arasına sıkıştırdı, böylece kan kafasına hücum edebilecek ve hissettiği halsizliği giderebilecekti.

Sarah Lucy'nin başının arkasını okşadı. "Bilmediğimi mi sanıyordun? Sen benim ikizimsin; benden saklayabileceğin fazla bir şey yok. Muhtemelen fakir ve rahatsız olduğunu düşündüğün biriyle geçireceğim birkaç mutluluk anı için sahip olduğum her şeyi bir kenara atmayı göze aldığım için beni çok bencil buluyor olmalısın. Neredeyse herkes öyle düşünüyor, biliyorsun. Kötü muamelenin ötesini göremiyorlar, ki bu çok yazık çünkü Katje son derece ilginç biri. Çoğu insanın düşündüğünden çok daha zeki, çok daha tutkulu. Daha da güçlü. Onu tam anlamıyla gerçekleştirilmiş bir insan olarak görüyorum."

Michael ve beni nereden biliyordu? Sanki düşüncelerimi okuyabiliyor. Marianne'in kocası onun bilemeyeceği şeyleri bildiğini söylememiş miydi? Korku buz gibi parmağını omurgasında gezdirdi. Sarah'nın bir şey söylemesini beklediğini fark etti. "Katje'nin sadece rahatsız bir kız olduğunu düşünmüyorum." diyebildi.

"Ama Michael" benden çok daha iyi bir eş olacağını düşünüyorsun. Muhtemelen , yine de Michael'ın ne kadar canavar olabileceği konusunda hiçbir fikrin olmadığını söylemeliyim."

"Huysuz olabilir ama kaba biri değildir," dedi Lucy. Kan şakaklarında zonkladı ve dik oturdu. Bir an için görüşünü siyah noktalar kapladı. Sonra her şey olması gerektiği gibi göründü. Artık kendini baygın hissetmiyordu. Şimdi kendini yine cansız hissediyordu, yarım bir insandan daha az. Her şey çok garip, çok *ince* görünüyordu, sanki yanlış bir kelime ya da hareket gerçekliği kağıt mendil gibi parçalayabilirdi.

"Böyle düşünmen mantıklı," dedi Sarah. "Yaptığı zulmün çoğunu senden sakladım çünkü endişelenmeni ve hakkımda kötü düşünmeni istemedim. Başarısız bir evlilikten daha utanç verici ne olabilir ki?"

"Evliliğinizin başarısız olduğunu nasıl düşünürsünüz? O seni çok seviyor," diye haykırdı Lucy.

"O kadar ki, artık çirkin ve hasta olduğum için benimle günde beş dakikasını bile zor geçiriyor."

Lucy yüzünü buruşturdu. Michael'ın Sarah'nın bu haliyle ne yapacağını bilemediği doğrudu. Bir akşam onunla oturmuş ve satranç oynamaya çalışmıştı ama Sarah onu o kadar sinirlendirmişti ki yarıda kalkıp gitmişti. "O bir erkek. Hasta odasında nasıl davranacaklarını asla bilemezler."

"Onu nasıl savunuyorsun!" Sarah hayret etti. "Bakalım bunu savunabilecek misin: O bana sadakatsiz."

Biliyor, diye düşündü Lucy. Panik onu soldurdu. Bir şekilde biliyor. Aman Tanrım, Michael'la ne yaptığımızı biliyor ama asla belli etmedi...

Sarah Lucy'nin şokunu fark etti ve yüzü zaferle buruştu. "Bu doğru," dedi. "O bir sadakatsiz. Bunu bu kadar küstahça göstermeseydi o da umursamazdım. Bir keresinde çalışma odasına girdiğimde hizmetçilerden birini onu aptal aptal emerken buldum. Onlar onun metresi değil, sadece birlikte olduğu kızlar. Onunla yattığımda ne dedi biliyor musun?"

Onunla yüzleştin mi? Memnun olmam gerektiğini. Bana erkeklerin genellikle oldukça çirkin olan bazı ihtiyaçları olduğunu ve beni bu ihtiyaçları karşılamak için kullanmayacak kadar bana saygı duyduğu için minnettar gerektiğini söyledi."

Ağzı tiksintiyle büzüldü ve bir kez şiddetle ürperdi. Kaslarının kasılması elindeki iğnenin hareket etmesini sağladı; Lucy iğnenin milinin bir saatin akrebi gibi hafifçe görebiliyordu.

Sarah olmayan devam etti. "Tüm bunlar başlı başına korkunç ve bayağı şeyler, çalışanlarımıza sanki içine girebileceği peçetelermiş gibi , ama bunu bir de burnumun dibinde yapması? Bunu evimizde yapması ve benden saklamaya zahmet etmemesi onun için o kadar önemsiz ki... Bu çok aşağılayıcı. Bu onun bana karşı işlediği pek çok suçtan biri."

Her şeye rağmen bilmiyor, diye düşündü Lucy. Utanç ve rahatlama birbirine karışmış, artık tam olarak ne hissettiğinden emin olamıyordu. "Bana söyleyebilirdin," dedi.

İkiyüzlü, ikiyüzlü, ikiyüzlü.

Sarah neşesiz bir şekilde kıkırdadı. "Ve onunla evlenmek istediğini çok iyi bildiğim halde evliliğimi böyle berbat ettiğim için benden nefret mi ediyorsun? Hayır, teşekkür ederim."

"Senden nefret etmezdim. Senden asla nefret edemem. Senin mutluluğunu her zaman kendiminkine tercih edbilmiyor musun? Benim için herhangi bir erkeğin yapabileceğinden daha önemli olduğunu?"

"Artık benden nefret etmiyor musun?" Sarah kalan gözlerini ona dikti ve Lucy gözlerinin içinden başka bir şeyin, kız kardeşinin değil, sinsi ve zeki bir şeyin baktığını hissetti.

Benimle oynuyor, diye düşündü Lucy.

Bir an için konuştuğu kişinin kız kardeşi olmadığını unutmuştu.

Öfke içinde bir sıcaklık gibi yükseldi. O zaman hem kız kardeşini ele geçiren yaratıktan onu manipüle ettiği için hem de bu kadar kolay manipüle edildiği, buraya ne yapmaya geldiğini unuttuğu için kendisinden nefret etti.

Üstünlüğu ele geçirmek için dikkatle kız kardeşinin elindeki iğneye baktı. Gidecek yeri olmayan kan, derisinin altında birikmeye başlamış ve rengini bozmuştu. Sarah onun bakışlarını takip etti ve sonunda iğneyi fark etti. Kaşlarını çattı, başparmağıyla işaret parmağının arasına aldı ve çıkardı. şaft siyah kanla kaplanmıştı ve normalde parlak olan yüzeyi matlaştırıyordu. Kan şimdi yaradan boncuk boncuk akıyordu ve bu da siyahtı. Katran kıvamında olduğu için ağır ağır yükseliyordu. Bir kokusu vardı, ıslak paralar ve tuzdan oluşan sağlıklı, normal kan kokusu değil, olgunlaşmış meyve gibi tatlı, yoğun bir koku. *Bu eski kan, diye düşündü Lucy, durgun kan, çürümeye yüz tutmuş kan.*

Sarah önce ona, sonra diğer elindeki iğneye, sonra da tekrar delinmiş yaraya baktı. Bir damla kan, iki damarın arasındaki çukuru takip ederek elinden aşağı süzüldü. "Bunu bana sen mi yaptın?" diye sordu, sesi inançsızlıkla karışıktı.

"Evet."

Yüzü üzüntü ve şaşkınlıkla çarpılmıştı. "Ama neden?"

"Oh, kes şunu!" Lucy tersledi.

"Neyi durdurayım?"

"Kardeşim gibi davranmayı bırak!"

A aralık . duygular titredi üzerinde Sarah'nın yüz:
incinmiş, korku, belirsizlik. "Lucy, neden ?" diye sordu ve

sesi küçük ve korkmuştu. Lucy'nin kararlılığını bitirdi.

Ne yapıyorum ben? Tanrım, ne yapıyorum ben? İçinden bir ses feryat ediyordu ama ona boyun eğemezdi.

Ayağa fırladı ve bağırdı, "O bakışla beni manipüle etmeye çalışma! Sen benim kardeşim değilsin! Olmadığını biliyorum!"

"Beni korkutuyorsun. Adelheid Teyze gibi davranıyorsun," diye fısıldadı Sarah, alt dudağı titriyordu.

Ne yapıyorum ben? Deli miyim ben? diye düşündü Lucy. Çılgınca adım atmaya başladı. "Ben deli değilim! Hayır, hayır, hiç de deli değilim. Senin ne olduğunu biliyorum ve kız kardeşimi ele geçirdiğini de biliyorum. Michael hakkındaki yalanlarla kafamı karıştırmaya çalışıyorsun ve..."

"Ben asla yalan söylemedim!" Sarah ağladı. "O bazen gerçekten bir canavar oluyor. Kadınların başka, erkeklerin başka olması gerektiğine ne kadar inandığını biliyorsun. Doğal olmadığını düşündüğü bir kadına karşı nazik ve kibar olabileceğine gerçekten inanıyor musun? Daha da kötüsü, kendisinden daha zeki bir kadına?"

"Yapma!" Lucy çığlık attı. Saçlarını yırttı ve bunun yarattığı yakıcı acı onu biraz yere serdi. Üç kez derin nefes aldı ve sonra devam etti. "Dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak. Kız kardeşim olmadığını biliyorum."

Sarah bıçaklanmış gibi eğildi. "Ah, Lucy." Hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Böyle bir şeyi nasıl söylersin? Elbette ben senin kız kardeşinim, ikizinin, Sarah'nım. Beni ana rahminden beri tanıyan sen nasıl tanımazsın?"

Lucy ona, hastalık yüzünden çok değişmiş olan o sevimli yüze baktı ve bu da onu biraz sakinleştirdi. "Anlamıyor musun? Kız kardeşimi hayat kadar uzun zamandır tanıdığım için, senin o olmadığını söyleyebilirim."

Sarah ağlamaya başladı. "Hem zihnen hem de bedenen iyi olmadığımı bildiğin halde neden bana böyle bir şey söyledin? Şu anda senin sevgine ve şefkatine her şeyden çok ihtiyacım varken neden bana karşı bu kadar korkunç davranıyorsun?"

Lucy'nin yıkılıp özür dilememesi ve onu rahatlatmak için harekete geçmemesi için her şeyi yapması gerekiyordu ama başardı.

Lucy hareket etmediğinde, gözlerini bile indirmedeğinde Sarah'nın yüzü değişti. Lucy'nin bunu benzetebileceği en iyi şey, kasların Hindistan lastiğinin bantları gibi kopmuş olmasıydı. Sarah'nın yüzü neredeyse gevşeme noktasına kadar gevşedi ve Lucy bunun kız kardeşi olduğunu nasıl düşünebildiğini merak etti.

"Beni ne verdi?" Sarah olmayan sordu.

Bölüm 17

İnkar etmiyor.

Bu düşünce tuhaf bir şekilde duygudan yoksundu. Sarah'nın ölümünü tekrar yaşamış gibiydi: yakında duygular Lucy'yi boğazından yakalayacaktı ama o ana kadar soğukkanlı, sakın ve akıllı başındaydı. Yutkundu, sonra ıslatmak için dilini kuru dudaklarında gezdirdi. "Bir sürü küçük şey," dedi.

Not-Sarah elini ağzına götürdü ve pıhtılaşan kanı emdi. "Detaylandırmaktan çekinmeyin."

"Pasja'nın senden korktuğu gerçeği. Kana susamışlığın. Nasıl koktuğun ve çürüyormuş gibi görüldüğün. Söylediğin ve yaptığın, Sarah'nın yapmayacağı küçük şeyler, ani küfür nöbetlerin gibi."

"Yine de biraz zamanınızı aldı."

"Bu kadar küçük ipucu karşısında bile inanmak kolay bir şey değil. Şimdi söyle bana: Nesin sen ve Sarah'ya ne yaptın?"

Not-Sarah iğneyi ağzına götürdü, sonra dilinin ucuyla kanı nazikçe yaladı. Tekrar sağlıklı bir pembeye dönüşmüştü, artık donuk değildi ve plakla kaplıydı. "Eminim teorilerinizi çoktan oluşturmuşsunuzdur. Neden onları benimle paylaşmıyorsun?"

"Neden ki?"

"Eğlenmeyi severim."

Bir öfke patlaması daha. "Buraya seni eğlendirmeye gelmedim! Sadece kız kardeşimi istiyorum!" Lucy tısladı.

Sarah -ama *o Sarah değil; bunu anlamak ve hatırlamak için neden bu kadar çabalıyorum?*"- başını salladı ve nazikçe, "Biliyorum. Gel, bana ne bildiğini düşündüğünü söyle ve oradan başlayalım."

Lucy dudaklarını tekrar yaladı. Acı verecek kadar kuruydular. Şimdi gülümseyecek olsa derisi yırtılırdı. ". Başkaları sana şekil değiştiren demiş olabilir ama bence bir tür kene olduğunu söylemek daha doğru olur."

Sarah olmayan güldü. "Kene mi? Benim yaptığımı yapan bir kene gördün mü hiç?"

Çirkin bir kızarıklık boğazından yukarı süzüldü, sonra yanaklarının yumuşak dokusunda birikti. "Bilgiçlik taslama. Buraya anlambilim konuşmaya gelmedim. Sana ne diyeceğimi bilmiyorum ama 'kene' kelimesi kesinlikle çok uzak değil."

"Sevgili Lucy. kaybetme. Sadece . Sarah sana sık sık takılırdı. Tam olarak Sarah değilim ama yeterince yakınım. Ben senin kanında varım, sen de benim kanımda varsın." Lucy'nin elini tutmaya çalıştı. Lucy geri çekildi.

Yaralı olan Not-Sarah elini bıraktı. Boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Bana kene demekle çok da uzak değilsin. O türle benim türüm arasında bir yakınlık var. Taze besin olmadan, sadece hareketsiz kalarak yıllarca hayatta kalabiliriz. Yenilebilir bir şey ortaya çıktığında, kendimizi avımıza bağlar ve karnımızı doyururuz. Elbette, bir kenenin sadece biraz kana ihtiyacı vardır. Sonra da inci gibi şışerek kendini bırakır ve vücuduna aldığı kanla on yıl kadar daha yaşar. Benim türüm, bir kez düzgün bir şekilde doyurulduğunda, çok daha uzun süre beslenmeden yaşayabilir."

"Bataklık kadınına da böyle mi yaptın? Kendini ona bağladın ve kana kana içtin mi? Yoksa oradan buradan da bir ısırık mı aldın?"

Kalan gözleriyle Lucy'ye açık bir bakış attı. "Komik," dedi. "Çoğu kişi senin küçük, sıkıcı bir yaratık olduğunu düşünür, arkadaş canlısı ama oldukça yavan ve belki biraz da yavaş. Seni tamamen yanlış anlıyorlar, değil mi? Göründüğünden çok daha zekisin ve çok daha acımasızsın, ama belki de bunun tek nedeni mutsuz olman ve sahip olamadığın şeyleri şiddetle arzuladığın için mutsuz olman. Özlem duyuyor, arzuluyor ve öyle bir güçle istiyorsunuz ki, bu sizi içten içe yiyip bitiriyor gibi görünüyor. Sarah biliyordu, bu yüzden ben de biliyorum."

Lucy, Not-Sarah'ın gözlerindeki yaşları görmemesi için başka tarafa baktı ama elbette başka tarafa bakma eylemi bile sözlerinin hedefini bulduğunu kabul etmek anlamına geliyordu. Onun türünden olan herkes, etrafındakileri parçalara ayırmak, kim olduklarının özünden başka bir şey kalmayana kadar derilerini yüzmek gibi esrarengiz bir yöntemle mi sahipti? İnsan bile olmayan ama kız kardeşinin yüzünü taşıyan bir şey tarafından duygusal olarak portakal gibi soyulmak hiç de hoş bir duygu değildi. Ama Lucy o kadar kolay yenilmeyecek ve yarattığın dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti.

"Çocukken korkunç öfke nöbetleri geçirirdim," dedi Lucy, sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi. "İnsanların beni çok sıkıcı bulduğunu sanmıyorum, sadece güvensiz ya da soğuk ve çekingen. Yine de duygularımın beni içten içe yediğini söylemen komik. Bataklık kadınına yaptığın tam anlamıyla buydu, değil mi? Tüm organlarını yiyip bitirdiniz, onu boş bir kabuk gibi bıraktınız, emip kuruttunuz? Sanırım haklısın; sonuçta tam olarak bir kene değilsin. Belki de bunun yerine seni bir örümceğe benz."

"Benzetmeler nadiren mükemmeldir," dedi Not-Sarah hafifçe. "Yine de haklısın. Onun organlarını yedim. Normalde yemezdim - insan bedenleri akciğerlerine, kalplerine ve diğer organlarına çok ihtiyaç duyar."

Tabiri caizse gemiyi ben yönetirken bile işlevselliğimi sürdürmeye devam ediyorum ama biraz sıkışmış durumdaydım."

"Marianne öldüğü için mi?" Lucy sordu.

Not-Sarah başını eğdi. "Gerçekten de öyle. Ev sahibim ölmüştü ve o ve ben bataklığa atılmadan önce binayı boşaltacak ve yaşayacak yeni bir yer bulacak zamanım olmamıştı. Orada seçeneklerim oldukça sınırlıydı. Ancak biri Marianne'in cesedini çıkarırsa oradan kurtulabileceğimi ve yeni bir konukçu bulabileceğimi biliyordum. Bu gerçekleşene kadar hayatta kalmam gerekiyordu. Bu yüzden kış uykusuna yattım. Tıka basa dolana kadar Marianne'in organlarını yedim ve sonra uyudum. Uzun bir süre uyudum."

Lucy ellerine baktı. Elleri uyuşmuştu. Kan akışını yeniden sağlamak için ellerini yumruk yaptı ve ardından, "Kız kardeşimi nasıl ele geçirdin?" diye sordu.

"Bu mutlu bir kaza. O turba kesiciler Marianne'le beni ortaya çıkardıklarında zayıf düşmüştüm. Uzun zamandır ne yemek yemiş ne de hareket etmiştim. Sanırım Sarah elini dişlerimin üzerine koymasaydı ve böylece bana içmem için biraz kan vermeseydi, başka bir konukçuyu ele geçiremeden ölebilirdim. Onun kanı beni yeniledi."

Ne kadar da gerçekçi konuşuyor! diye düşündü Lucy. Omurgasına bir ürperti yayıldı. "Ve sonra onun içine mi yerleştin?"

"Hemen değil. Yapamadım; o taş yolumu engelliyordu. Kaldırılması gerekiyordu ve bu yapıldığında onu kendime çekmem gerekiyordu."

"Onu nasıl çizeceksin?"

Not-Sarah sanki bir ipliği çekiormuş gibi yavaş bir koparma hareketi yaptı ve Lucy göğüs kemiğinde bir sancı hissetti. "Onu az önce *çizdim*. Kelimelere dökmesi zor ama yapması o kadar da zor değil. Elini kestiğinde, onun bir parçası bana girdi, ama benim de bir parçam ona girdi. O parçadan yararlandım. Duyarlı olması da yardımcı oldu."

"Deliliğe eğilimi olduğu için mi?"

"Çünkü o derisi yüzülmüş, kırık bedene karşı hem şefkat hem de yakınlık hissediyordu. Marianne bataklıkta yüzyıllar sonra nasıl görünüyorsa, Sarah da bazen öyle hissediyordu: çarpık, yaşlı ve tuhaf."

Lucy yemi yutmayı reddetti. "Demek onu sen çizdin."

"Evet. çektim ve içine girdim, kolay kısmı burada bitti ve zor kısmı başladı. Gördüğünüz gibi, kafatasının içinde evimi kurmaya çalışmamdan *hiç* hoşlanmadı. Ev sahipleri genelde hoşlanmaz ama o bana hiç beklemediğim bir şiddetle karşı koydu. Tabii ki, ne benim zayıf ve deneyimsiz olmamın ne de onun benim peşimde olmasının bir faydası oldu. Hakkını vermeliyim: Beklediğimden çok daha kurnaz ve inatçıydı. Bunun için ona hayranım, gerçekten." İsteksizce gülümsedi. Yüzü artık ölü bir kadınıninki gibi gevşek olmadığından, normal bir insandan ayırt edilemezdi.

"Keneler üzerine bir inceleme," diye nefes aldı Lucy.

"Gerçekten de. Bir şeyin onu ele geçirmeye çalıştığını biliyordu. Ne bir iblis ne de bir hayalet, ama doğal dünyadan bir şey, küçük, sert ve elle tutulur. Benim zayıf olduğumu da biliyordu; onunla birleşmek beni onun anılarına, düşüncelerine ve duygularına vakıf kıldı ama bu bağlantı başka bir şekilde de işledi. Benden kurtulmak için bir plan yaptı. Kendisine büyük zarar vermeden beni yok edemeyeceğini biliyordu, bu yüzden beni aç bırakmaya çalıştı."

Çok aç hissediyordum, ama bir şekilde yemek yemem gerektiğini biliyordum, sanki baş ağrısı açlıkla bastırılabilir bir şeymiş gibi. Lucy'nin boğazında acı yükseldi. "Arthur'u bu yüzden mi ısırдың?"

"Evet. Kan ve ete ihtiyacım vardı."

Lucy ellerini tekrar sıkıldığını fark etti. Ellerini bir kez daha yumruk yaptı ve sertçe kalçalarına bastırdı. "Neden

pes etmedin mi?"

"Vazgeçmek ölmek demektir. Başka bir konukçu bulmak için Sarah ile birleşmeye çok fazla enerji ve yaşamayı istemekten kendimi alamıyorum. Diğer yaratıklar gibi ben de hayatta kalmaya kararlıyım." Neredeyse özür dilercesine omuz silkti.

"Neden Sarah'dan sana yardım etmesini istemiyorsun? Neden bir anlaşma yapmıyoruz?"

"Ona güvenemezdim. Bedenini terk ettiğim anda beni çizmelerinin altında kim söyleyebilirdi? Benim türüm bir konukçu olmadan savunmasızdır. Küçük ve yumuşağım, öldürülmesi kolaydır. Hayır, bu riski göze alamazdım. Ya bu bedenin kontrolünü ele geçirirdim ya da denerken öldürdüm." Ağzı acı bir gülümsemeye dönüştü. Kadife göz bandına dokundu. Parmaklarının uçları birkaç gündür ölü olan birinin parmakları gibi kırıışmış ve rengi solmuştu. "Tabii ki Sarah adil davranmadı."

Lucy itiraf etti: "Kaybetmeye asla tahammül edemezdi. Çocukken oyun oynadığımızda hep hile yapardı."

"Biliyorum."

"Peki ya sonra? Kalemi aldıktan sonra...?"

"Yaralandım. İyi ki optik kanalda ikamet etmiyorum, yoksa öldürülebilirdim. Hal böyle olunca iyileşmek için zamana ihtiyacım vardı. Taze kan ve ete erişimim olsaydı çok daha hızlı olurdu ama idare etmek zorundaydım. Bu yüzden bu vücut artık pek iyi görünmüyor, ama bunu zaten gördünüz ve kokladınız. O gazetecinin hakkımda yazdıkları doğrudur, biliyorsunuz: Hâlâ duyabiliyor, hissedebiliyor ve koklayabiliyordum ama hareket edemiyordum. Ölü taklidi yapmadım ya da kötü niyetle hayatta olduğumu size bildirmek için son ana kadar beklemedim."

Lucy kız kardeşinin ellerine, eksik tırnaklarına ve kıymıkların derinlere battığı küçük yaralarla dolu parmaklarına baktı

etin içine. "Tırmaladığını duymasaydım ne yapacaktın?"

"Marianne'e yaptığım gibi dikkat çekmeden yatmak sanırım."

"Mahzenler sağlıklı canlı konakçılar bulmak için pek iyi yerler değildir." "Bataklıklar da öyle, ama yine de buradayız."

"Peki Sarah şimdi nerede?"

"Burada," dedi Not-Sarah ve sonra iğneyle şakağına vurdu.

Lucy sanki Not-Sarah iğneyi ona batırmış gibi başının içinden bir acı geçtiğini hissetti. "Yani kafanın içinde seninle mi konuşuyor?"

"Hayır. Bizi bıçakladığında öldü. Ama o ölene kadar tüm düşüncelerini, anılarını ve duygularını özümsem, yani bir bakıma hala bizimle."

Lucy bir süre düşündükten sonra, "Bunun gerçek olduğunu nereden bileceğim?" diye sordu.

"Bana inanmıyor musun?"

"Belki de sen sadece Sarah'sın ve bana zalimce bir oyun oynuyorsun."

Not-Sarah ona küçük, kederli bir gülümseme verdi. "Buna inanmıyorsun. Sarah alay etmeyi severdi ama asla zalim değildi."

"O zaman belki de hastasınız. Gerçekten bir parazit olduğuna inanıyorsun ama bu onu öyle yapmaz. İnsanlar delirdiklerinde her türlü şeye inanabilirler. Kimse sizi suçlayamaz. Beyin humması geçirdiniz ve ardından o kadar güçlü bir katalepsi yaşadınız ki öldüğünüzü düşündük ve neredeyse sizi gömecektik. Herkes bu durumdan biraz deli olarak çıkabilir." Yalvardığını fark etti.

Not-Sarah içini çekti ve az önce eline batan iğneyi günlüğünün sayfalarına batırdı. Eğri büğrü duruyordu.

"Hepiniz Sarah'nın deli olduğu konusunda ısrarcı olmasaydınız, bir şeylerin yanlış gittiğini daha erken fark edebilirdiniz. Size benden ve onunla ilgili niyetlerimden bahseden bir mektup yazdı, değil mi? Her ne kadar el yazısının berbat olduğunu kabul de, en azından bazı kısımlarını okuyabilmiş olmalısınız."

Bu Lucy'yi derinden yaraladı. "Lütfen," diye fısıldadı, "lütfen Saartje, lütfen bana söylediklerinin hiçbirinin doğru olmadığını söyle. Kızmayacağım, söz veriyorum."

Acıma, açlığın keskin bir şekilde ortaya çıkardığı yüz hatlarını yumuşattı. "Zavallı Lucy. Artık boşa kürek çekiyorsun, sence de öyle değil mi? Bu yüzleşmeye başladığında çok emin görünüyordun. Neden fikrini değiştirdin?"

"Çünkü sonuçta bunun doğru olmasını istemiyorum," diye fısıldadı. "Deli olmamı mı tercih edersin?"

"Eskisi gibi olmanı tercih ederdim."

Duygular sonunda geldi. Üzerinden geçtiler, onu dövdüler. Titremeye başladı, daha önce yaşadığı gibi omurgasında aşağı yukarı dolaşan soğuk ürpermelerle değil, dişlerini birbirine geçiren tüm vücudunu saran bir felçle. Ayakta duramadı ve yere düşerek çırpınmaya, soluk soluğa kalmaya başladı. Göğsü sanki çiğneniyormuş gibi acıyordu.

Bir kalbi kırmak deyimi neden bu kadar popüler olmuştu? Bu acı saldırısı, gerçekte parçalanmaya çok daha yakinken, bir porselen bardağın temiz bir şekilde kırılmasına benzetiliyordu.

Aklına bir düşünce geldi, net ve korkunç: *Yaşamaya devam edemeyeceğim.*

Gözyaşları ve ıstırap perdesinin ardından, Not-Sarah'nın yanına oturduğunu ve başını kucağına çektiğini hissetti. Onu salladı, saçlarını okşadı, küçük sesler çıkardı.

Dehşet ve keder sona erdiğinde -insani olan hiçbir şey nihai değildir, sadece ölüm ve belki o bile değil- Not-Sarah hala soğuk soyulan parmaklarıyla onu okşuyordu.

"Seni zavallı küçük şey. Gel, gözyaşlarını sil," diye mırıldandı. "Her şey o kadar da kötü değil. Beni doğru düzgün dinlediğini sanmıyorum ve bunun için seni suçlamıyorum. Şimdi biraz daha sakinleştiğine göre senin için tekrar edeyim. Bir konukçuyla birleştiğimde - aslında beynini değil, sadece bir kısmını yiyorum - sadece bedenini ele geçirmiyorum; anılarını ve duygularını da tüketiyorum."

Lucy yanıt vermeyince, Not-Sarah devam etti. "Gördüğünüz gibi, gerçekten de daha önce söylediğim gibi: Ben *tam* olarak Sarah değilim çünkü Marianne'in anılarına ve kendime ait bazı anılara sahibim, ama onun gibi olmaya çok yakınım. Seni seviyorum ve Sarah kadar iyi tanıyorum. Ve kısmen Sarah olduğum için, umarım sen de beni sevebilirsin. Eğer sevemezsen hayat oldukça çekilmez olurdu, biliyorsun." Sarah'nın her zaman yaptığı gibi parmaklarını birbirine geçirdi.

Lucy elini çekti. "Az önce bana yediğin herkesin bir araya gelmesinden oluştuğunu söylediğin halde nasıl benim kız kardeşim olduğunu iddia edebilirsin? Yüzyıllar boyunca kaç kişiyi yedin? Bir düzine insan mı, yüz mü?"

Sarah bu söz karşısında hem incinmiş hem de gücenmiş görünüyordu, sanki Lucy onu bir sürtük olmakla suçlamıştı. "Benim gibi birinin bir başkasıyla birleşmek konusunda iki kez düşüneneğini düşünmüyor musun, çünkü bu bizi çok değiştiriyor? Seni hafife aldığımızı sanma. Sizler bizim için değerlisiniz ve bedenlerinizi o kadar özenle koruyoruz ki, eğer bizimle yaşarsanız normal ömrünüzün onlarca yıl ötesinde yaşarsınız. Biraz et ve kanla, normalde sizi sakat bırakacak veya öldürecek hasarları ve yıpranmaları onarabilir ve sonra sıradan hayatlar yaşarız, o kadar mükemmel bir şekilde uyum sağlarız ki normalde sizden farklı olduğumuzu asla bilemezsiniz."

"Kaç tane?" Lucy ısrar etti.

"Marianne benim ilkimdi, bilmen gerekiyorsa," dedi Not-Sarah oldukça kibirli bir tavırla. "Deneyimsizdim ve bu da Marianne'de neden olduğum değişikliklerin kocası tarafından özellikle fark edilmesini sağladı. Neyse ki kişiliğini çok fazla özümsememiştim; kocası bizi bataklığa attığında henüz tam olarak birleşmemiştik ve öldüğünde bedeni benim için sadece bir et parçasıydı."

Lucy çaresizce, usulca inledi.

Not-Sarah onun yüzüne dokunarak alnındaki saçları düzeltti. "Endişelenme Lucy. Hepsi kötü değil elbette. Zavallı, kızgın, mutsuz Marianne, denizci ağzıyla bana kapsamlı pratik bilgiler verdi: hangi mantarların koparılıp hangilerinin bırakılacağı, ne zaman ekilip ne zaman biçileceği, kuzulayan bir koyuna nasıl yardım edileceği

-Bu tür şeyler. Zwartwater'ın hanımı olarak doğrudan işime yaramayacak ama belli olmaz."

Bu şüphesiz şimdiye kadar yaptığım en tuhaf konuşma, diye düşündü Lucy. Birdenbire gülmek ya da belki de ağlamak için delice bir istek duydu.

"O kalemle kendini gözünden bıçakladığında kız kardeşimle tamamen birleşmiş miydin?" Lucy sordu.

"Evet. Gördüğünüz gibi: Ben gerçekten oyum - ya da en azından ona mümkün olduğunca çok benziyorum."

Bu çok fazlaydı, çok erkendi. Lucy henüz doğru düzgün düşünemiyordu. Kendini tükenmiş hissediyordu. Duygularının bu şiddetli arınması bir tür rahatlamaydı ama başının ağrımasına ve gözlerinin sulanmasına neden olmuştu. Doğrulup gözlerini ovuşturdu. "Bütün bunları bana anlatarak büyük bir risk aldın. Neden? Neden bana güveniyorsun?"

"Çünkü sen benim ve bana yardım edeceğini biliyorum."

Lucy kardeşlik meselesinin hâlâ aklında olduğunu söylemedi. Bunun yerine, "Nasıl yardım edeyim? Zina yaptığın gerçeğini sır olarak saklayarak mı yoksa bir parazit olduğunu söyleyerek mi? Katje biliyor mu?"

"Kendince öyle düşünüyor. Benim bir tür hortlak olduğumu düşünüyor: Sarah ona ölümden geri döndü. Onunki hassas ve romantik bir ruh. Elbette, ölü olanın ölü kalması gerektiğini ve bu nedenle benim Tanrı'nın, doğanın ya da her ikisinin yasalarına karşı bir ihlal olduğumu biliyor. Böyle bir ihlal için ödenmesi gereken bir bedel var ve bu bedel et ve kan olarak ödenmeli. Her kendi etinden pay ister."

Bu da kızın Sarah'nın tuhaflığı hakkında konuşmak istememesini açıklıyordu. Öfke bir kez daha Lucy'yi ele geçirdi; bu yaratık tarafından aptal yerine konması yeterince kötüydü, ama aynı şeyin Katje gibi acımasız ve savunmasız bir kızın başına gelmiş olması gerçekten iğrençti. "Ve sen de bu inancı kötüye kullanıyorsun, değil mi? Senin için bu bedeli ona ödetiyorsun."

Not-Sarah ilk kez pişmanlık duymuş gibi görünüyordu. "Buna inanmalısın: Seçme şansım olsaydı ondan beslenmezdim. Sarah ona aşıktı ve bu yüzden ben de ona aşığım. Onun zarar görmesi bana çok veriyor ama çaresizim. Sadece çok az miktarda kan aldım, beni iyileştirmek şöyle dursun, ayakta tutmaya bile zar zor yetecek kadar."

"Seni iyileştirmek mi?"

Başındaki şapkayı çekip çıkardı ve kel bölgelerle delik deşik olmuş kafa derisini ortaya çıkardı, sonra da parçalanmış ellerini uzattı. "Bana bak, Lucy sevgilim! Durduğum yerde çürüyorum. İşte bu yüzden çaresizce yardımına ihtiyacım var. Eğer yakında beslenmezsem, öleceğim."

O gerçek dışılık hissi geri dönmüş, her şeyi ince ve düz hissettirmişti. "'Beslemek' derken tam olarak neyi kastediyorsun?" Lucy kendini duydu

Sor.

Sarah'nın dili dudaklarının arasından fırlayarak onları yaladı. "İnsan etine ve kanına ihtiyacım , taze ve bol olmalı, yoksa bu bedene verilen hasarı onaramam. Somut olarak, sanırım bu birini yemem gerektiği anlamına geliyor."

Bölüm III

"Bazen hepimizin delirmiş olması gerektiğini ve aklımızın başımıza deli gömlekleriyle geleceğini düşünüyorum."

Bram Stoker, *Drakula*

Bölüm 18

"Peki," diye sordu Lucy, "yemek yiyebileceğin birini nasıl bulmayı düşünüyorsun?"

"Bu konuda bana yardım edebileceğinizi umuyordum." Lucy güldü. "Tabii ki yardım edeceksin."

Sarah olmayan kaşlarını çattı. "Biliyorsun, pozisyonlarımız ters olsaydı ben de senin için aynısını yapardım. Herhangi bir sakatlığını saklamana yardım ederdim."

"Elbette," dedi Lucy nazikçe.

Gözleri şiddetle parladı. "Benimle alay etme! Doğru konuştuğumu biliyorsun. Senin için yalan söyler, hile yapar, öldürür ve kendimi cehenneme atarım. Tüm bunları ve daha fazlasını yapardım, tekrar ve tekrar ve tekrar, senin güvende olmanı sağlamak için ne kadar gerekirse, çünkü sen benim ikizimsin, yarımsın, fazlamsın."

Bu Sarah'nın söyleyeceği bir şeydi. Lucy'nin göğüs kemiğinin hemen arkasında bir ağrı belirdi. Avucunu sertçe göğsüne bastırdı, ama ağrı devam etti, hafifçe nabız gibi atarak boğazına doğru ilerledi ve orası da ağrıyana kadar devam etti.

Gong çaldı ve üstünü değiştirme zamanının geldiğini işaret etti; akşam yemeği birazdan servis edilecekti. Lucy yemek için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Ayağa kalktı. "Artık gitmeliyim. Yemekte görünmezsem bir sorun olduğunu düşünecekler."

Not-Sarah onun elini mıncıkladı. "Bana yardım etmelisin."

"Düşünmem gerek."

"Lütfen bana yardım et," diye yalvardı, kaşlarının arasında endişe çizgileri vardı, gözleri ıslak ve iriydi.

Lucy içgüdüsel olarak onu rahatlatmak için bir elini kızın kesik başına koydu. "Yapacağım," diye söz verdi.

Sarah olmayan rahatlamış bir halde Lucy'ye yaslandı ve bunu yapanın sadece Sarah olduğunu hayal etmek kolaydı, çok kolaydı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Şimdi unutma: sana söylediklerimi kimseye anlatmamalısın."

"Yapmayacağım."

Tanrım, keşke Lucy biraz yalnız kalabilse, düşüncelerini düzene sokacak zamanı olsa. Burnunun kenarını sıktı. Ağlaması başının ağrımasına neden olmuştu. Gözlerinin arkasında zonkluyordu, yumuşak ama ısrarcıydı. Gözlerine soğuk bir bez bastırması gerekiyordu, yoksa ilk yemek servis edilinceye kadar kan çanağına dönmüş ve şişmiş olacaktı ve bu da soru sormasına neden olacaktı.

Katje'nin odasına doğru ilerlerken, *kötülere rahat yok, anlaşılan bedenin küçük acıları ve ihtiyaçlarıyla ilgilenecek zaman da yok*, diye düşündü acımasızca. Kız evin diğer tarafında, hizmetkârlarla birlikte olmasa da onlara çok yakın bir yerde, aslında alt düzey misafirler için tasarlanmış bir odada uyuyordu. Sıkışık ve pencereler küçük ve kuzeye baktığı için her zaman karanlıktı.

Katje pencerelerden birinin önünde durmuş, bir eliyle perdeleri ovuştururken diğer eliyle de ağzını kapatıyordu. Aldığı afyon yüzünden gözleri hâlâ cam gibiydi, karnı şişmişti, normalde çok güzel kremi bir beyaz olan teni şimdi kireç gibiydi. Dudaklarını yırtıyor, çiğ ve kanlı bırakıyordu. Parmak uçlarına deri parçaları yapışmıştı.

Lucy, *Sarah olmayanın emebileceği bir şey daha*, diye düşündü. Bu düşünceye herhangi bir duygu eşlik etmiyordu; her şey yeniden düz ve tuhaf bir hal almıştı.

"Kız kardeşim bana her şeyi anlattı," dedi.

Katje yutkundu. "Her şeyi mi?" Ağzını oynatması dudaklarındaki kabukların yırtılmasına neden oldu. Yüzünü buruşturdu, sonra bir damla kan akarken çenesini sildi. Sarah olmayan bunu nasıl da memnuniyetle yalayıp yutardı.

"Her şey," diye onayladı Lucy. "Senin hakkında, onun hakkında ve şu andaki ihtiyaçları hakkında."

"Ve?"

"Ve düşünmeye ihtiyacım var."

"Ama bize ihanet etmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır." Kız kardeşinin ters olduğunu başka bir zaman öğrenseydi belki daha çok şaşırabilirdi -terslerin günahkâr ya da dengesiz olduğunu düşündüğünden değil; sadece kız kardeşinin bir parazit olmasını beklemiyordu- ama şimdi kız kardeşinin bir parazit olduğunu bildiğine göre... tüm bu cinsel terslik meselesi bunun yanında sönük kalıyordu, değil mi?

Katje rahatlayarak yere yığıldı, sonra Lucy'nin yanına geldi ve onu kucakladı. "Teşekkür ederim, ah, teşekkür ederim," diye fısıldadı gözleri yaşlı bir sesle, tekrar tekrar.

Lucy yemek odasında Bayan van Dijk ve Michael'la selamlaştıktan sonra yemeğe oturdu. Yemeklerini mekanik bir şekilde çiğneyerek ve hiçbir şey tatmayarak kurslara doğru ilerlerken, zihni yeni öğrendiği her şeyi gözden geçirdi. Meseleyi soydu

ve bu çekirdek şuydu: Sarah Değil'i ikizi olarak görüyor muydu, görmüyor muydu?

Evet, çünkü Sarah'nın tüm anılarına ve duygularına sahipti ve bir insan tüm düşündüklerinin, hissettiklerinin ve yaşadıklarının toplamı değilse neydi?

Öte yandan, Sarah'yı Sarah yapan tüm o şeyler şimdi Marianne'in anıları ve duygularıyla -ve belki de başka insanlarınkilerle- karışmıştı; Sarah Olmayan, daha önce yuttuğu tek kişinin Marianne olduğu konusunda yalan söylemiş olabilirdi. Ama yalan söylemiş olsa ve Not-Sarah önceki kurbanlarının tüm bu duygu ve düşüncelerinin bir araya gelmesinden oluşmuş olsa bile, bu Lucy'nin kız kardeşi olamayacağı anlamına mı geliyordu? İnsanlar her zaman değişir. Sarah Değil tam olarak Sarah değildi ama bu ne anlama geliyordu ki? Sarah bir ay önce neyse bugün de aynı olmayacaktı. Lucy onu yine de severdi. Bir cadının büyüü onu bir kurbağaya, solucana ya da tahta bitine dönüştürse bile severdi çünkü bir kurbağaya, solucana ya da tahta bitine da ikizinin bilincini yemiş ve çürüyen cesedini bir elbise giyer gibi giymiş bir parazite- sahip olmak yine de hiç kız kardeşi olmamasından çok daha iyiydi.

Ama Sarah'yı o öldürdü, diye düşündü. Çiğnediği patates parçasını yuttu. Yemek borusuna yapışmış gibiydi, bu yüzden çıkarmak için şaraptan bir yudum aldı. Güçlü ve baş döndürücüydü, yanaklarını sıcakla dolduruyordu.

Evet.

Meselenin özü buydu, değil mi? Sarah'nın ölümünden doğrudan Sarah olmayan sorumluydu. Bunu inkar etmek mümkün değildi. Hayatta kalmak için öldürmüştü, doğru, ama bu onu daha az korkunç yapmıyordu.

Yine de bunun için ondan nefret etmenin ya da misilleme yapmanın ne faydası olacaktı? Lucy yemeğini amaçsızca tabağında gezdirirken düşündü; bir hanımefendi asla kendisine sunulan tüm yemeği bitirmezdi çünkü obur değildi.

Lucy, Sarah Değil'e zarar verebileceğini bile düşünmüyordu, Sarah Değil kız kardeşinin yüzünü takınmaya ve kız kardeşinin sesiyle konuşmaya devam ederken ve bu parazitin, insanların ev sahibine duyduğu sevgiyi bir savunma mekanizması olarak kullanması akıllıca değil miydi?

Gerçi Lucy gerçekten isteseydi, Not-Sarah'yı öldürmek için parmağını bile kıpırdatmasına gerek yoktu. Eğer Lucy'ye söyledikleri doğruysa, Not-Sarah'nın açlıktan ölmesine izin verebilirdi. Ama yapamazdı, çünkü kız kardeşi bir kurbağaya, solucana ya da tahta bitine dönüşmüş olsaydı bile onu sevebilirdi, o halde neden bir parazitken onu sevmesin...?

Yemek bittiğinde Arthur, Sarah'nın günlük muayenesi için geldi. Lucy ona kız kardeşinin odasına kadar eşlik etti. Katje zaten oradaydı, ateşin önünde dikiş dikiyordu, yüzü acıyla buruşmuştu. Kucağında fanilaya sarılmış sıcak bir tuğla tutuyordu.

Arthur şaşkınlıkla ona, "Kalkmışsın," dedi.

"Kendimi biraz daha iyi hissediyorum," dedi Katje ve sonra ona zayıf bir gülümseme verdi. Bir başka bıçak saplanır gibi ağrı rahmini yırtarken ağzı büzüldü.

"Dinlenmelisin. Ayın bu zamanı senin için zor geçiyor. Yatağa gidersen kendimi çok daha iyi hissedeceğim."

"Bir dakika içinde yapacağım."

"Sana reçete ettiğim damlaları alıyor musun?" Başını salladı.

"Bu çok iyi. Şimdi, asıl hastaya gelelim. Nasıl hissediyorsun canım?" Yatakta doğrulup oturmuş olan Not-Sarah'ya döndü, yastıklar

Arkasına yaslanmış, ellerini şalının kıvrımlarına saklamıştı.

"Biraz daha iyi, teşekkürler."

Sonraki on dakika boyunca Arthur onu muayene etti. Boğazındaki lenf düğümlerini hissetti, nabzını ölçtü, nefesini dinledi. Not-Sarah'ya dilini çıkarttırdı, sonra ağzının içine baktı. Parmaklarını içeri soktuğunda, Lucy Not-Sarah'ın elini tuttu ve ısırması için onu uyararak çok sert bir şekilde sıktı.

"Hâlâ yemek yemekte zorlanıyor musun?" diye sordu ellerini sabunlu sıcak su dolu bir kapta yıkarken.

"Çok."

"Bence midenizi bulandırdığı için yemek yemekten korktuğunuz bir noktaya gelmiş olabilirsiniz ama mideniz bulanıyor çünkü uzun doğru düzgün yemek yemediniz. Bu lanet bir muamma, biliyorum ama denemeli ve yemelisiniz. Vücudunuz yakıtsız kalırsa kendini iyileştiremez. Mideni rahatlatmak için sana bir şeyler vereceğim."

Ellerini kuruladıktan sonra çantasını hazırlamaya başladı. Lucy elini hafifçe onun koluna koydu. Kasları sertleşti. Ellerindeki tendonlar bile gerildi. "Seninle konuşmak istiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Onu koridora çıkardı. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu ona gülümseyerek.

Ona bataklıktaki kadınla aynı tarlada buldukları küçük altın yüzükten, sonra da yüzüğün ona ait olup olmadığını öğrenmek için arşivlere yaptığı yolculuktan bahsetti. "Bunu bulduk," dedi ve mahkeme belgesinin çıkardığı kopyasını ona uzattı. O anda okumadı ama katlayıp ceketinin içine soktu.

"Bunun için teşekkür ederim," dedi gözleri parlayarak. "Eminim evde ve ateşin karşısında olduğumda harika bir okuma olacak."

bir bardak brendi ile. Şimdi, eğer yanılmıyorsam, bana söylemek istediğiniz bir şey olduğunu söylemişsiniz?"

Lucy yavaşça konuştu, kelimeler arasında yolunu bulmaya çalışıyordu. Şu ana kadar ona tam olarak ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Kız kardeşim son zamanlarda oldukça tuhaf davranıyor, sence de öyle değil mi? Çok fazla... Sarah değil."

Ama şimdi gülmemeliydi. Eğer başlarsa duramazdı ve hiçbir şey bir kadının akıl sağlığını ve mantığını histerik kahkahalar kadar kolay sorgulatamazdı. Boğazına tırmanıp onu lanetlemeden önce kıkırdamaları öldürmek için elinin arkasında Sarah Olmayan tarafından yapılan çürüğü çimdikledi.

Boğazını temizledi, sonra tekrar denedi. "Bana nedenini söyledi ve senin bu konuda ne düşündüğünü bilmem gerekiyor çünkü nasıl hissedeceğimi bilmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Seni bu kadar rahatsız eden ne söyledi?"

Dikkatli ol. Sarah Olmayan hakkındaki gerçeği öğrendiğinde ne yapabileceğini kimse bilemezdi. Her şey onun her şeyden önce kim olduğuna bağlıydı: Doktor Hoefnagel ya da sıradan Arthur. Doktor, Not-Sarah'nın delirdiğini düşünüp onu bir akıl hastanesine gönderecek ve orada kesinlikle ölecekti; arkadaşı ise ona ihtiyacı olduğu şekilde yardım edebilirdi. Şimdi hangisiyle konuşuyordu?

"Onu öldürtmeyeceğinize söz vermezseniz size söyleyemem" dedi.

"Böyle sözler veremem. Hastam için en iyisi neyse onu yaparım" dedi.

Onun kendisine yardım etmesinden vazgeçemezdi, henüz değil. "Kız kardeşim için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapmalıyım, yoksa sadakatimin hiçbir anlamı kalmaz. En büyük korkusunun akıl hastanesine kapatılmak olduğunu biliyorsun. Benim gibi

Dostum, sana yalvarıyorum, lütfen kimseye ve onu göndermeyeceğine dair bana söz ver."

Arthur bıyıklarını ovuşturdu, kıllar gömleğinin manşetine kabardı. Sonra içini çekti ve ". Söz veriyorum, bana ne söylersen söyle onu öldürtmeyeceğim. Şimdi, lütfen, söyle bana."

Lucy tereddüt etti, sonra da olabildiğince temiz bir göğüs yapmaya karar verdi. "Bunun ona bir yararı olacağını düşünmüyor, çünkü o... hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu tam olarak bilmiyor. Tabii ki, eğer yemek yemezse, yakında gerçekten ölmüş olacak, bu yüzden bunun oldukça çıkmaz bir durum olduğunu anlayabilirsiniz."

"Eğer buna gerçekten inanıyorsa, o zaman benim bile şüphelendiğimden çok daha hasta demektir."

Lucy ısrar etti. "Sarah zaman zaman 'canlı' ve 'ölü' arasındaki sınırları anlamakta zorlanabilir, tıpkı zavallı küçük Lucille öldükten sonra yaptığı gibi, ama şimdi bunu düşünmesi o kadar da garip değil, değil mi? Ne kadar soğuk olduğunu hissetmiş olmalısınız, kokusunu fark etmiş olmalısınız. Nabzını bile bulabildiniz mi?"

"Nabzının çok zayıf olması ve sürekli üşüyor olması öldüğü anlamına gelmez."

"Elbette ve eminim ki bu inanç geçen seferki gibi geçecektir, ama kadar onu beslemenin bir yolunu bulmalıyız. Belki ona bir kan nakli daha yapabiliriz? Onunla konuştum ve buna karşı çıkmamakla kalmıyor, hatta bunu arzuluyor. Bunun onu iyileştireceğini, mevcut durumunu daha az iyileştireceğini düşünüyor..."

Arthur başını sallayarak onun sözünü kesti. "Kan nakli ona vermemiz gereken son şey."

Yüreği ağzına geldi. Kan nakli, Not-Sarah'a hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu şeyi sağlamanın kabul edilebilir tek yolu olabilirdi, en azından bir süreliğine, Lucy'nin ona emir vermesine yetecek kadar

düşündü ve ne yapılacağına karar verdi. "Neden olmasın?" diye sorarken yüzündeki hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı. Geçen sefer işe yaramıştı, değil mi? Sarah yardımcı olacak tek şeyin kan olduğu konusunda kararlı."

"Kan nakli riskli bir girişimdir Lucy. Sana daha önce de söyledim, hastayı iyileştirmek kadar öldürme ihtimalleri de var. Sarah'nın durumu artık böyle tehlikeli bir prosedürü gerektirecek kadar vahim değil. Daha da önemlisi, bir hastanın sanrılarını asla teşvik etmemeliyiz," dedi sabırla.

Doktor Hoefnagel, diye düşündü ve kalbi hafifçe sızladı çünkü ona güvenemezdi, şimdi ona asla gerçeği söyleyemezdi. Şimdiden ona yüzükten ve bataklıktaki cesetten bahsettiğine, mahkeme belgesinin bir kopyasını verdiğine, ona Sarah olmadığını söylediğine pişman olmuştu.

Ona yardım etmeyecekti.

Kimse yardım etmez.

Lucy bir kez daha yalnızdı.

Farkına vardığı şey onu .

Arthur onu dik tutmak için kolundan tuttu, yüzü endişeyle kaplanmıştı. "İyi misin?" diye sordu, sonra cevap olarak başını salladı. "Seni zavallı şey. Aşırı yorgunsun..."

"Ben iyiyim. Bir anlık zayıflık, başka bir şey değil. Çoktan geçti." Kadın kolunu adamın elinden çekmeye çalıştı ama adam buna izin vermedi.

"İyi değilsin. Dinlenmelisin. Seni odana götüreceğim."

"Lütfen telaşlanmayın. Odama gitmek istemiyorum. Burada, kız kardeşimle kalmak istiyorum," dedi.

Kızın kendisine bakmasını sağladı. "Bana güvenebilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi Lucy?"

Ama yapamam. Gülümsemek için kendini zorladı. "Tabii ki."

Yavaşça ellerini tuttu. Dürüst, düzgün ve güvenilir elleri vardı. Ellerini sık sık yıkadığı kuru ve sıkı olan derisinde kendini kestiği yerlerden kalma küçük yara izleri vardı. Çalışan bir adamın elleri, şimdi onun dokunuşuyla biraz titriyordu. "Gidip bir kez daha sadık bir kız kardeş ve hemşire olmadan önce sana şunu sormalıyım: Teklifimi düşündün mü?" diye sordu, sesi kısık ve boğuktu.

O anda ona acımadı. Sadece bitkin hissetti. Ellerini çekti. "Düşünemiyorum," dedi, "Sarah bu kadar hastayken."

Yüzü gerilmedi, Michael'ın onu reddetmesi durumunda olacağı gibi sertleşmedi. Bunun yerine, hayal kırıklığı omuzlarını çökertti ve ağzının köşelerini aşağıya doğru çekti. "Elbette. Daha sabırlı olmaya çalışacağım. Size iyi geceler."

Merdivenlerin ağzında geri döndü ve ona seslendi. "Bu kadar endişelenmemeye çalışmalısın. Ben yetenekli bir doktorum, biliyorsun. Kan nakline ihtiyacı yok; sadece yemek yemesi gerekiyor. Bunu yapar yapmaz, onu çok daha iyi bulacaksınız."

Gülümsedi, muhtemelen haklı olduğunu söyledi ve sonra Sarah Olmayan ve Katje'ye geri döndü.

Lucy kapıyı kapatır kapatmaz, Not-Sarah soru yağmuruna başladı. "Doktorla ne hakkında konuşmak zorundaydın? Sana anlattıklarımı ona da anlattın mı? Ne olduğum konusunda onu ikna etmek için mahkeme belgesini gösterdin mi?" Korku ve şüphe

yüzünde savaş vardı. Konağı ölmek üzere olan bir parazit olmasına rağmen, taklidi ürkütücü derecede doğrudu.

Lucy tereddüt etti, sonra kız kardeşinin elini kendi eline aldı ve sıktı. Teni soğuk ve nahoştu. Onu tutmaya devam etmek için kendini zorladı. Not-Sarah daha uzun süre kandan mahrum kalırsa, belki de eti griye dönecek, şişecek ve sonra kemiklerinden dökülecekti. Yanaklarında çürük güller açacaktı ve...

Lucy rahatsız edici görüntüyü itti. "Yok öyle bir şey. Ben sadece Arthur'un küçük sorunumuzda bize yardım edip edemeyeceğini görmek istedim. Sana bir kan nakli daha yapması için onu ikna edebileceğimi düşündüm. Seni beslemek için aklıma gelen tek şeytani olmayan yol bu."

"Ve?" Katje sordu.

"Yapmayacak. Senin bir parazit olduğun konusunda dürüst olmadan onu bunun gerekliliğine ikna edemem ve bunu yapamam." Henüz değil, en azından Sarah Olmayan'ın kendisi hakkında kararını vermemişken.

Yenilgiye uğrayan Not-Sarah sandalyesine yığıldı. Yanağından iğrenç bir gözyaşı süzüldü. Yorgun bir şekilde ovaladı. "Çok yorgunum ve çok açım..." mırıldandı.

"Açlıktan ölmene izin vermeyeceğiz!" Katje haykırdı. Not-Sarah'ın yanında diz çöktü, elleriyle Not-Sarah'ın kemikli dizlerini yorganın üzerinden sıktı. "İş o noktaya gelirse senin için öldürürüm. Birini öldürürdüm, bağırsaklarını deşerdim, keserdim ve..."

Lucy onun üzerinden konuşmaya başladı. "Henüz o kadar çaresiz değiliz. Cinayete başvurmaktan başka yapabileceğimiz şeyler de var, en azından şimdilik."

Arthur'un ellerini yıkadığı kâseyi aldı, kirli suyu pencereden dışarı attı ve bir bezle ovarak temizledi. Sonra Not-Sarah'nın saçını kesmek için kullandığı nakış makasını aldı. O

kolunu sıvadı, derin bir nefes aldı ve bıçağın ucunu koluna sokarak derisinin altında kıvrılan kalın mavi damarlardan birini hedefledi. Makası çıkardığında kanın gelmesi bir saniye sürdü. Yumuşak bir sesle kase'nin porselenine çarptı, garip bir şekilde boştu, lavaboda patlayan bir su damlasının net *tıkırtısına* hiç benzemiyordu. Kanın gelmesinin durması uzun sürmedi. Lucy kendini tekrar bıçakladı, bu kez bıçakları biraz açmak için saplarını kullanarak kesiği genişletti. Acıdan tısladı.

Akıntı yavaşladığında Katje onun kolunu sarmasına yardım etti. Makası mendiline sildi, sonra da kendi üzerinde kullandı. Damarların bir üzüm salkımı kadar mor ve bol olduğu bileğine sapladı.

Birlikte kaseyi aşağı yukarı yarısına kadar doldurmayı başardılar. Not-Sarah bu sırada kıpır kıpır oturuyor, bir çivi daha çıkana kadar harap olmuş elleriyle çarşafı çekiştiriyordu. Salyaları akıyordu; Lucy yutkunduğunu duyabiliyordu.

Not-Sarah kaseyi eline aldığı anda Lucy'nin ona verdiği kaşığı görmezden geldi. Bunun yerine dudaklarını kase'nin kenarına yerleştirdi ve tabağı geriye doğru eğdi. İnce kolları ağırlığa dayanamadı; Lucy tutmasına yardım etmek zorunda kaldı. İhtiyaçları olan son şey çarşafı kanla kirletmek ve son zamanlarda sabırsız ve somurtkan olan Magda'yı endişelendirmektir. Lucy onu suçlayamazdı; Not-Sarah'nın çürüyen vücudu, kötü ruh hali ve küfürleriyle birleşince onu son derece itici bir metres haline getirmişti.

Not-Sarah boğazı titreyerek içti. Bir ekmek kabuğuyla kalan kanı sildi, sonra porselene yapışan pıhtılaşmış kanı uzaklaştırmak ve tekrar sıvı getirmek için biraz su döktü ve onu da içti. Sonunda kâse yalanıp temizlendi. Not-Sarah zevkle içini çekti ve ellerini şiş karnının üzerinde kavuşturarak yastıklara yaslandı.

Tüm olay, hiç şüphesiz yorgunluk ve kan kaybıyla daha da kötüleşen bir ateş rüyası niteliğine sahipti. Lucy kendini sersemlemiş ve halsiz hissediyordu. Adet görmekten zaten halsiz ve hasta olan Katje, en ufak bir itiş onu devirecekmiş gibi görünüyordu.

Not-Sarah, "Oh, ama çok fazla afyon aldın, Katje sevgilim," diye mırıldandı, sonra usulca kıkırdadı.

"Buna alışma. Katje ve ben, kendi sağlığınıza zarar vermeden uzun bir süre daha size bir şey veremeyeceğiz. Bu sadece sorunumuza daha iyi bir çözüm bulana kadar sizi idare etmek için. Şimdi ikinize de iyi geceler diliyorum," dedi Lucy.

Not-Sarah'nın gözleri Lucy'ye sabitlendi. Daha şimdiden Katje'nin gözlerinin sahip olduğu aynı camsı niteliğe bürünmüştü. "Neden bana yardım etmeye karar verdin?" diye sordu, sesi yumuşaktı.

Lucy kapı tokmağını elinde çevirdi. "Yapılacak en mantıklı şey bu gibi görünüyor." İçini çekti, sonra detaylandırdı: "Bir parazit kız kardeşe sahip olmanın hiç kız kardeşe sahip olmamaktan daha iyi olup olmadığından emin değilim. Bu konuda karar vermek için biraz zamana ihtiyacım var. O zamana kadar senin hayatta kalmana ihtiyacım var, çünkü hiçbir şeye sahip olmamaktansa sana sahip olmayı tercih edeceğime karar versem ve sen de yok olsan aptalca olmaz mı?"

"Ben senin kız kardeşinim, Lucy," dedi Not-Sarah.

Lucy sadece ve kapıyı arkasından kapattı.

Bölüm 19

Lucy o kadar yorgundu ki ağlayabilirdi. Özlemle odasını düşündü; üst kattaki gümüş odayı değil, daha çocukken Sarah'yla paylaştığı, ailesinin evindeki odayı. Oymalı ayakları olan yatağını, ince bir kâğıda zorla yazı yazarken bazı kelimelerin çizildiği küçük masasını ve Sarah ile geceleri pencere kenarında oturup evlerin çatıları arasındaki gökyüzü şeridini seyrederken bazen kendi etraflarına sardıkları ağır şam perdelerini özlüyordu. Yeniden bir kız çocuğu olmayı, Sarah'nın kulağına hikayeler mırıldanmasını dinlemeyi diledi, yorganın altında el ele tutuşmuşlardı, başları birbirine o kadar yakındı ki saçları birbirine karışmıştı.

Yine de dilemenin faydası yok. Elimizdeki göreve odaklanmak daha iyi. Tamamlandığında biraz uyumayı deneyebilirdi.

Bayan van Dijk kucağında bir kitap ve ayaklarının dibinde Pasja ile salonda oturuyordu. Köpek, Lucy'nin ellerine ve giysilerine yapışan Not-Sarah'nın kokusunu alır almaz gözlerinin akını gösterdi. Lucy yaklaştığında Pasja titredi ve küçük beyaz dişlerini göstererek Bayan van Dijk'ın sandalyesinin arkasına saklandı.

"Zavallı Pasja. Eskiden çok iyi arkadaştık," dedi Lucy işverenin karşısına otururken.

Bayan van Dijk kitabını kapattı ve gülümsedi. "Evde kimsenin olmadığı bir iki gün geçirdikten sonra çok daha iyi olacak.

Ona bağırmak ve onu korkutacak hiçbir şey yapmamak." "Seninle geliyor o zaman?"

Bayan van Dijk homurdandı. "Tabii ki bizimle geliyor. Onu burada, kayınbiraderinizin sinirlerini bozduğunda uyutması için bırakacağımı mı sandınız? O iyi bir köpek, değil mi Pasja?" Köpeği sevmek için döndü, solmuş bacağı sandalyeden sarkıyordu, ayakkabısı kadife döşemeye sürtünüyordu. Pasja mızızlandı ve ellerini yaladı.

"Onda böyle bir arkadaş bulduğuna sevindim." Lucy derin bir nefes aldı, sonra devam etti. "Sevindim çünkü bu eve yalnız gitmeyeceğin anlamına geliyor."

Bayan van Dijk göz ucuyla Lucy'ye baktı, vücudunun üst kısmı hâlâ büküktü, bir parmağı köpeğin gözlerinin arasından geçen kafatasındaki güzel çukuru okşuyordu. "İstifanızı vereceğinizi mi anlamalıyım?"

"Sanırım öyleyim. İhtiyacım olduğunda bana evini açtığın ve benim için yaptığın diğer her şey için sonsuza dek minnettar olacağım ama seninle gelemem. Kız kardeşimin bana, benim de ona ihtiyacım var."

Bayan van Dijk Lucy'ye döndü. "Bunca zaman sonra hâlâ kız kardeşinin boyunduruğu altındasın," dedi ve sonra inanamayarak başını salladı. "Bunu asla anlayamayacağım. Belki de kendi kardeşim olmadığı içindir. Büyük olasılıkla gururlu bir kadın olduğum içindir. Eğer yapabilseydim, tamamen kendi kendime yeterli olurum. Ne yazık ki değilim. de bir arkadaş a ihtiyacım var ve hiç akrabam olmadığı için bunun için para ödemek zorunda kalıyorum."

Lucy ona karşı çıkmak için ağzını açtı ama eski işvereni onu susturmak için elini kaldırdı ve konuşmasına devam etti. "Kalman için sana yalvararak kendimi küçük düşürmeyeceğim. Yeterince iyi bir arkadaş değilsin.

ve senin yerini almaktan memnun olacak başka kızlar da var. Zor zamanlar geçiren iyi aile kızları her zaman vardır. Yine de senin etrafımda olmandan hoşlanmadığımı söylersem hata etmiş olurum. Yine de, kararını biraz daha erken vermiş olsaydın hoşuma giderdi. Kimse oyalanmaktan hoşlanmaz, benim gibi yaşlı ve sakat bir dul bile."

Azarlanan Lucy hem gözyaşlarına hem de boğazından yükselen kızarıklığa karşı yutkundu. "Niyetim asla seni incitmek değildi ve eğer herhangi bir şekilde incittiysem, bunun için özür dilerim."

"Neyse o," dedi Bayan van Dijk, sonra eteklerini bacaklarının üzerinde düzeltti, aniden yorgun ve yaşlı görünüyordu, cildi kağıt gibiydi, sanki sadece bir çivi dokunuşu onu yırtabilirdi.

Lucy'nin uykusu sıkıntılı ve huzursuzdu, rüyaları çarpık, kasvetli ve klostrofobikti. Kız kardeşi -beyaz, soğuk, ölü- üzerine kapanıp göğsüne oturduğundan zorlukla nefes alabiliyordu. Sarah Lucy'nin geceliğinin kumaşını yırttı ve ağzını Lucy'nin karnına bastırdı, sonra kan sıcak ve hızlı bir şekilde gelene kadar dişleriyle eti parçaladı. İçti. Yedi. Acı dayanılmazdı, Lucy'yi soğuk terler döktürmeye yetiyordu ama ölmeyi dilemesine rağmen hareket edemiyor, inleyemiyordu bile. Yeterince organ tüketildiğinde, Sarah açtığı boşluğa soğuk ve yumuşak bir şey bıraktı, zamanla yukarı çıkacak, kafatasının içine girecek ve geriye hiçbir şey kalmayana kadar beynine ilerleyecek bir şey...

Nefes nefese uyandı, terden sıırılsıklam olmuş çarşaflar bir deli gömleği gibi etrafını sarmıştı. Rüyasındaki o korkunç bıçak saplanır gibi ağrı devam ediyordu. Yatağının yanındaki lambayı yaktığında

dönemi gelmişti. Kirlenmiş çarşafı yere attı ve ısınmak için sabahlığına sarındı. Tekrar uykuya dalmayı başardığında gökyüzü al al olmuştu.

Lucy, "Ne yapmaya karar verirsek verelim, dikkatli olmalıyız," dedi.

Pencere kenarında oturuyordu, kucağında pazen sarılı bir tuğla vardı, ara sıra hareket ettiriyor, hassas karnına daha sert bastırıyor, sıcaklığın rahminin kramplı kaslarını gevşetmesini istiyordu. Katje kendi tuğlasıyla birlikte ateşin önündeki halının üzerine uzanmış, gözleri iri ve parlak, ağzı hafifçe gevşekti.

"Doğal olarak," diye kabul etti Not-Sarah. "İhtiyacımız olan son şey, tamamen deli olduğumuzu düşündükleri için bir akıl hastanesine kapatılmak. Sonumuzun Adelheid Teyze gibi olmasını istemeyiz." Kanepeye uzandı. Terlikli ayaklarından birinin topuğunu halıya sıkıca bastırarak, ayağını sağa sola sallıyordu. Kan alımı ona iyi gelmişti. Bir gecede cildi sarılıklı görünümünü kaybetmiş, gözleri berrak ve parlak olmuştu. Yine de ellerindeki ve yüzündeki kesikler hâlâ iyileşme belirtisi göstermiyordu ve Katje'nin Sarah'nın geceliklerinin eteklerine ve manşetlerine diktiği lavanta torbalarına rağmen oda hâlâ leş gibi kokuyordu.

"Adelheid Teyze'ye ne oldu?" Katje, alnını soğumuş balmumuna bastırılmış bir parmak izi gibi çizen küçük bir kaş çatma ilmiğiyle sordu. Sesi de tıpkı hareketleri gibi laudanum durgunluğundaydı.

Lucy ayaklarına bakmakta olan Sarah'ya baktı. Ayağının sürekli sallanması onu büyülüyor gibiydi. Hortlakların belirli hareketlerden ya da tohumlar, kırıntılar ve boncuklar gibi dökülen küçük şeylerden etkilendikleri söylenmiyor muydu? Katje

ayağını tutarak büyüyü bozdu. Not-Sarah gözlerini kırptırdı, sonra Katje'ye yumuşak bir gülümseme verdi, eğildi ve onu şefkatle öptü.

İşini bitirdiğinde, "Adelheid Teyze'yi mi sordunuz? Uzun lafın kısıası, delirdi ya da en azından delirdiği düşünöldü, özel bir akıl hastanesine yatırıldı ve bir yıl içinde orada öldü."

"Ve sadece uzun mu?" Katje sordu.

Not-Sarah Lucy ile göz göze geldi ve ona başını salladı.

"Uzun lafın kısıası," dedi Lucy, "o her zaman alışılmadık biriydi. Zeki ve inatçıydı ve başkalarının onun hakkında ne düşündüğü umurunda değildi. Sanırım bu yüzden hiç evlenmedi. Çoğu erkek bir eş istemez."

Not Sarah, "Öfkeli bir Sapphist olmasının da yardımı olmadı tabii," diye ekledi. Gevşek bir iplik bulmuştu ve onunla oynuyordu.

Lucy şok içinde ona baktı. "Ne?"

Not-Sarah bileğine ve parmaklarına doladığı ipten başını kaldırıp baktı. "Bilmiyor muydun? Bu konuda pek de kurnaz sayılmazdı. Vera'yla yaptığı o gizli konuşmalar, küçük odasında *çeşitli projeleri* üzerinde çalışmak için birlikte geçirdikleri saatler... Bilimsel araştırma heyecan verici olabilir ama tüm bunları gerektirecek kadar heyecan verici değil. Yine de, sanırım bilmek için bilmek gerekir." Ayağını terliğinden çıkardı ve Katje'nin omzuna hafifçe dokundu. "Onu çok severdin, sevgilim. Tam bir karakterdi."

"Ailen bu yüzden mi onu kilit altına aldı? Bizim gibi olduğu için mi?" Katje sordu.

Not-Sarah başını salladı. "Yapabilirlerdi elbette. Onu yarım düzine başka şey için de öldürebilirlerdi: evliliğe karşı bariz isteksizliği, erkeksi olanın saplantılı arayışı

entomoloji alanı, tartışmacı doğası. Bunların hepsi benim de suçlu olduğum şeyler. Ama şunu anlamalısınız ki, annem kendi dar görüşlülüğüyle teyzemi seviyordu ve ondan ayrılmak istemiyordu. Bu yüzden bizimle yaşıyordu: annemin ona ihtiyacı vardı."

"Neden o zaman?" Katje sordu.

"Vera gitti. Bize eve gidip hasta annesine bakması gerektiği söylendi. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Belki birileri Adelheid Teyze'yle ilişkisini öğrenmişti ya da ikisi arasında bir şeyler olmuştu. Sebep ne olursa olsun, o gitti ve teyzem bunu iyi karşılamadı. Uyuyamazdı ve sık sık ağlardı. Ağlamadığı zamanlarda da kavga çıkarırdı, özellikle de hiç sevmediği babamla. Tabii bu, babamın onu saatlerce odasına kilitlemesinden önceydi. Bütün bunları çok utanç verici ve yakışsız bulurdu, hatırlıyor musun?"

Lucy gayet iyi hatırlıyordu. Her şeyi hatırlıyordu: şişmiş gözlerle evin içinde sinsice dolaşan annesini, babasının yüzüne kazınmış gibi duran ağzını, teyzesinin kapıyı çerçevesi içinde takırdayınca kadar tekmelemesini, dışarı çıkarılmayı talep ederken attığı çığlıkları, uslu durana kadar odasına kapatılacak küçük bir çocuk olmadığını söylemesini.

Not-Sarah devam etti: "Babam aile doktorumuzu aradı. Ona histeri teşhisi koydu ve haftada iki kez rahmini çevirerek ya da masaj yaparak iyileştirebileceğini düşündü."

Adelheid Teyze'nin odasına girdiğinde, önce çığlıklar ve hıçkırıklar, ardından da yalvarışlar duyulurdu. Sonra sessizlik.

"Tabii ki bu onu iyileştirmede. Aksine onu daha da kötüleştirdi. Yere düşüp çırpındığı, gözlerini geriye devirdiği nöbetler geçirmeye başladı." Not-Sarah ipi parmağına dolayarak kan dolaşımını kesti. Ucu beyaza döndü. Hatta

Kıymıkların geride bıraktığı küçük yaralar beyazlaşmıştı. Lucy parmaklarının tam olarak sabit olmadığını fark etti, ama sabit olsalardı garip olurdu.

"Onun böyle bir kriz geçirdiğini gördün mü?" Katje Lucy'ye sorduğunda, bu hikâyeye başlamış olmasına rağmen, Sarah olmayan kişi hikâyeyi devralmadan önce sadece birkaç cümle söylemiş olduğunu fark etti. Fark etmemişti çünkü bu alışılmadık bir durum değildi. Kız kardeşi her zaman konuşmaya hevesli, Lucy ise arkasına yaslanıp dinlemeye hevesli olmuştu.

"Sadece bir kez. Babamız onu odasına kilitlemeye başladığından beri onu görmemize izin verilmiyordu. Annemiz bunun çok üzücü olacağından korkuyordu."

Not-Sarah alayla homurdandı. "Adelheid Teyze'nin deliliğine yakalanabileceğimizden mi korkuyorsun?"

"Doktoru bir kalemle bıçakladı, sonra da kendini." Lucy'nin tahminine göre bu bir aile alışkanlığıydı.

"Öyle yaptı." Sarah olmayan iç çekti. "Elbette, o zaman teslim olması gerekiyordu. Annemiz bile bu konuda hemfikirdi. Delilik, kendini öldürmeye teşebbüs ve düşme hastalığı korkunç lekelerdir ve genç bir kadın akrabanın evlenme olasılığını önemli ölçüde zedeleyebilir." Parmak uçları kızarmıştı şimdi. İpi açtı. Parmağını çizmişti.

Lucy, gardiyanların teyzesini götürmek için geldikleri günü çok net hatırlıyordu. O kadar zayıflamıştı ki, dışarı taşınması gerekmişti. Saldırganlaşmasını ve kimseye zarar vermesini önlemek için ona deli gömleği giydirmişlerdi ama doktor onu susturmak için bir şey verene kadar bağırmış, tükürmüştü ve çırpınmıştı; aileleri komşuların duymasını istememişti.

Sonra, tüm eşyaları atıldı, yerler fırçalandı ve çarşaflar yıkandı. Odasının duvarları bile kâğıtla kaplıydı. ile

Zamanla onun yoğun ve dışkısal hayvan kokusu dağıldı ve ondan geriye kalan tek şey Lucy'nin odasında bulunduğu bir diş oldu. Diş, şifonyerinin altına yuvarlanmış ve ortasından çatlamıştı. Lucy hala oraya nasıl düştüğü hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

"Sonunda onu öldüren şey bu mu? Düşme hastalığı mı?" Katje sordu. Tuğlasını sanki bir kediymiş gibi dikkatle ve büyük bir zevkle okşadı.

Not-Sarah, "Akıl hastanesindeki doktorlar da böyle söyledi," . "Ama sen buna inanmıyorsun?"

"Cesedini görmemize izin vermediler. Cenazeyi almaya gittik çünkü annemiz onu ailesiyle birlikte aile mezarlığına defnetmek istiyordu ama onu zaten kendi özel mezarlıklarına defnettiklerini söylediler. Kurum iki yıl sonra genel yanlış uygulama ve hastalarına kötü muamele nedeniyle kapanmak zorunda kaldı. Belki Adelheid Teyze kriz geçirerek öldü. Belki de ölene kadar dövüldü ya da duvara bağlanırken boğuldu ya da boğazından çok fazla yemek geçirdiler ve midesi patladı. Belki de tüm bunlar kadar kötü bir şey değildir. Doğal nedenlerle ölmüş olabilir ve kurumun cesedini serbest bırakmamasının nedeni üzerinde yasadışı bir otopsi yapmış olmaları olabilir. Artık bunu asla bilemeyeceğiz."

"Lütfen başka bir şey konuşalım," diye fısıldadı Lucy.

Bir an için hepsi sustu, ta ki Katje güçlü ve parlak bir sesle, "Senin gibi başkaları da var mı Sarah?" diyene kadar.

Not-Sarah ipliğini düşürdü, almak için eğildi ve elinin etrafına öyle sıkı sardı ki, iplik deriyi derinden ısırdı. "Çok fazla değil, hayır ve korkarım her yıl daha da azalıyor."

"Nedenmiş o?"

"Kolay kolay üreyemiyoruz ve konukçular arasında kaldığımızda son derece savunmasız oluyoruz. Arthur ve Doktor Rosenthaler

Marianne'e otopsi yapılırken kafatasını açtılar ve ben doğruca Arthur'un eline düştüm. O an tamamen çaresizdim. Elini yumruk yaparak beni öldürebilirdi. Çok korkmuştım..."

Ürperdi, sonra gülümsedi. "Komik, değil mi? Gerçek halimi gördü ve beni merhametine bıraktı ama o anın samimiyetini asla bilemeyecek." Ayağa fırladı ve elindeki ipliği ateşe attı, sonra halının bir yanından öbür yanına koşturmaya başladı, bir elinde geceliğinin pamuğunu tutarak ocağa savrulmasını önlemeye çalışıyordu.

"Bugün yerinde duramıyorsun," dedi Lucy.

"Kanınız bana enerjimin bir kısmını geri verdi. Ellerimle küçük bir şeyi parçalamak ya da yürümek istiyorum, bu sonsuz yatış dışında her şeyi yapabilirim. Sanırım bu bana yatak yarası vermiş olabilir, ama derimdeki genel yarılma ve çürüme nedeniyle bunu söylemek zor."

Lucy, "Sanırım bu da bizi asıl konumuza geri getiriyor. Beslenmeniz gerekiyor. Daha spesifik olarak, birini yemeniz gerektiğini söylediniz. Bilmek istediğim şey bunun doğru olup olmadığı. Birazcık kanımız zaten sana çok iyi geldi. Sana her gün biraz kan ve et verirsek, şimdilik nasıl boş ver, bu zamanla iyileşmene yardımcı olmaz mı?"

Not-Sarah başını salladı. "Açlıktan ölmek üzere olan bir adamı her gün biraz yemekle beslerseniz, açlık süresini uzatırsınız ama onu iyileştiremezsiniz. Bunu ancak haftalar boyunca bol miktarda yemek yapabilir. Benim için de aynı şey geçerli." Ürperdi. "Tanrım, büyük bir yemek için neler vermezdim!"

"Bu size de garip gelmiyor mu? Bir hanımefendiyi hizmetçiden ayıran şeyin ne kadar yemek yediği olduğunu söyleyen annemizin sesi hâlâ kulaklarımda çınılıyor. Gerçek bir hanımefendi

yemek masasından her zaman biraz aç kalkmalıdır. Eğer bir saat sonra midesi guruldamıyorsa, çok fazla yemiştir."

Not-Sarah yüzünü buruşturdu. "Bunu aklıma sokma lütfen. Marianne ve Sarah'nın yamyamlık olarak gördükleri şeyle ilgili oldukça olumsuz duygularını bastırmaya çalışırken bir insan yemek, Annemin büyük bir yemekten hoşlanmamasını eklemekten yeterince zor olacaktır. Alabileceğim tüm kalorilere ihtiyacım var."

"Ne de sen hâlâ büyümekte olan bir kızsın," dedi Lucy.

Not-Sarah yere düşmüş bir yastığı aldı ve Lucy'nin kafasına fırlattı.

"Bu kaloriler insan eti ve kanından mı gelmek zorunda?" Katje sordu.

"Evet."

"Nedenmiş o?"

"Neden siz ölmeden güzelavrat otu yiyemiyorsunuz da inekler, atlar ve yabani tavşanlar gayet güzel yiyebiliyor? Bir tür için zehir olan şey, başka bir türün günlük yiyeceğidir. İnsan kanı ve eti yemeliyim, yoksa açlıktan öleceğim," dedi ve ardından gözyaşları yüzünden akana kadar esnedi.

Lucy, "Diriliş adamlarının kitabından bir yaprak alıp size yakın zamanda gömülmüş bir ceset bulabiliriz," dedi ve sıradan bir ceset çalmayı teklif etme kolaylığına hayret etti. Sarah olmayanla konuşmak kolaydı. Tıpkı Sarah ile konuştukları zamanki gibi hissediyordu. Sadece, çocuk yetiştirme ya da yosun üzerine bir inceleme ya da Lucy'nin Aziz Nicholas Günü için Bayan van Dijk'a hediye olarak işlediği bir çift eldiven hakkında konuşmak yerine, yamyamlık hakkında konuşuyorlardı.

Olduğundan daha tuhaf, daha korkunç hissettirmesi gerekirdi. Bunun yerine, hem kolay hem de doğal hissettirdi.

Not-Sarah, "Çürüyen bir bedeni ya da hastalıklı bir eti yiyemem," dedi.

Eğer türünün tamamı bu kadar seçici besleniyorsa, neden soylarının tükenmekte olduğuna şaşmamak gerekirdi. Lucy, "Sen de ağzına ne tür bir insan koyduğun konusunda seçici misin?" dedi.

"Nasıl yani?"

"Kız kardeşimi yedin ve ona dönüştün. Eğer tükettiğin herkes için durum böyleyse, bir sonraki yemek seçiminde çok dikkatli olmamız gerektiğini düşünüyorum."

Not-Sarah başını salladı. "Bir ev sahibiyle birleşmekle birini beslenmek için yemek arasında fark var. Bu evdeki herkesi yiyebilirim ve karakterim değişmeden kalır."

"Yapmamayı tercih ederim," dedi Lucy. Ürperdi ve ellerini ısıtmak için kucağındaki tuğlaya sardı ama tuğla soğumuştur.

Not-Sarah gördü. Demiri kavradı ve ızgaradaki ateşe sertçe vurdu, belli belirsiz tatlı kokan sıcaklık bulutu yayıldı; önceki yaşamında kütükler meyve ağaçlarıydı. "Bir kızın yemek yemesi gerekir," dedi basitçe.

Lucy bunu inkâr edemezdi. "Birisi bir kazada ölebilir. O zaman ceset taze olur," diye düşünmeye çalıştı.

"Bunun ne zaman olacağını bilemeyiz ve yemek yemem gerekiyor."

"Geriye sadece cinayet kalıyor," dedi Lucy. "Cinayet işleyebileceğimi sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu korkunç, günah ve doğal olmayan bir şey..."

Not-Sarah küçük bir kahkaha attı. "Doğal olmayan mı? Bu her gün oluyor." Sesi tiz, gülüşü zorlamaydı ve Lucy kız kardeşinin sinirlenmeye başladığını biliyordu. Öfke nöbetlerini geride bırakmış olan Lucy'nin aksine, Sarah'nın öfkesi hâlâ sıcak, tutkulu ve değişken bir şeydi.

"Biliyorum," dedi Lucy nazikçe, "ama bu benim için meseleyi kolaylaştırmıyor. Eğer yapabilseydim..."

Not-Sarah onun sözünü kesti. "Beni beslemezsen cinayet işlemiş olacaksın. Bunu hiç düşündün mü? Birine yardım etmeyi ihmal etmek ve böylece ölümüne neden olmak sizi sorumlu kılar."

Lucy gözlerini kız kardeşinden kaçırdı. Penceredeki yansıması kaşlarını çatmıştı. Kaşlarını düzeltmeye çalıştı -annesi ona bir kadının yüzündeki çizgilerin yakışsız olduğunu söylemişti- ama kaşları çatıktı. Cam buğulanana ve kendisini gizleyene kadar sertçe nefes aldı.

"Belki öldürmek için o kadar da kötü olmayan birini bulabiliriz, suçlular ya da artık yaşamak istemeyen insanlar gibi?" Katje söze girdi.

"Böyle birini nasıl bulabiliriz ki? Buralarda birinin bir kaza sonucu ölmesini bekleyip elimizi temiz tutabiliriz," dedi Lucy.

"Temiz eller mi? Tanrım, insanı çileden çıkarıyorsun," diye hırladı Not-Sarah.

Lucy kız kardeşinin öfkesini dindirmek için bir sonraki sözlerini dikkatle seçti ama çok geç kaldığından korkuyordu. Kız kardeşi bir kez mi, onu yatıştırmak çoğu zaman mümkün olmuyordu. "Bu benim için talihsiz bir ifadeydi. Öyle demek istemedim. Demek istediğim aceleci olmamamız gerektiği idi."

"Aceleci olmamak mı? Konuştuğunu duyuyor musun? Yemek yemem lazım Lucy, yoksa öleceğim. Beni duyuyor musun? . Annemizin yemekle ilgili aptalca fikirleri hakkında istediğimiz kadar şaka yapabiliriz ama acı gerçek bu. Artık mucizevi dirilişler olmayacak. Kız kardeşin ve sevgili ikizin sonsuza dek gitmiş olacak."

"Lütfen kavga etme, aşkım." Katje yalvardı. Titreyerek yere oturdu. "Lucy sana yardım edecek, elbette edecek. Seni çok seviyor. Bunu biliyorsun."

Onu görmezden geldiler.

Lucy parmaklarını tuğlaya sarılı fanilanın içine sertçe kıvırdı. Avuç içleri terden ıslanmıştı. "Bunu biliyorum. Ben sadece cinayete başvurmak zorunda kalmadan sizi doyurmanın yolunu bulmaya çalışıyorum. Bu düşündüğün kadar kolay bir iş değil ve..."

Not-Sarah onun üzerinden konuştu. Gözleri onun yüzünde parladı. "Bazen istediğin şeyler için ellerini kirletmen gerekir. Bunu anladığını sanıyordum. Benim için bunu yapmaya istekli olacağını . Öldüğümü düşündüğünde cesedimin başında ağladın, güzel sözler söyledin, beni geri almak için her şeyi yapacağını söyledin. İşte ama iş başa düştüğünde o sözler boş laftan başka bir şey değil. Bana sadece seni rahatsız etmediğinde yardım etmeye istekliysen, verdiğin sözlerin hiçbir anlamı olmadığını görmüyor musun?"

Bu çok acı vericiydi ama Lucy karşılık vermemesi gerektiğini biliyordu. Sarah bu haldeyken onunla mantık yürütmek mümkün değildi; Lucy bunu küçüklüğünden beri biliyordu. Öfkesi geçtikten sonra her şey yeniden yoluna girecekti. Burada oturup taştanmış gibi davranabilse, öfkesinin üzerinden akıp gitmesine izin verse...

Not-Sarah parmağını Lucy'nin gözlerinin önünde şaklatarak onu irkiltti. "Dinliyor musun yoksa beni o kadar az mı önemsiyorsun ki zahmet bile etmiyorsun? Senden iyi bir kız kardeş olur! Ölmeme aldırmayacağını düşünmeye başladım."

Not-Sarah onu kışkırtıyordu. Lucy kendi kendine, *buna karşı çıkma*, dedi ama elinde değildi. "Bunu nasıl söylersin? kesmeyi bırakırsanız, açıklayabilirim. ..."

"Söyleyeceğin hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Neden biliyor musun, Lucy? Çünkü sen sadakatsiz, omurgasız ve tamamen zayıfsın.

O kadar az gücün, o kadar az karakterin var ki, yarım bir insan bile olabilirsin!"

Kelimeler bir damga kadar kasıtlı ve acı vericiydi. Lucy'nin yüzüne kan hücum etti, gözleri yaşardı. Ayağa kalktı, tuğlayı pencere kenarına koydu ve kız kardeşiyle yüzleşmek için arkasını döndüğünde yüzündeki rengin gitmiş olacağını umarak eteklerini düzeltmek için abartılı bir özen gösterdi. Ama bunun ne faydası vardı ki? Not-Sarah'nın sözleri hedefini bulmuştu. Hiç kimse Lucy'yi kız kardeşi gibi yaralayamazdı ve şu anda Lucy'yi yaralamak üzereydi.

"Eğer gerçekten böyle düşünüyorsanız," dedi Lucy soğuk bir sesle, "o zaman burada kalmamın ne faydası var anlamıyorum."

Kapıya yöneldi ama Not-Sarah ona izin vermedi. "Gitme," dedi ve sesi artık öfkeyle boğulmuyordu.

Lucy kız kardeşinin yüzüne bakmamak için elinden geleni yaparak, "Bırakın geçeyim," dedi.

"Lütfen yapma," diye yalvardı Not-Sarah. "Ne gibi?"

"Çok soğuk ve çekingen. Söylediklerimde ciddi değildim. Sinirlendiğimde en korkunç şeyleri söylediğimi biliyorsun ama asla ciddi değilim. Sadece çok açım, sanırım bu yüzden deliriyorum. Magda'nın boğazını yırtabilirim ya da Michael'ın yanaklarından bir ısırık alabilirim. Bazen seni bile yiyebileceğimi düşünüyorum." Lucy'yi tutmaya, yanağından öpmeye çalıştı ama Lucy ellerini onun elinden çekip yüzünü çevirdi.

"Ne yapman gerekiyorsa yap," dedi. "İster ye, ister kendi ayaklarını, ama beni bu işe karıştıрма. Her zaman emrinde ve çağrında oldum. Artık değil. Bu bana kederden başka bir şey getirmedi."

"Bunu kastetmiyorsun." Sarah olmayan güldü. "Gel. Söylediklerim sizi üzdü ve bu adil, ancak misilleme yapmanıza gerek yok. Ben

özür , değil mi?"

"Ciddiyim. Bazen sen olmasaydın neler yapabileceğimi ve neler yaşayabileceğimi düşünüyorum ve bu da beni pişmanlık ve özlemle ," dedi Lucy, sözleri nefes aldığı camda oluşan buz gibi soğuktu.

"Bu Michael'la mı ilgili? Onu istediğini bildiğimi asla belli etmemeliydim," dedi Not-Sarah.

"Her şey Michael'la ilgili değil!" Lucy tersledi.

Not-Sarah acı acı güldü. "Ama senin için öyle! Sen onu istedin ama o senin yerine beni seçti ve bu da seni kıskanç ve kindar yaptı. Mutsuzluğun için beni suçluyorsun ama kocamın hasretini çekerek geçirdiğin onca zamanı, benim birçok ilgi alanım ve Katje ile yaptığım gibi hayatında bir anlam bulmak için kullanabilirdin. Eğer inisiyatif ve azimden yoksun olmasaydın kendine bir koca bile bulabilirdin."

Lucy'nin kafasındaki küçük ses ona dilini tutmasını, gitmesini ve Sarah Olmayan'ın çürümesine izin vermesini söylüyordu. Şimdi söyleyeceği her şeyden acı bir şekilde pişmanlık duyacaktı.

Ama kelimeler boğazında düğümlendi ve onları kesip atması ya da boğulması gerekiyordu.

Derin bir nefes aldı ve "Hakkımda söylediğin her şey olabilirim ama sen açgözlü ve sahiplenicisin ve kendim için bir şeylere sahip olmama katlanamıyorsun. Biri beynini yemeden çok önce sen bir parazittin."

Not-Sarah'ın cevap vermesini beklemedi ve kız kardeşinin takip edemeyeceği şekilde dışarı fırladı.

Bölüm 20

Bu ne cüret? Lucy çimenlikten aşağıya ve ormana doğru yürürken düşündü. Kırığıdan kaskatı kesilmiş çimenler düğmeli botlarının altında çtırdıyordu. Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret eder? Benim hakkımda böyle şeyler düşünmeye nasıl cüret eder? Onun için yaptığım onca şeyden sonra!

Küçükken ve hala öfke nöbetleriyle boğuşurken, bir şeyler fırlatır ve kusana kadar bağıırdı. Uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştı ama öfkesinin bir şekilde dışa vurulması gerekiyordu, yoksa içinde bir şeyler kopacak ve onu öldürecekti. Bir ağaç dalını kırdı ve yürürken çalıları kesmek için kullandı, damlalar uçuştı. Şimdiden buzlar çözülmeye başlamıştı.

Lucy'nin kendisini rahatsız eden her durumda ikizine yardım etmeye isteksiz olduğunu söylemek büyük bir yalandı. Eğer Not-Sarah buna inanıyorsa, tamamen hayal görüyordu. Lucy ona ne zaman ihtiyaç duysa yanında olmaya gelmişti, öyle değil mi? Ve bunun dışında çok şey yapmıştı. Sarah evlendiğinde, kalbi olacakmış gibi hissetse de, çeyizini seçmesine yardım etmişti; hamileliği yüzünden günde birkaç kez kusan Sarah'nın saçlarını tutmuş ve hasta olanları temizlemişti; küçük Lucille'in bebek kıyafetlerini dikmiş ve işlemişti çünkü Sarah'nın iğne işi konusunda ne sabrı ne de yeteneği vardı ama küçük kızı için güzel şeyler istiyordu.

Lucy, Sarah için binlerce şey yapmıştı, acı verici şeyler, iğrenç şeyler ve sıkıcı şeyler, karşılığında hiçbir şey istememişti.

Ayrıca, tüm bunları bir kenara bıraksa bile, Sarah Olmayan'ın cinayet düşüncesine sevinmediği için Lucy'ye kızması kesinlikle mantıksızdı. Lucy her zaman Sarah için birini öldürebileceğine inanmıştı ama ne zaman bunu düşünse, kız kardeşine büyük bir haksızlık yapan birini hayal ediyor ve böylece cinayet eylemini haklı çıkarıyordu. Kız kardeşini incitmeye cüret eden herkesi yok edeceğini içgüdüsel ve ateşli bir şekilde . Onların boğazını parçalayacak, bedenlerini kirletecek, sonra da mezarlarının üzerinde dans edecek ve bunun için cehennemde seve seve yanacaktı.

Ama kız kardeşine zarar vermemiş birini öldürmek, bu farklıydı.

Eğer o paraziti kız kardeşim olarak kabul edebilirsem.

Sarah gibi görünüyor, Sarah gibi konuşuyor, Sarah gibi davranıyordu ama bu onu Sarah mı yapıyordu?

Bu felsefi muamma bir yana, Lucy cinayet için yeterli donanıma sahip değildi. Bu eylemi soyut terimlerin ötesinde düşünmeyi hiçbir zaman başaramamıştı. Gerçekliği karşısında tereddüt etmesi son derece doğaldı. Gerçekten de Not-Sarah, Lucy'yi istekli ve hevesli bulsaydı çok daha fazla endişelenmesi gerekirdi ama o zaman da kız kardeşi inanılmaz derecede hayalperest ve bencil olabiliyordu.

Lucy elindeki sopayla bir meşe ağacına vurmaya başladı, ta ki sıcaklık yüzünü ve ellerini dövene ve nefesi ağzından büyük ve hızlı tüyler halinde çıkana kadar.

Hayalperest ve bencil, evet. Sarah Olmayan, Lucy'nin kendi mutsuzluğundan sorumlu olduğunu söylemeye nasıl cüret eder? Bunu düşünmeye bile nasıl cüret eder! Lucy'nin sevdiği ve istediği tek adamı elinden almıştı.

değil mi? Ailesi ölüp de onu beş parasız bıraktıktan sonra tüm umutları suya düşmüştü.

Pek sayılmaz. Eğer isteseydi Michael ona bir çeyiz verebilir ve onu tekrar evlilik piyasasına sokabilirdi. İstememişti çünkü onun parasını alamayacak kadar gururluydu. Ama o olmasaydı bile Arthur yine de ona evlenme teklif etmişti. Teklifini kabul etmemesinin tek nedeni, hem kendisine hem de ona duyduğu saygıydı. Onu sevmiyordu. Sırf bunun için evlenmektense evde kalmış bir kız olmayı tercih ederdi. Yine de kız kardeşinin Lucy'nin şu anki durumundan sorumlu olmadığını düşünmesi, sanki Lucy'nin sevdiği tek adamı kapıp evlenmesi kesinlikle zalimce değilmiş gibi...

Belki de o sırada bunu bilmiyordu, diye küçük bir ses yükseldi. Not-Sarah ona Lucy'nin onu sevdiğini tam olarak ne zaman fark ettiğini söylememişti.

Hayır! Başından beri biliyor olmalıydı. Lucy ona söylememişti ama bu Sarah'nın bilmediği anlamına gelmezdi. Birbirlerinden asla sır saklamazlardı.

Bir süre Michael'ın metresi olduğun gerçeği dışında. Sarah'ın hala bilmediği ve şüphelenmediği.

Doğal olarak.

Lucy de ikizinki kadar alçakça ve sinsice bir şey beklemezdi.

Ve bu aşağılık ve el altından yapılan bir *şeydi*. Bunu biliyordu. Bunu en başından beri biliyordu ama onu istediği için bu bilgiyi bir kenara itmişti. Oh, sadece onu rahatlatmak istemiş ve bir şey diğerine yol açmış gibi davranabilirdi, ama eteklerini kaldırıp bir erkek için tekrar tekrar eğilmek bir seçimdi, doğa kanunu değil. Evet, bunu kısmen yapmıştı çünkü

Nasıl bir şey olduğunu bilseydi Sarah'yla tekrar birbirlerine benzeyebilirlerdi ama işin aslı Michael'ın onu sevmesini, arzulamasını, sanki aşk ve hayat bir yarışmış gibi onu Sarah'ya tercih etmesini istemişti.

Ne de olsa omurgasızdı ve aynı zamanda çürümüş ve bencildi.

Lucy sopayı elinde çevirerek avuç içlerini çığ çığ kazıdı. Islak kabuk şeritler halinde soyuldu ve altındaki kemik gibi solgun, pürüzsüz ahşap ortaya çıktı.

Neden hep Michael'a dönüp duruyordu? Hayatı onun etrafında dönmüyordu. Tanrı biliyordu ki Sarah'nınki de hiç öyle olmamıştı; çalışacak böcekleri, okuyacak kitapları, yazacak ödevleri ve öpecek Katje'si vardı. Çocukken Lucy ve Sarah nadiren kavga ederlerdi. Elbette küçük hayal kırıklıkları, küçük kavgalar olmuştu. Doğal olarak; onlar da insandı. Ama bu kızgınlık ve kıskançlık duyguları? Michael hayatlarına girene kadar bu duygular ortaya çıkmamıştı.

Hiç daha iyi olurdu.

Hiçbir erkek, ne kız kardeşinden ne de kendinden nefret etmeye ve onları hor görmeye değmezdi. Bu yüzden Sarah iyileştikten sonra aralarını bozmuş, sonra da artık Zwartwater'da yaşamak istemediğini söylediğinde Arthur'un ona bulduğu Bayan van Dijk'ın refakatçiliğini kabul etmişti.

Yine de, Not-Sarah Lucy'ye böyle öfkelenmemeli, böyle korkunç şeyler söylememeliydi. Lucy kız kardeşi tarafından sürekli rahatsız edilmesine izin veriyordu, mesela...

Ve böylece düşünceleri dönüp dolaşıp kendi etrafında dönmeye başladı. İçten içe bildiği bir şeyi kendine itiraf edemeyecek kadar incinmişti: bazı konularda kız kardeşi haklıydı.

O gece fırtına çıktı. Rüzgâr ağaçların kabuklarını ve dallarını soydu. Öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi uludu, bir şeyler fırlattı. Kurşun gibi soğuk ve sert yağmur damlaları duvarlara ve pencerelere çarptı ve her kuytu köşeye sızdı. Çok geçmeden yağmur duvarlardan aşağı süzülüp duvar kâğıtlarını mahvetti ya da çatıdan damladı. Hizmetçiler damlaları yakalamak için kova taslar getirmek zorunda kaldı.

Sabah olduğunda fırtına kendini tüketmişti. Ağaçlar arasındaki tek hareket, ara sıra yere düşen ve havuzları dalgalandıran yağmur damlalarından geliyordu. Zaten çamurlu ve su dolu olan toprak yağmuru emememişti. Arazi boyunca uzanan bir su tabakası, çürümüş gökyüzünü ve kırbaçlanmış ağaçları tepeden yansıtıyordu. Genç ağaçlar topraktan sökülmiş ve çaresizce yollara serilmiş, kökleri toprak parçalarından temizlenmiş ve sanki yalvarırcasına bulutlara doğru yükselmişti. Hava su, çalkalanmış çamur ve kırık odun kokuyordu.

Bayan van Dijk'ın artık gitmesi söz konusu olamazdı. Yollar geçit verse bile, ki vermiyordu ve ağaçların en azından bir kısmı kesilip kaldırılana kadar da vermeyecekti, akli başında hiçbir adam bu koşullarda atını yola çıkarmazdı. Tökezleyip bacağını kırma riski çok büyüktü.

Lucy o günü odasında geçirdi, kapı kız kardeşine karşı kilitliydi. Ertesi gün de onunla konuşmayı reddetti. Michael bile onu başka türlü davranmaya ikna edemedi. Sonunda ellerini havaya kaldırdı ve şöyle haykırdı: "Aranızdaki bu çatlağa neyin sebep olduğu umurumda değil, sadece bunu telafi etmeniz yeterli. Hiçbir şey bir evin atmosferini kadın kavgası kadar bozamaz."

"O zaman karına benden özür dilemesini ve bu sefer ciddi olmasını söyle, ben de aynısını yapacağım!" diye tersledi ve günlüğüne geri döndü. Sayfalarca kız kardeşi, Sarah Değil ve Michael hakkındaki düşüncelerini yazmıştı. Parmaklarına mürekkep bulaşmış, baş ve işaret parmağının uçları kalemi tuttuğu yerden çukurlaşmıştı. Michael'ın ona doğum gününde verdiği kalem değildi bu -kız kardeşinin yuvasından koparıldıktan sonra nereye gittiğini Tanrı bilirdi- ama Sarah'nın on beş yaşındayken sırf elinden geldiği için ona aldığı bir kalemdi. Birbirlerine sık sık küçük hediyeler vermişlerdi: güzel bir kurdele, kurutulmuş bir çiçek, kokuya bulanmış pul büyüklüğünde bir çizim. Zamanla kalemin ucu çok fazla açılmış, her vuruşu ikiye katlamış, her kelimeyi ikizleştirmişti.

Üçüncü güne gelindiğinde birçok yerde sular çekilmiş ve devrilen ağaçların çoğu kesilip yol kenarına çekilerek tekrar geçilebilir hale getirilmişti. O sabah Katje Lucy'nin kapısını çaldı ve onunla konuşmak için yalvardı. Lucy onu görmezden geldi ve eğer şiddetli bir gümbürtü olmasaydı onu görmezden gelmeye devam edecekti. Kapıyı açtığında kızın bayılmış olduğunu gördü.

Lucy usulca küfretti, sonra onu içeri sürükledi ve ayaklarını sandalyeye koyarak kanın beynine akmasını sağladı. Kısa süre sonra Katje inledi ve başını uzaklaştırmaya çalışarak yanağını halıya . Diğeri ise aksine pürüzsüz ve bir deniz kabuğunun içi gibi beyazdı. Katje'nin bilincinin yerine gelmesi yaklaşık beş dakika daha sürdü. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Sanırım bayıldım."

Lucy ona baktı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Ağzının gerginlikten solgunlaşmış, kızgın bir çizgi halinde olması gerektiğini biliyordu ama elinde değildi. "Senden beslenmesine izin veriyordun, değil mi?"

"Hayır."

"Yalan söyleme. Bileğindeki izleri görebiliyorum. Bunlar taze. Sen de solgun görünüyorsun ve nabzın çok hızlı atıyor. Ben onun ne olduğunu bilmeden önce bile senden beslenmesine izin vermişsin."

"Belki de öyle," diye itiraf etti Katje.

Lucy sinirle ayağına vurmaya başladı. "Seni kurutmasını mı istiyorsun? Seni öldürmesini, sonra da yemesini mi istiyorsun? Aptal olma. Başkaları fark etmeden seni asla yiyemez. Ayrıca, sen olmasan nerede olurdu? Sence diğerleri onun ne olduğunu bilseler, ona yardım etmek şöyle dursun, yaşamasına izin verirler miydi? Birisi için ölmek kolaydır. Eğer ona gerçekten yardım etmek istiyorsan, hayatta kal."

"O zaman bana yardım et. Bunu tek başıma yapamam," diye yalvardı Katje. Gözlerinden akan yaşlar şakaklarından yuvarlanıp saçlarına karıştı. Bir tanesi kulağının kıvrımına düştü. Küçük parmağıyla ovalayarak uzaklaştırdı.

"Yardım etmeye çalışıyorum! Bunu neden göremiyorsun?" Lucy sesini yükselttiğini fark etti. Yutkundu, sonra kendini sakince konuşmaya zorladı. Katje kendisine bağırıldığında sinmeye meyilliydi, ki bunu hak etmiyordu.

"Yardım etmeye çalışıyorum," dedi Lucy, şimdi daha sessizdi. "Son birkaç gündür bu konuyu enine boyuna düşündüm," -öfke, acıma ya da kendinden nefret etme duygularından hangisine kapılmadıysa o anlarda düşünmüştü- "ve kolay bir çözüm göremiyorum. İyi bir cinayet karmaşıktır. Etik kurallarını göz ardı etsek bile, hala göz önünde bulundurmamız gereken lojistik unsurlar var. Yakalanırsak hapse ya da daha kötüsü tımarhaneye gönderiliriz. Dikkatli olmam neden korkaklık olarak görülsün ki?"

Katje, "Eğer cesedi yerse, ortada ceset kalmaz ve ceset olmadan da suç olmaz" dedi.

"Bütün bir bedeni tüketmek için ne kadar süreye ihtiyacı olduğunu bilmiyoruz ve bunu hızlıca yapabilse bile, yine de bedeni almamız gerekiyor,

sonra cesedi ona ya da onu cesede götürün."

Katje onun elini tuttu. Parmakları soğuk ve nemliydi. "Ne yaparsak yapalım, acele etmeliyiz. Çılgına dönmeye başladı. *Açlıktan* ölüyor, Lucy."

"Bunu biliyorum. I..."

Not-Sarah'nın odasının bulunduğu koridorun sonunda Pasja histerik bir şekilde havlamaya başladı. Lucy'nin kalbi, kendini kafesinin parmaklıklarına atan bir kuş gibi kaburgalarına çarptı. Yutkundu ve kan büyük bir hızla boğazından geçerken boğazındaki damarların zonkladığını hissetti. Katje ile göz göze geldi. "Kız kardeşimi bir hizmetçiye mi emanet ettin?"

Lütfen, diye düşündü, *lütfen bana yapmadığını söyle. Lütfen bana şu anda yalnız olduğunu söyle.*

Çünkü Katje yapmasaydı ve açlıktan ölmek üzere , çaresiz durumdaki Sarah Değil, duygusal bir bağının olmadığı, yenilebilirliği yüksek bir personel üyesiyle aynı odada bırakılsaydı...

"Hayır," dedi Katje.

Lucy rahatladı. Elbette Katje, Not-Sarah'nın bir hizmetçiye yaklaşmasına izin vermezdi. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi.

Katje zayıfça gülümsedi. Gözleri yumuşaktı, rüya gibiydi. Belki de Not-Sarah'nın onu ısırmasının acısını dindirmek için bir damla afyon tentürü almıştı. "Onu Bayan van Dijk'a bıraktım."

Lucy'nin hissettiği rahatlama buharlaştı. "Onu Bayan van Dijk ile yalnız mı bıraktın? Yaşlı, çelimsiz, savunmasız Bayan van Dijk'la mı?"

Gözlerindeki bulanıklık biraz kayboldu. "Bayan van Dijk istedi. Ayrılacağını ve Sarah'ya söylemesi gereken özel bir şey olduğunu söyledi."

"Oh, Katje, bunu nasıl !"

Titriyordu. "Düşünmedim... Ama yapmazdı, kesinlikle yapmazdı, ona seninle konuşacağıma ve ona yardım edeceğimize söz verdiğim halde..."

Ama yapacaktı ve eğer Pasja'nın manik havlaması bir şey ifade , zaten yapmıştı.

Sikeyim.

"Burada kal," diye emretti Lucy. "Şimdi kalkarsan yine bayılırsın."

"Ama ben..."

"Kal!" Lucy bağırdı. Çoktan kapıyı , elleriyle eteğinin kaygan kısmını tutuyordu, böylece eteğe takılmadan koşabilecekti. Pasja kız kardeşinin odasının kapısının önünde duruyordu, tüyleri diken diken olmuş, dudakları o kadar yukarı çekilmişti ki burnu buruşuk bir kâğıt parçasına benziyordu. Durmadan havlıyor, sesi kalın duvarların arasında yankılanıyor, acı verecek kadar yüksek çıkıyordu.

"Sakin ol kızım!" dedi Lucy. Kapının koluna uzandığında, köpek içeri girme hevesiyle inledi ve başını tahtaya vurdu. Lucy onu tutmak için tasmaını kavradı ama köpek çırpındı ve çığlık attı.

Lucy daha önce hiç köpek çığlığı duymamıştı.

Sinir bozucu bir sestti, yüksek ve paniklemişti, korkmuş bir çocuğun çıkarabileceği bir sestti.

"Sus, Pasja!" Lucy yalvardı, köpeğin titreyen kalçalarına elini koyarak onu yatıştırmaya çalıştı ama Pasja teselli edilmedi. Lucy'ye karşı mücadele etti, tırnakları döşeme tahtalarını tırmalıyor, ahşabı çiziyordu. Tasma ince boğazının derinliklerine saplandı ve bir çığlık daha atmasını engelledi.

Pasja gevşeyene kadar boğuştu. Lucy bir kolunu köpeğin ağırlaşan göğsüne dolayarak onu geride tuttu ve üzerindeki baskıyı hafifletti

Boğazını. Pasja korkunç bir öksürük çıkardı, dili ağzından sarktı. Köpük ve kanla kaplanmıştı.

"Sus, kızım. Her şey yoluna girecek. Bu kadar heyecanlanmamalısın," dedi Lucy ve sonra titreyen eliyle çenesinin altını ovarak boğazının morarmış kısmına dokunmamaya özen gösterdi. Genellikle o kadar yumuşak olan ve okşamaktan kendini alıkoymanın neredeyse imkânsız olduğu kürk, salyalar yüzünden sertleşmişti.

Lucy kendini toparladı. Bir eliyle hâlâ deri tasmayı tutarken kapıyı hafifçe araladı. Pasja kaskatı kesildi, burnu titriyordu. Çatlaktan içeri bir koku yayıldı, iğrençti, o kadar yoğun ki Lucy her nefeste boğazının gerisinde bu kokunun tadını alıyordu.

Mezbahanın kokusuydu.

Pasja hiçbir uyarıda bulunmadan ileri fırladı ve ince başıyla kapıya çarparak kapıyı açtı. Lucy onu tutmaya çalıştı ama hazırlıklı değildi ve yeterince güçlü değildi. Dizlerinin üzerine düştü, kolu sanki yuvasından koparılmış gibi hissediyordu. Geri çekilmeye çalıştı ama parmakları hâlâ yakaya takılıydı. Pasja boğulmaya, sızlanmaya ve hırlamaya devam etti. Tırnaklarından bazıları kırılmış ya da tamamen kopmuştu; patileri döşeme tahtalarında kanlı çizgiler bırakıyordu.

Neyse ki tasma koptu.

Lucy düşürüldüğü yerde yatıyordu. Omzu yanıyordu, acı alevleri sırtını ve kolunu yalıyordu. Parmakları da yanıyordu, kan sanki orada birikiyormuş gibi parmak uçlarına çarpıyordu.

Önemli değil. Hâlâ bağlıydılar, değil mi? Onları oynatmak kemiğe kızgın çubuklar çakılıyormuş gibi hissettirse de, daha acil endişeleri vardı. Sağlam koluyla kendini ayağa kaldırdı, sonra odaya baktı.

Tam bir kargaşa içindeydi.

Küçük yazı masası devrilmişti. Mürekkep hokkası paramparça olmuş, geriye pırıl pırıl bir gece yarısı havuzu kalmıştı. Bir kısmı yere düşen günlük yığını tarafından emilmişti. Eğilmiş, sayfaları buruşmuş halde duruyordu. Bir tanesinin cildi kırılmıştı ve Sarah'nın titiz el yazısıyla dolu sayfalar bir ormandaki yapraklar gibi yere saçılmıştı. Bazılarının üzerinde mürekkeple yapılmış çıplak bir ayak izi vardı.

Lucy ayak izlerini takip etti. Yazı masasının yanından geçip yatağa uzandı ve çarşafı mahvetti. Gerçi mürekkep onları mahvetmemiş olsaydı, Pasja'nın kanlı pençeleri mahvederdi. Yatağın üzerine atlamış ve ucuna yarı çömelmişti, ince gövdesinden bir hırıltı yükseliyordu.

Not-Sarah köpekten kaçmak için yatağın başlığına tırmanmıştı ve şimdi duvara yaslanmış, ayaklarındaki tendonlar tahtayı kavradığı için gergin bir şekilde duruyordu. Ağızına kan bulaşmıştı. Pasja'ya dişlerini gösterdi. Porselen olan çatlamıştı. Ellerinden biri parçalanmıştı. Kan, yumruğundan yavaşça damlıyor ve duvar kağıdından aşağı akıyordu. Parmaklardan bazıları imkansız bir açıyla duruyordu. Lucy, hâlâ bağlı olmaları bir mucizeydi, diye düşündü. Haklı olarak, düşmüş olmaları gerekirdi. En azından eklemlerinden sivri kemik uçları çıkmalıydı. Onlar...

Kendi parmakları değildi.

Bölüm 21

Lucy etrafında döndü. Odanın diğer ucunda Bayan van Dijk'i buldu. Eski işvereni bir köşeye büzülmüştü. Bir eliyle diğerini tutuyordu. İkisi de kan içindeydi. Kan bluzunun önünü ve eteğini kaplamıştı.

"Sadece ona hoşça kal demeye ve seninle konuşmasını, tekrar düşünmeni sağlamasını istemeye geldim. Gülümsedi ve parmaklarımı kavradı. Elimi öpeceğini sandım ama . Parmaklarımı ağzına götürdü ve sonra beni ısırdı," dedi küçük bir sesle. Sanki Sarah Olmayan'ın gerçekten de parmaklarını kopardığını ve bunu hayal etmediğini doğrulamak istercesine inanamayarak eline baktı. Kütüklerden birinden biraz kan fışkırdı ve yüzüne çarptı. Başını kaldırıp Lucy'ye baktığında kan gözlerinden birine akmış ve sarsılarak göz kırpmasına neden olmuştu.

Lucy onun yanında diz çöktü. "Bir ," dedi.

Bayan van Dijk başını salladı. Lucy, Pasja'nın yakasına sıkışan iki parmağındaki acıyı bastırmak için kalan parmaklarını sıyırarak hasarı değerlendirdi.

Bayan van Dijk'ın sağ elinin işaret parmağı, orta parmağı ve yüzük parmağı ısırılarak koparılmış, orta parmak ve yüzük boğuma kadar ısırılmış, işaret parmağı ise sadece kısmen ısırılmıştır.

Lucy'nin arkasında yumuşak bir yırtılma sesi, sonra bir çıtırtı.

Onları yiyor.

Midesi bulantıyla burkuldu. Acı bıçaklanmak kadar şiddetliydi. Derin bir nefes aldı ve organını sakinleştirmek için elini karnına bastırdı, ancak kahvaltısı acımasızca yükseldi, yemek borusunu, dilini, ağzının yivli çatısını yaktı. Midesi kendini yutkunmaya ve Bayan van Dijk'a odaklanmaya zorladı. O parmaklar zaten yeniden dikilemezdi. Sarah olmayanın onları yemesi daha iyiydi. Gerçi kardeşinin onları dişleriyle kopardığı ortaya çıktığında nereye gittiklerini nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

Hizmetçiler neredeydi? Köpek cehennemi bir gürültü yapıyordu. Duymuş olmalılar. Hemen gelmezlerse, Michael hepsini kovacaktı. Sonrası için başka bir endişe. Önce Bayan van Dijk'ın kan kaybından ölmediğinden emin olmalıydı. Alışılmışın dışında kesilen üç parmak cinayetten daha hafif bir suçtu.

"Kolunu omzuma dola ve elini kaldırılabildiğin kadar yukarı kaldır. Bu kanamayı yavaşlatacaktır," dedi Lucy ona. Ceplerini karıştırdı ve kalemini, bir makara ipliği, birkaç iğneyi, katlanmış bir kâğıt parçasını ve bir mendili buldu. Mendili kütüklerin etrafına sardı. Bayan van Dijk küçük bir çığlık attı ve çekilmeye çalıştı, sonra yığıldı, gözleri kafatasının içine doğru yuvarlandı. Kanın aktığı göz artık beyaz değil koyu pembeydi. Lucy kütükleri elinden geldiğince iyi bir şekilde bağladı ama kan hâlâ akıyor ve kumaşı ıslatıyordu. Bileğinden mavi bir kurdele çıkardı ve kan akışını yavaşlatmak için parmaklarından geriye kalanları bağlamakta kullandı.

Magda aniden onun yanında belirdi. Bayan van Dijk'ı omzuyla destekledi, ardından Bayan van Dijk'ın sağ elini sabit tuttu. Lucy kurdeleyi kütüklerin ve kalan parmakların etrafından geçirdi ve yerinde tutmak için bileğinin etrafından bağladı. Kan hâlâ akıyordu.

"Yarayı dağlamalıyız," dedi.

"Bunu doktorun yapmasına izin vermemiz gerekmez mi?" Magda kaşlarını çatarak sordu.

"Muhtemelen, ama buraya gelmesi biraz zaman alacak. Bayan van Dijk'ın daha fazla kan kaybetmesini göze alamayız. Aşağı in ve onu alması için birini gönder, sonra da hemen yukarı gel."

"Pekâlâ." Magda doğruldu ve Sarah Olmayan'a baktı. "Sen orada kal," diye emretti. Magda yüksek sesle ve yavaşça konuştu, sanki Not-Sarah sağırmış, çok küçükmüş ya da aptalmış gibi.

O havalandığında Lucy yerdeki dağınıklığın içinde Sarah'nın mektup açacağını . Kendi parmakları maviye dönmüştü ve zorlukla bükülüyordu. "Bunun için seni çarmıha gerecekler," dedi. Sesini yükseltmesine gerek kalmadı; Pasja havlamayı kesmişti ve şimdi sadece hırlayarak duruyordu, gözleri Sarah olmayanın yaptığı her hareketi takip ediyordu.

"Biliyorum," diye fısıldadı Not-Sarah. "Yaparken bile ama kendimi durduramadım. O kadar açtım ki... Hiç aptalca olduğunu bildiğiniz ve sonradan pişman olacağınız bir şey mi, ama o sizden daha güçlüydü?"

Lucy, kulak memesini ısırarak Michael'ın dişlerinin baskısını, sevişirlerken Michael'ın vahşi, hayvani kokusunu, kendini tüketirken gırtlaktan gelen iniltisini hatırlıyordu. "Evet, ama bu kadar aptalca değil. Bunu nasıl açıklayacağım?" Yukarı baktı. Sarah olmayan hâlâ yatak başlığının üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede duruyor, gözlerini Pasja'ya dikmişti.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Şu köpeğin gözlerinin içine bakmayı kes. Bunun bir saldırganlık eylemi olduğunu bilmiyor musun? Zaten boğazını parçalamasına ramak kaldı. Şu anda ihtiyacım olan son şey seni de kaybetmek." Gerçi bu artık kaçınılmazdı, değil mi? Açıklanabilecek ya da üstü kapatılabilecek çok şey vardı.

"Özür dilerim. Bunun olmasını istememiştim. Bana yardım edeceğinizi bilseydim bunu yapmazdım," dedi Not-Sarah ama sesi inandırıcılıktan yoksundu.

Hayal kırıklığı ve öfke gözyaşları Lucy'nin görüşünü geçici olarak bulanıklaştırdı. Onlardan kurtulmak için başını sertçe salladı. "Tabii ki sana yardım edecektim, seni !" diye bağırdı, sesi yüksek ve duygu doluydu. "Zaman zaman seninle kıyaslandığımda kendimi yarım bir insan gibi hissediyor , ama vefasız değilim ve beni rahatsız etse bile sana yardım etmeye fazlasıyla hazırım! Sen benim kız kardeşimsin, değil mi?"

Bu sözleri söylerken, bunların doğru olduğunu biliyordu. Eğer Sarah Olmayan'ı sadece bir parazit olarak düşünseydi, kavgaları bu kadar acı vermezdi. Sadece kız kardeşi onu bu kadar yaralayabilirdi ve bunu yapabiliirdi çünkü Sarah'nın düşüncelerine, duygularına ve anılarına sahipti ve bir insan bunların toplamı değilse neydi?

"Bunu mu demek istiyorsun?" Not-Sarah, yüzü umut ve şüphe arasında gidip gelirken sordu.

Lucy acımasızca başını salladı. İyi ya da kötü, yamyamlık ihtiyacı olsun ya da olmasın, Lucy'nin önündeki çürüyen kadın artık onun kız kardeşiydi ve onu korumak için her şeyi yapardı.

Bir damla gözyaşı Not-Sarah'ın yüzünden aşağı akarak çenesinde ve yanaklarında kuruyup pasa dönüşen kanda belirgin bir iz oluşturdu.

Lucy gözyaşlarını eteğinin kenarıyla kurulama isteğine karşı koydu. Bunun yerine, "Artık bir önemi yok. Büyük olasılıkla yardımın ötesindesin. Siktir!" Son kelimedede çığlık attı. Hayal kırıklığı içinde yazı masasına sert bir tekme attı. Sonra kendini tekrar sakin ve mantıklı olmaya zorladı ve mektup açacağını aradı. Bunu günlüklerden birinin altında buldu. Küçük bir bıçaktı, çok güzel işlenmişti; Michael bunu kız kardeşi için satın almıştı.

Floransa'da balayında. Lucy onu ateşin üzerinde bir çift çatalla ısıttı, sonra ocağın taşlarının üzerine bıraktı, sapını eteğinin bir parçasına sardı ve yanan şeyi kendine gelmeye başlayan Bayan van Dijk'a götürdü.

"Üzgünüm ama bu acıtacak. Kıpırdamamaya çalışın," dedi Lucy ve diğer kadın göz kırpmaktan başka bir şey yapamadan, Lucy bıçağı yüzük parmağından geriye kalan parçaya bastırdı. Çiğ et yanarken cızırdadı. Bayan van Dijk inledi ve elini geri çekmeye çalıştı ama Lucy bileğini dizlerinin arasına sıkıştırmıştı.

"Biliyorum, biliyorum," diye mırıldandı bir sonraki parmağa geçerken, sonra bir . Pişmiş et kokusu midesinin kasılmasına neden oldu.

Bayan van Dijk'ın çığlıklarıyla telaşlanan Pasja tekrar havlamaya başladı. Köpek, Not-Sarah'yı köşeye sıkıştırmakla Lucy'nin boğazına saldırmak arasında kalmış gibiydi. İkincisini seçti ve Michael o anda odaya koşmasaydı başarılı olabilirdi. Yanından hızla geçen köpeği ensesinden yakaladı. Onu boynunun morarmış etinden tutup odadan dışarı çekerken, Pasja gözlerinin akı görünecek şekilde inledi ve kıvrandı.

Bayan van Dijk elini Lucy'nin dizlerinin arasından çekti ve duvarı destek olarak kullanarak ayağa kalkmaya çalıştı ve duvarı kana buladı. Sağlam eliyle bastonunu kaptı ve Michael'a vurdu. "Pasja'mı incitme!" diye feryat etti.

Michael kendini savunmak için bir kolunu kaldırdı. "Beni dövmeyi bırak, kadın! Köpeğin kuduz olduğunu görmüyor musun? Sana saldırdı!"

"Pasja beni ısırmadı, seni aptal! Karın ısırıldı!" Bayan van Dijk çığlık attı.

Kan kaybından izin vermeliydim. O zaman suçu köpeğe atabilirdim. Bunu neden düşünemedim?

Bu düşünce diğer her şeyi bir bıçak gibi kesip geçti. Lucy bastonu kapıp Bayan van Dijk'in elinden çekip aldıktan sonra düşmesini engellemek için ona sarılırken bu düşünceyi uzaklaştırmaya çalıştı ama düşünceler kendilerini zorlukla geri çekebiliyordu.

Michael Pasja'yı odadan dışarı attı ve kapıyı kapattı. Bayan van Dijk'in yatmasına yardım etti, sonra da onun parçalanmış eline baktı. "Şuradaki sürahiyi bana ver ve yatak örtüsünden birkaç şerit kopar," diye emretti.

Ama artık sorumlu olmamak çok rahatlatıcıydı! Lucy onun istediğini yaptı, sonra da Bayan van Dijk'in yüzünü, boğazını ve ellerini onun için yıkadı. Çamaşırlar kısa sürede pembe, kırmızı ve kahverenginin tonlarına büründü.

"Yardım edebilirim. Bana ne yapmam gerektiğini söyleyin, ben de yapayım," dedi Not-Sarah yumuşak bir sesle.

Michael omzunun üzerinden ona baktı, yüzü şeytani bir maskeye dönüşmüştü. "Olduğun yerde kal ve çenenin kapa!" diye hırladı.

"Kız kardeşimle konuşma!" Lucy söyledi.

Michael onunla göz göze geldi. "Sen de başlama," dedi, sesi yumuşak ve tehlikeliydi.

Yere baktı ve sessiz kaldı, kendinden ve ondan nefret ediyordu.

Pasja sızlanmaya ve kapıyı pençelemeye devam etti, kapının altındaki çatlağı koklarken nefesi büyük iç çekişlerle geliyordu. Arthur geldiğinde bir hizmetçi onu alıp götürmüştü. Diğer iki hizmetçi Bayan van Dijk'in ışığın daha iyi olduğu başka bir odaya geçmesine yardım etti; Arthur'un elindeki hasarı daha doğru değerlendirebilmesi için buna ihtiyacı vardı. Katje ona yardım etmek için kandırıldı. Götürülmeden önce

Lucy çaresizce Not-Sarah'ya baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu ama korkudan mı, üzüntüden mi yoksa şoktan mı, bilmiyordu.

Lucy ve Not-Sarah Gümüş Oda'ya gönderilerek hizmetkârların olay yerini temizlemelerine izin verildi. Lucy ellerini ve yüzünü yıkadıktan sonra bir parça pazenle Not-Sarah'nın çenesindeki kurumuş kanı sildi, deriye zarar vermemeye dikkat etti. Konuşamıyorlardı; Magda, Arthur'un talimatıyla yanlarına oturmaya gelmişti. Kapıyı kilitlemiş ve anahtarı elinde tutuyordu.

Demek ki Sarah Değil'in artık kimseyle yalnız kalacağına güvenmiyorlar ve kaçmaya çalışmasından korkuyorlar, diye düşündü Lucy bezi leğene daldırıp sıktıktan sonra Sarah Değil'in yüzüne götürürken. Kulaklarının arkasında bile kan vardı.

Not-Sarah elini Lucy'nin bileğine doladı ve yanağını kavrayan avuç içine doğru sertçe eğildi, gözleri kapalıydı. Parmakları artık buz gibi hissetmiyordu. Artık sadece serindiler. Dudağı titremeye başladı.

Seni götürmelerine izin vermeyeceğim, diye mırıldandı Lucy.

"Bunu durduramazsın. Benim için geliyorlar, beni alıp götürecekler ve sen beni bir daha asla göremeyeceksin. Beni götürecekleri yer neresi olursa olsun, ölsem bile oradan ayrılmayacağım," diye mırıldandı Not-Sarah. Bir damla gözyaşı kirpiklerine takıldı.

"Bırak seni benden almaya çalışsınlar! Denesinler ve benim nasıl bir şey olduğumu görsünler," diye homurdandı Lucy.

Alınlarını birbirine yasladı, sonra başparmağıyla kız kardeşinin elmacık kemiği üzerinde bir çizgi çizdi.

Bırak denesinler.

Bölüm 22

Kapı çalındığında Lucy hâlâ kız kardeşinin vücudundaki kanı nazikçe temizliyordu.

Lütfen, hayır, diye düşündü, gözlerini kısa süreliğine kapatarak. Bir şeyler, herhangi bir şey düşünmesi için daha fazla zaman olacağını ummuştı. En azından kız kardeşini huzur içinde temizlemesine izin verileceğini ummuştı ama ona bunu bile vermediler.

Gözlerini tekrar açtığında, Not-Sarah korkudan irileşmiş gözleriyle ona bakıyordu. Ağzı titriyordu ki, çenesi bir erik gibi kırıışmıştı.

Magda homurdanarak ayağa kalktı. "Orada, seni görebileceğim bir yerde dur," dedi Not-Sarah'a. Yine o yüksek sesle, sert bir şekilde konuştu, bazı insanların çok yaşlılara ya da çok gençlere, anlamayı beklemedikleri kişilere karşı kullandıkları türden bir ses.

Bu, her şeyden çok Lucy'nin kararlılığının yeniden ortaya çıkmasına neden oldu. "Hanımınla böyle konuşamazsın!" diye tersledi.

Magda bir süre Lucy'ye baktıktan sonra omuz silkti ve kapının kilidini açarak Arthur ve Michael'ı içeri aldı. Temizlenmeleri için hiç zamanları olmamıştı ve ter, karbolik sabun ve kan kokuyorlardı. Madde kurumaya başlamış, kollarında, gömleklerinin ön yüzünde ve yakalarında sert kahverengi lekeler bırakmıştı. Kıyafetlerine işlemiş olan kana rağmen ve

Az önce tanık oldukları dehşetin ardından yatıştırıcı gülümsemelerle içeri girdiler.

Lucy'nin midesi bulandı.

Onu etkisiz hale getirmek istemeselerdi gülümsüyor olmazlardı ve onu etkisiz hale getirmeye ne ihtiyaçları vardı, onu bir sonraki adımda savunmasız bırakmak için değilse? İçgüdüsel olarak, onu korumak için kız kardeşinin önüne geçti.

Arthur hiç şüphesiz yatıştırıcı bir şeyler söylemek için ağzını açtı. Lucy ondan önce konuştu. "Lütfen kardeşimi göndermeyin. Yaptığı şeyin korkunç biliyorum ama bu onun suçu değil. Olduğu gibi olmaktan kendini alıkoyamaz ve bu bir daha olmayacak. Bundan emin olacağım."

Çünkü bir dahaki sefere Not-Sarah acıkıp birini yemeye karar verdiğinde, Lucy şahit bırakmayacağından emin olacaktı.

"Lucy, canım..." Arthur başladı.

Onu görmezden geldi, onun yerine Michael'a baktı. Her zaman kansız, her zaman tuhaf olan yüzü şimdi mermerden oyulmuş bir maske gibi okunmaz haldeydi. Yine de bundan korkmasına izin veremezdi, şimdi değil, her şey bundan sonra ne söyleyeceğine ve yapacağına bağlıken değil.

"Katje ve ben ona bakabiliriz. Bunu, ilgilenmesi gereken bir düzine başka hastası olan bir hemşire ya da uzaylı doktordan çok daha fazla özen ve sevgiyle yapacağımızı kabul etmelisiniz ve bu sevgi ve özen onun iyileşmesi için faydalı olacaktır. Onu her gün her dakika izleyeceğiz. Eğer sizi memnun edecekse, onun orada olduğunu bilmenize bile gerek yok. Başka kimsenin de bilmesine gerek yok. Bu bizim sırrımız olabilir."

Michael Arthur'a bir bakış attı ve şimdi Arthur onu yine çok iyi okuyabiliyordu. Onun fark etmeyeceğini, bu bakışın önemini anlamayacağını mı düşünmüştü? Her kadın yaptı. Bu bakış

Erkeklerin, bir kadının aşırı tepki verdiğini düşündüklerinde birbirlerine bakışlar, "*Ne kadar aptalca inanabiliyor musun?*" anlamına gelen bakışlar.

Öfkeyle kilitlendiği için kelimelerin boğazında düğümlendiğini hissetti. Değil- Sarah, Lucy'nin bileğini bir tuzağın kapanma gücüyle kavradı, ama korkudan mı yoksa uyarıdan mı, bilmiyordu.

Michael'ın Arthur'un gülümseyerek ve başını hafifçe sallayarak onayladığı bakışına karşılık olarak Arthur Lucy'ye döndü ve hastalarına karşı kullandığını bildiği o korkunç sesini kullandı; ağrı, ateş ya da beyinlerini kemiren hastalık yüzünden doğru düzgün düşünemeyen hastalarına: "Sevgili Lucy, kim kız kardeşini akıl hastanesine göndermekle ilgili bir şey söyledi ki?"

Bir an için ne söyleyeceğini bilemedi. Boğazı hâlâ kilitliydi ve konuşmaya çalıştığında, sanki çocukluğunda onu rahatsız eden konuşma bozukluğu geri dönmüş gibi kelimeler biraz bozuk çıkıyordu. "O zaman onu oraya göndermek istemiyorsunuz?"

"Tabii ki hayır. Bu olasılığın de nasıl korkuttuğunu biliyoruz, değil mi? Ve terör şu anda Sarah'nın yaşamasını istediğimiz son şey."

Not-Sarah'nın Lucy'nin bileğini hâlâ bir mengene gibi kavrayan eli daha da sıkılaşıp Lucy'nin elinde şiddetli bir acıya neden oldu. Lucy bakmadan kız kardeşinin parmaklarını uzaklaştırdı, sonra elini nazikçe tuttu ve parmaklarının birbirine geçmesinin tanıdık hissinin onu yatıştırması için yalvardı. Ancak Lucy'nin eli, kız kardeşinin sıkı tutuşu nedeniyle kısıtlanan kan akışı yüzünden uyuşmuştu, bu yüzden pek bir şey hissetmiyordu.

"O zaman ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Sarah için bir dinlenme kürü yazmayı planlıyorum. Dinlenme ve rahatlama zihni başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde onarır, özellikle de kadın zihnini."

"Dinlenme tedavisi somut olarak ne anlama geliyor?"

"Vücudun ve beynin iyileşmesi için altı ila sekiz haftalık yatak istirahati, süt ve etten oluşan doyurucu bir diyetle desteklenmelidir."

Magda kapının yanındaki yerinden, "Kulağa hiç de kötü gelmiyor, değil mi Bayan Schatteleyn? Deniz kenarında küçük bir kulübede birkaç hafta geçirme şansım olsaydı, uyumak ve yemek yemekten başka bir şey yapmazdım."

Arthur ona sessiz olmasını işaret etti ama olan olmuştu bile.

"Ne demek 'deniz kenarında bir kulübe'?" Lucy sordu. "Burada kalamaz mı demek istiyorsun?"

Arthur gerginliği dağıtmak için güldü. "Sahne değişikliği herkese iyi gelir, değil mi?"

"*Yalan* söylüyor," diye tısladı Not-Sarah onun kulağına. "Bizi kandırmak istiyor. Beni şirin bir kır evine değil, bir akıl hastanesine götürecekt!"

Arthur yine güldü. Acı ve acınası bir sestti. "Tabii ki hayır, Sarah! Bunu neden yapalım ki? Düzgün düşünemiyorsun. Bu senin hatan değil. Sen çok hastasın. Ama işte bu yüzden etrafındaki seni seven ve senin için en iyisini isteyen insanlara güvenmelisin! Şimdi bana gel."

"Yani beni misin? Hiç sanmıyorum," diye hırladı.

"Sana bakmak ve bir yerini incitmediğinden emin olmak için. Sanırım bir dişini kaybetmişsin," dedi Arthur. Hâlâ gülümsüyordu ama artık zoraki gülümsüyordu, başka bir hayvanda olsa açık bir saldırganlık belirtisi olacak bu diş sıkma hareketi.

Not-Sarah yerinden kıpırdamayınca Lucy'ye döndü. "Gel Lucy, kız kardeşini bana getir," dedi ve elini uzatarak onu çağırırdı.

"Hayır."

Arthur gözlerini kırptırdı.

"Affedersiniz?" "Hayır dedim."

Michael, "Tanrı aşkına Lucy, zorluk çıkarmayı bırak ve doktorun dediğini yap," diye bağırdı.

Bir kahkaha attı. Daha çok çığlığa benziyordu. "'Doktor' mu? Arthur'u hayatım boyunca tanıdım ve ona hiç öyle demedim, sen de öyle demedin!"

"Gel!" Michael havladı, sonra da parmaklarını şıklattı.

Öfke midesinde çalkalandı, bir kamış gibi titremesine neden oldu. "Ben köpek değilim!"

Arkasında, Not-Sarah nefes almaya başladı. Eli kayganlaşmıştı. Lucy elini bırakma ve eteğine sürme isteğine direndi. Eğer bırakırsa, onu kız kardeşine bağlayan görünmeyen gücün kırılacağından, onu alıp götürceklerinden ve bir daha asla görüşemeyeceklerinden korkuyordu.

Arthur, "Bunu senin için de yapıyoruz Lucy. Sırada ne olduğunu görmek istemezsin, sana söz veriyorum."

"O halde onu benden alıyorsunuz!" diye haykırdı. Sesinin ani bir panikle yüksek ve çılgınca çıkmasına engel olamadı.

"Yalan söylüyorlar, yalan söylüyorlar! Tek yaptıkları yalan söylemek!" Sarah olmayan feryat etti. "Lucy, hiç yardımcı olmuyorsun!" Michael tersledi.

Not-Sarah Lucy'yi de sürükleyerek geri başladı. "Lütfen," diye yalvardı, "lütfen, lütfen, *lütfen*..."

"Nereye gitmek istiyorsun? Bu odadan çıkmanın bir yolu yok!" dedi Arthur.

"Tanrı aşkına!" Michael ilerledi ve örümcekli elleriyle onlara uzandı.

"Ona dokunursan gözlerini oyarım, gör !" Lucy tısladı.

"Lanet olası bir deli gibi davranıyorsun!" Michael bağırdı. Gözlerini sertçe ovuşturdu, sonra Arthur'a döndü. "Bir şeyler yap, olur mu?"

"Kimse bir şey yapmasın, yoksa ben... ben kendimi yaralayacağım!" Lucy umutsuzca çığlık attı.

Bir an için hepsi birbirine dik dik baktı. Sonra Magda saldırdı.

Lucy, Arthur ve Michael'ın her hareketini takip etmekle o kadar meşguldü ki, bunca zamandır kendisine sinsice yaklaşıyor olması gereken kız kardeşinin hizmetçisini tamamen unutmuştu. Magda ağır bir kadındı, yıllarca el emeğiyle güçlenmişti. Lucy'yi yere yatırmak onun için hiç de zor olmamıştı, Lucy tükürüp kavga etse de.

"Lütfen," diye yalvardı Arthur ona doğru eğilip yüzündeki saçları şefkatle tararken, "lütfen karşı koyma sevgilim."

"Siktir git!" diye hırladı.

Bir an için dehşete düşmüş gibi göründü. Sonra sadece içini çekti. "Ne dediğini bilmiyorsun. Folie à deux, sanırım. Zavallı şey. Önemli değil. Seni kız kardeşinin etkisinden kurtarır kurtarmaz tekrar eski sağlığına kavuşacaksın."

Yüzüne bir bez bastırdı. Bez kimyasal bir şeyle ıslanmıştı. Yüzünü çevirmeye çalıştı ama adam boştaki eliyle başının arkasını kavrayarak hareket etmesini imkânsız hale getirdi. Kan beynine hücum edene ve ciğerleri alev almış gibi hissedene kadar nefesini tuttu ama faydası olmadı.

Nefes almak zorundaydı.

İğrenç dumanlar ciğerlerini doldurdu. Bir anda uzuvları ağırlaştı ve düşünceleri sürüklenmeye başladı.

Uzaktan, Not-Sarah'ın çığlığını duydu.

Lucy yatağında yatarken ağzında kimyasal bir tatla uyandı. Başı pamukla doldurulmuş gibiydi. Başını kollarından birine dayamıştı ve o da uykuya dalmıştı. Doğrulup oturdu, sonra başını ellerinin arasında tutmak zorunda kaldı, kendini çok sersemlemiş ve hasta hissediyordu.

Magda hemen onun yanına koştu ve düşmesini engellemek için omuzlarını kavradı.

Mide bulantısı geçince gözlerini ovuşturmaya çalıştı ama parmaklarının bükülmediğini fark etti. Birisi, büyük ihtimalle Arthur, parmaklarını bandajla sarmıştı. Diğer kolu da karıncalanmıştı. Kanı tekrar içine çekmek için elini salladı, sonra etrafına bakındı.

Perdeler sonuna kadar çekilmemişti, güneşin görülebildiği küçük bir boşluk bırakılmıştı. Gökyüzünde koparılmaya hazır bir şeftali gibi alçakta asılı duran güneşin ılık ışığı yağmur havuzlarını sıvı altına çeviriyordu.

Bu doğru değildi.

Yoksa öyle miydi?

Düşünceleri kafatasında pekmez gibi ağır ağır ilerliyordu. Biraz daha hızlı akmalarını sağlamak için başını salladı ama bu sadece başının yeniden dönmesine neden oldu.

"Magda, ben neden buradayım?" Konuşmak canını yakıyordu. Boğazı kazınmış gibi hissediyordu. Acıya karşı irkildi.

Magda ona içmesi için bir bardak su verdi. Sıvı, boğazının içindeki işkence görmüş ete karşı çok hoştu, serin ve berraktı. "Kendinizi iyi hissetmiyordunuz. Doktor size uyumanıza yardımcı olacak bir şey verdi hanımefendi."

Uyumak için mi? Ama gündüzdü, değil mi? Dişleriyle dilini sıyırdı, sonra yutkundu. Kimyasal tat hâlâ devam ediyordu, kötü ve güçlüydü. "Ne kadar uyudum?"

"Birkaç saat."

Arthur ilacı verdiğiinde sabah olmuştu. Belki de bir kaza geçirmişti. Bu parmaklarını, dizlerindeki yanıkları ve vücudundaki genel ağrıyı açıklıyordu ama bileğinin neden morardığını ve morlukların neden parmak şeklinde olduğunu açıklamıyordu.

Keşke sağlıklı düşünebilseydi! Düşüncelerinin koşmak yerine sürünmesine neden olan o sersemlik hissinden kurtulmak için başını tekrar salladı. Kendini konsantre olmaya, anılarını bir zincirdeki boncuklar gibi takip etmeye zorladı.

Not-Sarah, Bayan van Dijk'in parmaklarından üçünü (teknik olarak iki buçuk) yemişti. Bu hatırlanmayacak kadar korkunçtu ama unutacak kadar da bastırılacak kadar korkunç değildi. Daha sonra Lucy ve Sarah, Magda ile birlikte Gümüş Oda'ya kapatıldılar. Lucy kız kardeşinin yüzünü yıkamış, ardından porselen bir sürahidenden kenarları küçük çiçeklerle boyanmış beyaz bir kâseye parfümlü su dökmüş ve kurumuş kan kabuklarının parmaklarına yapışmayı bırakıp erimesi için Sarah'nın ellerini bu suya batırmasını sağlamıştı ama yarıda kesilmişlerdi...

Her şey şimdi aklına geliyordu.

Magda'nın kolunu tuttu. "Kız kardeşim nerede?"

Magda içini çekti. "Bu konuda endişelenmemelisiniz, Bayan Lucy. Doktor dedi ki..."

"Doktorun canı cehenneme! Nerede o?"

"Canımı yakıyorsunuz hanımefendi," dedi, sesi hâlâ tatlıydı ama artık çelikle kaplanmıştı.

"Bunun için üzgünüm ama Sarah'nın nerede olduğunu bilmem gerekiyor, yoksa... sana zarar vermek zorunda kalacağım."

"Beni tehdit etmenize gerek yok, bayan." Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "İkimiz de biliyoruz ki sizi bir kavgada kolayca alt edebilirim, değil mi?"

Lucy hizmetçinin onu ne kadar kolay alt ettiğini, ağırlığının ne kadar korkunç olduğunu, nefesini kesmeye çalıştığını hatırladı. "Lütfen Magda," diye yalvardı, "çaresiz olduğumu görmüyor musun? Nerede olduğunu öğrenmeliyim!"

", bu kadar yaygara koparmaya gerek yok. Bayan'ı aldılar. Schatteleyn, Doktor Hoefnagel'in evine."

"Neden?"

"Onu tedavi etmek için."

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Arthur'un evi şehrin ortasındaydı. Eğer dinlenme tedavisi konusunda dürüst olsalardı, onu götürecekleri en son yer Arthur'un eviydi. Lucy kafasındaki örümcek ağlarından kurtulmak için gözlerini sertçe ovuşturdu. "Doktorun evinde Zwartwater'ın sağlayamayacağı ne var?" diye sordu.

Magda omuz silkti. "daha yakın."

Bölüm 23

Haber tam olarak bir şok değildi, ama yine de karnına ağır bir şekilde indi. Oradan, sanki damarlarına buzlu su enjekte edilmiş gibi, sürünen küçük korku dalları gönderdi. Midesi kazınırken yutkundu ve bir şekilde Magda'nın kolunu tutuşunun gevşemesine izin vermemeyi başardı. "O zaman kız kardeşim şimdi tımarhanede mi?" diye sordu.

"Olabilir, tabii yerel hastanede ona yer yoksa. O zaman onun için başka bir yer bulmaları gerekir, değil mi? Onun için bir yer bulana kadar, genellikle ameliyatlarını yaptığı odada onu güvende ve uykuda tutabilir," diye açıkladı Magda.

Lucy bir şeyler yapmalıydı ve bunu hızlıca yapmalıydı. Keşke baskı altında performans gösterme konusunda bu kadar berbat olmasaydı! Bir soruyu geniş getiren bir inek gibi düşünmeyi tercih ederdi. Şimdi bunun için zamanı yoktu. Oyalandığı her dakika Arthur ve Michael kız kardeşini ondan biraz daha uzaklaştırıyor ve akıl hastanesine biraz daha yaklaşıyordu. Çoktan oraya olabilirdi. Not-Sarah'nınki kadar vahim bir vaka için hemen bir yer açılmayacağını kim söyleyebilirdi ki? Kalması için para ödeyecek adamın cebi doluydu ve meseleyi mümkün olduğunca çabuk halletmek için her türlü teşvike sahipti.

Kendini hızlı düşünmeye zorladı. "Katje nerede?"

Magda kurtulmaya çalışmayı çoktan bırakmıştı ve şimdi Lucy'nin yüzünde sadece mermer heykellerde gördüğü uzun süredir acı çeken şehitleri temsil ettiği varsayılan bir ifadeyle duruyordu. "Bayan

Katherina odasında kilitli. Doktor ona uyumasına yardımcı olacak bir şey verdi, tıpkı sizin gibi. Bayan Schatteleyn'i çıkardıklarında çok üzüldü. Şimdi lütfen kolumu bırakın."

"Yani kız kardeşim benden alınırken beni hoş ve rahat tutmak ve bayıltmak için başka bir sakinleştirici uygulayacak birini getirebilir misin? Hiç sanmıyorum."

Magda'nın maskesi düştü. Lucy onun altında hem kızgınlık hem de öfke buldu. "Bayan Lucy," dedi ve inatçı bir çocukla konuşur gibi konuştu, "Bunca size ve Bayan Schatteleyn'e karşı çok sabırlı olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor, ama sabrım tükeniyor artık. Eğer hemen kolumu bırakmazsanız, çığlık atacağım. Sonra koşarak gelip sizi tutacaklar ve dediğiniz gibi bir sakinleştirici daha verecekler. Eğer bırakırsan ve sessizce oturacağına söz verirsen, kimseyi çağırmayacağım. Bayan." Son kelime sonradan eklenmişti.

"Benimle bu şekilde konuşmamalısın. Bu aşağılayıcı ve uygunsuz," dedi Lucy.

Magda gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeden çok dişlerini gösteriyordu. "Umurumda bile değil."

Lucy'nin omurgasından aşağı soğuk bir su dalgası gibi bir ürperti aktı ve göğsündeki kalbini ıslattı. Kalp bir sonraki atışta tekledi, gerildi ve sonra hızlandı. "Küstah hizmetkârlar asla uzun süre hizmetkâr olarak kalmazlar," demeye çalıştı ama Magda'nın yüzündeki gülümseme değişmedi.

"Siz zengin hanımlar, süslü püslü tavırlarınızla kendinizi çok yüksek ve kudretli sanıyorsunuz ama sırf kendi paçavralarınızı ve iç çamaşırlarınızı yıkamak zorunda olmadığınız için bizden daha iyi değilsiniz. Sizce Bay Schatteleyn, ortada bir hanımefendi yokken bir hanımefendinin hizmetçisini tutar mı?"

"Böyle konuştuğunuzu duyarsa size iyi bir referans vermeyecektir."

"Bence anlatacak. Bayan Schatteleyn hakkında birkaç hikaye anlatabilirim, değil mi?"

Lucy, *onunla daha yakından ilgilenmeliydim*, diye düşündü. Koşullar farklı olsaydı Magda'ya daha fazla ilgi gösterirdi.

Artık çok geç.

Bir fırsat daha kaçmıştı. Tanrım, her zaman gerçeklerin peşinden koşmak, asla onların önüne geçememek, pislikleri temizlemeye mahkum olmak ama asla onları önleyememekle mi lanetlenmişti?

Önemli değil. Dökülen süt için ağlamak onu şişeye geri koymuyordu. Tek yapılabilecek şey, su birikintisine bir bez atarak ıslatmak ve ardından yapışkanlaşmasını ve ekşi kokmasını önlemek için yüzeyi iyice silmekti.

Magda'nın kolundaki tutuşunu gevşetti.

Hizmetçi geri çekildi, kolunu sıvadı ve Lucy'nin tutuşunun baskısı altında kızaran etine masaj yaptı. "Şu yaptığına bak," dedi mırıldanarak.

"Özür dilerim, Magda. Bunu yapmamalıydım. I..."

Magda yumruğuyla Lucy'nin şakağına vurdu. Lucy'nin başı yana savruldu ve yatak direğine çarparak kesildi.

Acı mide bulandırıcıydı, önce keskin ve sürekli, sonra sabit dalgalar halinde ona saldırıyordu. Yüzünün yan tarafından bir kan damlası aktı, o kadar yumuşak ve yavaş ki neredeyse bir okşamaydı. Şaşkınlık içinde Magda'ya baktı.

"Bu sana beni yakalamayı öğretecek, seni kötü şey," dedi Magda. "Şimdi uslu ve sessiz olur musun?"

Şaşkına dönen Lucy başını salladı.

"Güzel. İşte görmek istediğimiz şey bu," dedi Magda. Kolunu kolunun üzerinden indirdi, manşetindeki düğmeyi ilikledi, sonra yatağın yanındaki sandalyeye oturdu ve iğne işine başladı. Sarah'nın bluzlarından birini onarıyordu, ezilmiş ipekten narin bir şeydi. Belki de onu kendine saklamak istiyordu. Sarah'nın gittiği yerde fazla giysiye ihtiyacı yoktu.

Lucy ağlama isteğiyle savaştı. Burnu sızlıyordu. Gözyaşlarını bastırmak için köprüyü sertçe sıktı. Ağlamak çocukların ya da akli dengesi yerinde olmayan kadınların yaptığı bir şeydi.

İstersem ağlayabilirim o zaman.

Hiçbir şey fark etmezdi. Zaten onun histerik, hatta deli olduğunu düşünüyorlardı. Ama hayır, ağlamayacaktı. Magda'ya bu zevki tattırmayacaktı. Kesik küçüktü; kanama çoktan durmuştu. Ağlanacak bir şey değildi. Zaten her şeyden çok şaşkınlıktan olacaktı ve o da çoktan azalmaya başlamıştı.

Ayrıca Lucy'nin kendine acıyacak zamanı yoktu. Dışarı çıkmalı ve kız kardeşini Michael ve Arthur'dan kurtarmalıydı. Ama önce, kendisiyle çıkış yolu arasında duran Magda'yla ilgili küçük bir sorun vardı.

"Magda," dedi Lucy küçük bir sesle.

"Evet, Bayan Lucy?"

"Üzgünüm ama kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Sanırım hasta olabilirim."

Magda içini çekti ve ona lazımlığı uzattı. Porselenden yapılmıştı ve duvar kağıdına uyması için gümüş şeritlerle yeşile boyanmıştı. Lucy onu kavradı, üzerine eğildi, yumuşak öğürme sesleri çıkardı. Saç tutamları çözülmüş ve yüzünün önüne sarkmıştı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Magda, sonra eğilip saçlarını tuttu ve geri çekti.

Lucy tencereyi Magda'nın kafasına doğru olanca gücüyle savurdu. Porselenin içinden bir çatlak geçti. Magda haykırdı ve yere düştü, elleriyle yüzünü tutuyordu ve ah, bunun görüntüsü ve sesi lezzetli değil miydi?

Yine de bunun üzerinde duracak zaman yoktu. Lucy onun üzerinden atladı ve kapıya doğru koştu. Eğer kilitliyse, işi bitmişti.

Lütfen kilitlemesine izin verme.

Kapı kolu direnç göstermeden döndü. Kapıyı çekerek açtı ve koridordan aşağı, merdivenlere doğru koştu. Arkasından Magda'nın bağırdığını ve peşinden gelen hizmetçinin ayak seslerini duydu.

Ona daha sert vurmalıydım. Kafatasını kırmalıydım, ta ki beyni kırık bir yumurtanın sarısı gibi akana kadar.

Lucy son düzine basamağı atlamadan önce merdivenleri olabildiğince hızlı indi. Yere çarptığında ayak bilekleri çığlık attı, çarpmanın etkisiyle inciklerine kadar indi ama durmadı. Ana koridordan geçti, ön kapıdan çıktı, çimenlikten aşağı indi ve ormana girdi. Her an yakalanmayı bekliyordu, ama birinin eli ona uzandıysa bile onu yakalamayı başaramadı. Daha fazla dayanamayana kadar koştu. O an geldiğinde, zorla çalıların arasına girdi ve orada çömelip hala peşinde biri olup olmadığını görmek için bekledi.

Ciğerleri yanıyordu. Hem nefes alıp vermesi hem de kalp atışları baş döndürücü bir hızla gerçekleşiyordu. Çıkardıkları sestten hiçbir şey duyamıyordu. On dakika kadar tahmin ettiği bir süre bekledikten sonra dışarı çıktı, bir ağaca tutundu, öne doğru eğildi ve sonunda hastalandı. Boğazında mukus pıhtılaşmıştı. Görüşünü kırmızı noktalar kaplayana ve boğazı kan içinde kalana kadar öksürdü, öksürdü, sonra doğruldu ve ağaca yaslandı.

"Ah, Lucy, gerçekten de aceleci davrandın," dedi kendi kendine. Artık geri dönüş yoktu. Devam etmek, sebat etmek daha iyiydi. Alnındaki teri koluyla sildi, onu ana yoldan uzak tutacak bir geyik patikası buldu - eğer hizmetkârlar onu arayacak olurlarsa, ilk arayacakları yer orasıydı - ve yürümeye başladı.

Çılgınca koştururken, düzgün giyinecek zamanı olmamıştı. Ne paltosu, ne şapkası, ne atkısı ne de eldivenleri vardı. Şapkasının olmaması insanların onu uygunsuz, paltosunun olmaması ise deli olarak görmesine neden olacaktı. Arthur'un evine bir an önce varmak için bir neden daha.

Uçuş sıcaklığının onu terk etmesi ve titremeye başlaması uzun sürmedi. Ellerini ceplerine soktu, sonra kanın akmasını sağlamak için sıktı ve çözdü, ama soğuktan kıpkırmızı oldular.

Çıplak elleri ayaklarından daha az sorun yaratıyordu. Üzerinde hiçbir şey olmadan dışarı çıkmamıştı ama giydiği ince terlikler evde giyilmek içindi. Doğru düzgün tabanları bile yoktu. Her adımda yola serpilmiş dallar ve taşlar ayaklarını yara bere içinde bırakıyordu. Çalılıklardan kopan bir dal, işlemeli kumaşı delip geçti ve sağ ayak başparmağının altındaki yumuşak yastığı ısırdı. Çok geçmeden topallamaya başladı. Yolun bir kısmını yutmuş olan ve dizlerine kadar ulaşan bir su birikintisinden geçmek zorunda kaldığında, terliklerin emdiği buz gibi çamur ve su için neredeyse minnettar oldu; ayaklarını ve dolayısıyla acıyı uyuşturuyorlardı.

Köye yürümek üç saat sürdü. çevreleyen ince orman çizgisinden geçtikten sonra sadece fundalıklar vardı. Çoğu kadının saçı kadar uzun ölü ot kümeleri rüzgârda sallanıyordu. Nadir bulunan yalnız bir ağaç çıplak ve kimsesiz duruyordu, ince kolları yalvarırcasına gökyüzüne uzanıyordu.

Artık güneş tamamen batmıştı ama ona yol gösterecek yıldızların ve ayın ışığı vardı. İnce, soluk bir ışıktı bu, etrafındaki her şeyi gri ve mavi tonlarına boyuyordu. Toprakta ince sis dalları süzülüyor ve ayak bileklerini ısıırıyordu. Bunların *witte wieven*'in gelişini müjdelediği söylenirdi, Hollanda fundalıklarında her yerde bulunan mezar höyüklerinden geceleri çıkan, altına aç, ruhlara aç beyaz kadınlar. Bunlar cadıların huzursuz hayaletleri ya da insanları doğru yoldan saptırmak isteyen periler ya da belki de tamamen başka bir şeydi.

Bataklıkta boğulan talihsizlerin hayaletleri olabilirler.

Bu düşünce bir kez aklına girdi mi, bir daha peşini . Burada kaç kişi hayatını kaybetmişti, soğuk kara su ağızlarına ve ciğerlerine zorla kadar onları yavaşça daha derine çeken çamur tarafından hapsedilmişti? Çok azı bulunabilmişti ama bu topraklar Romalılar fethetmeye gelmeden önce de açlık çekiyordu. Altındaki toprak Marianne'e benzeyen cesetlerle dolu olmalıydı.

Belki de ıslak arazinin üzerinde süzülen ay ışığının bir hilesiydi ya da belki de zihni son birkaç haftadır yaşadığı korkunun, bastırılmış arzuların, açlığın ve öfkenin baskısı altında sonunda kırılmıştı - her neyse, Lucy artık onları görebiliyordu, dünyasını diğerlerinden ayıran perde nihayet aralanmıştı: göz alabildiğine uzanan bataklık insanları, hepsi bronzlaşmış ve boyanmış, bir çekmeceye katlanmış battaniyeler gibi kara toprağın içinde rahatça yatıyor, hayal kuruyor, bekliyorlardı.

Hemen önünde, yolun altında, bir kadın olabileceğini düşündüğü bir şey yatıyordu. Emin olamıyordu. Bataklık tarafından ele geçirilmek değişmek anlamına geliyordu ve bu beden bir zamanlar sahip olduğu cinsiyetin dışı vuran tüm işaretleri silinmişti. Bu kadın - Lucy'ye göre

Sarah'nın içgüdüsel olarak Marianne'in bir kadın olduğunu bildiği gibi, onun da öyle olduğunu düşünmekten kendini alamadı; paçavralar giymişti ve boynunda sıkıca düğümlenmiş bir ip vardı.

Lucy tereddüt etti. Uzun süredir beslenmemiş olan bu kadın ona ulaşmaya ve onu soğuk, kösele gibi kucağına çekmeye çalışacak mıydı? Lucy hızla onun üzerinden geçerken kadın içini çekti ve yatağına sıkıca sokulmuş bir çocuğun yavaşça ve güçlkle yapabileceği gibi ona doğru döndü.

Bana bakıyor, diye düşündü Lucy.

bu kadının bakacak gözü yoktu. Bataklik kemiklerle birlikte onları da yemişti. Yine de Lucy'yi izliyordu.

Hepsi öyleydi.

Lucy cesetlerin yanından geçerken, cesetler ona bakmaya devam edebilmek için teker teker döndüler. Yüzyıllardır aynı pozisyonda yattıkları için kasılmış olan kasları yumuşak protesto sesleri çıkarıyordu.

Ölüler tarafından bu kadar dikkatle izlenmek tuhaf bir şeydi.

Hafifçe güldü. Bu daha önce başına gelseydi, dehşete kapılırdı. Ama artık değil.

Ona zarar vermek isteyenler bataklik insanları değildi.

Murmerwolde'ye vardığında onları geride bıraktığı için neredeyse üzülüyordu. Bir bakıma, kendisini neredeyse güvende hissetmesini sağlamışlardı. Onlara el salladıktan sonra sendeleyerek kasabaya girdi. Taş döşeli sokaklar çürük ayakları için kırlardaki soğuk ve ıslak daha kolay değildi. Tıpkı Zwartwater'da olduğu gibi burada da zemin yumuşaktı ve evlerin çoğu eğri büğrüydü, tuğlaları çatlamıştı. Arthur, geceleri çamurlu bir kahverengiye dönüşen koyu pembe renkli küçük bir evde yaşıyordu ve çatısı siyah kiremitlerle kaplıydı. Son yağın yağmurdan dolayı hâlâ ıslak olan kiremitler fener ışığında parlıyordu. Sanki meyan kökünden yapılmış gibi görünüyorlardı.

Sanki zencefilli kurabiye ev masalında gibiyim, keşke Hansel ve Gretel cadıyı yemeye çalışsaydı da tam tersi olmasaydı, diye düşündü Lucy. Neden çocuklara yönelik bu kadar çok öykü yenme tehdidi taşıyordu? Belki de bunlar, Sarah Olmayan'ın türünün şimdikinden çok daha fazla sayıda var olduğu bir zamanda ortaya çıkmıştı. Bu parazitlerin çocukların peşine düşmesi mantıklı olurdu. Bir yetişkin kadar besleyici olmasalar da, öldürölmeleri çok daha kolaydı.

Kapının önünde durdu, soğuktan ve yorgunluktan sallanıyordu. Elleri önce kırmızıya, sonra beyaza dönmüştü. Şimdi mavimsi olmuşlardı. Sağ elini kaldırıp kapı ziline ipini tutmaya çalıştı. Hareket beceriksizceydi ve ıskaladı. Parmakları üzerindeki kontrol, hissetme yetenekleriyle aynı anda kaybolmuştu. Tekrar denedi, bu kez parmaklarının zedelenmediği ve bükölemeyecek kadar sıkı sarılmadığı sol eliyle, ama yine ıskaladı.

İki elini yumruk yapıp kapıya vurdu, mürebbiyesinin ona asla kapıya vurmamasını, çünkü bunun ellerini sertleştireceğini ve hizmetkâr gibi göstereceğini söylediğini umursamadan.

Kapı o kadar ani açıldı ki neredeyse içeri yuvarlanıyordu. Uzun beyaz parmaklı bir çift güzel el onu sabitledi. Michael'ın yüzüne baktı, her zamanki gibi garip ve kansızdı, kaşları neredeyse ortada birleşiyordu. Onu tanıdığında, geniş ağzı şaşkınlıkla açıldı ve diğerlerinin arkasında büyüyen fazladan iki dişin küçük inci çekirdeklerini görebildi.

"Lucy," dedi. Onu kendisinden uzak tuttu, sonra paltosunun, şapkasının ve ayakkabılarının olmadığını fark etti ve şimdi kaşları ortada buluştu. Onu kabaca içeri çekti ve kapıyı kapattı. "Ne oldu? Sanki birileri seni kuşatmış gibi görünüyorsun.

sonra da ormanda sürünerek ilerledin. Seni gören oldu mu?"

"Arthur nerede?" Çenesi soğuktan kaskatı kesilmişti, kelimeleri yine karıştırıyordu.

"Onu çağırdılar. Makat doğum. Saatlerce burada olmayabilir. Tanrım, kadın, sen tamamen delirdin mi? Kendine geceleri kırlarda paltosuz dolaşan tür gotik kahraman mı biçiyorsun?"

"Lütfen benimle bu şekilde konuşma. Çok yorgunum, iliklerime kadar üşüyorum ve sinirlerim yıpranmış durumda. Sinirlerim bozulursa yapabileceklerimden sorumlu tutulamam," dedi. Tek istediği onun acı çekmesini izlemekken sesini biraz olsun medeni tutmak kolay bir şey değildi.

"Buna izin veremeyiz. çok fazla deli kadın var," diye mırıldandı. Onu sardı, yerden kaldırdı ve Arthur'un ameliyathane olarak seçtiği odaya taşıdı. Evin arka tarafında, kuzeye baktığı için oldukça küçük ve karanlık bir odaydı ama tavsiye üzerine bahçeye açılan bir kapısı vardı. Ziyaretlerinin gizli kalmasını isteyen hastalar burayı minnetle kullanıyorlardı. Pencereleden de kimse bakamazdı, çevredeki evlerden bile. Açı asla doğru değildi.

Michael ona bir sandalyeye oturması için yardım etti, sonra Arthur'un dolaplarını karıştırarak tentürdiyot, bandaj ve bir cımbız aradı. Yanağını sandalyenin kumaşına ve dişlerini gıcırdatırken kırmamaya çalıştı. Çok geçmeden elleri ve ayakları kan kılcal damarlarına doğru ilerledikçe yanmaya başladı. Acı şok ediciydi. Michael'ın ceketinin yakasını ağzına tıktı ve inlememek için ısırdı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Siktir," diye mırıldandı Michael. Omzunun üzerinden ona baktı. "Ben mutfağa gidip bir şeyler alacağım. Sen burada kal."

Sandalyeye yığıldı, öylesine şiddetle titriyordu ki, kemiklerini kırıp kırmayacağını merak etti. Bu kadar perişan haldeyken onunla nasıl yüzleşebilirdi? Yine de onunla yüzleşmeliydi, ne kadar güçsüz hissederse hissetsin. O, Not-Sarah'ın tek umudu, tek savunucusuydu.

Michael elinde bir kâse, sürahi ve koluna astığı bir havluyla geri döndüğünde titremesi doruk noktasını geçmişti ve kendini biraz daha güçlü hissediyordu.

"Biraz daha sıcak hissediyor musun? Yanaklarına biraz renk gelmiş," dedi.

"Biraz," dedi.

"Güzel. Sıcak bir şeyler içmelisin, et suyu, çay ya da kahve, ama bugün hizmetçinin izin günü. Apeldoorn'daki kız kardeşini ziyaret ediyor ve sabaha kadar dönmeyecek." Onun ayaklarını yıkadı. Bu iş bittiğinde, tabanlardaki dikenleri ve çakıl taşlarını ayıklamaya başladı. Adam yumuşak etin etrafında bir şeyler ararken kadın gözlerini kaçırdı ve seğirmemek için elinden geleni yaptı. Hizmetçinin burada olmadığı belliydi; perdeler çekilmemişti. Bir örümcek ağını pencereye örmüştü. Son yağın yağmur her bir tele ay ışığında soğuk bir şekilde parıldayan damlalar düşürmüştü.

Şanslı küçük örümcek, diye düşündü Lucy. Zwartwater'da ağını örmüş olsaydı ve hizmetçilerden biri onu fark etseydi, haftalar önce trendeki kadının yaptığı gibi onu öldüresiye döverlerdi.

Arthur değil. Daha çocukken bile şefkat ve yaşamı koruma içgüdüsüne sahipti; bu içgüdü, evine girdiklerinde arıları, karıncaları ve hatta eşek arılarını dışarı atmak için bardak ve kâğıt parçaları kullanmasıyla kendini göstermişti. İnsanlar böyle bir nezaketi

Bir çocuğa yakışmazdı; onu bir örümceği kurtarmak yerine bacaklarını teker teker koparıırken görmeyi tercih ederlerdi. Yine de babasının, kardeşlerinin, akranlarının ve okul müdürlerinin zorbalıklarına rağmen Arthur nazik kalmayı başarmıştı.

Lucy bunun *muazzam bir karakter ve irade gücü gösterdiğini* düşündü, sonra da onu neden hiç sevmediğini merak etti. Gerçi artık onu asla sevemezdi, hele de Sarah Olmayan'ı ortadan kaldırmak için komplo kurduktan sonra.

"Kız kardeşim nerede?" diye sordu.

"Benimle konuşma. Aynı anda hem dinleyip hem de ayaklarına konsantre olamam."

Lucy ayağını geri çekti. "Kız kardeşim nerede? Magda onu buraya getirdiğini söyledi. Bu doğru mu, yoksa onu çoktan akıl hastanesine mi götürdünüz?"

Michael kaşlarını çatarak ona baktı. "Çocukluk etme," dedi. Bileğini sertçe kavradı ve öyle bir kuvvetle geri çekti ki, kolçakları tutmasaydı sandalyeden düşecekti. Morarmış parmakları protesto için zonkluyordu.

Dilini ısırđı ve bekledi. Şu anda onu kızdırmayı göze alamazdı.

Önce bir ayağı, sonra da diğer ayağı üzerinde çalışırken metodikti; kızın derisinden kopardığı her şeyi yere serdiği beyaz bir mendilin üzerine diziordu: dal parçaları, sivri küçük taşlar ve dikenler, hepsi de kızın kanıyla kararmıştı. Belki de bataklık insanların ilgisini çeken şey onun kanının kokusuydu. Bu kadar kalabalık olduklarına göre yalnız olamazlardı.

"Hareket etmeyi bırak. Pantolonuma iyot bulaştıracaksın ve o lekeler çıkmayacak," diye tersledi Michael.

Ayaklarını bandajladıktan sonra, "İşte oldu. Hepsi bitti. Arthur'un yapacağı kadar düzgün değil ama dilenciler seçici olamaz." Doğruldu, omuzlarındaki ve dizlerindeki eklemler patladı.

"Kız kardeşim nerede?" Lucy tekrar sordu.

Michael iç çekti. "Gerçekten bilmek , değil mi? Sanırım bu yüzden Zwartwater'dan buraya bir aşüfte gibi koşarak geldin?"

"Doğal olarak. Sizinle birlikte arabaya binmeyi tercih ederdim ama bana böyle bir seçenek , değil mi?"

Ağzının kenarlarından bir şey çekiştiriyordu. Gülümseme değil, belki hoşnutsuzluk ya da sabırsızlık. "Sana ilaç vermekten başka seçeneğimiz yoktu. Histerik durumdaydın. Kendine zarar vereceğini söyledin. Deli bir kadın gibi davrandın. Bir an için beni oldukça endişelendirdin. Seni kız kardeşinin yanına yatırmak zorunda kalabileceğimizi düşündüm."

"Buna hiç gerek yok. Onu teslim etmeye de gerek yok."

Yine iç çekti. Kadının ayağından kopardığı şeylerle dolu mendili aldı, sonra avucunun içindeki dalları, dikenleri ve çakıl parçalarını ayıkladı. "O çok hasta Lucy. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Geçecek."

"Olmayacak."

"Bunu bilemezsin."

"Aslında ." Cebinden bir mektup çıkardı ve kadının kucağına attı. "Bunu oku, sonra bana karımı neden tımarhaneye kapatmamam gerektiğini tekrar söyle."

**Dr. Abraham Rosenthaler'den Dr. Arthur Hoefnagel'e
mektup**

Veendijk, 31 Ekim 1887

Sevgili dostum Arthur,

Mektubuma mahkeme belgesinin bir kopyasını bana gönderdiğiniz için teşekkür ederek başlamak izin verin. Yorucu bir iş gününden eve döndüğümde zarfın üzerinde örümcekli el yazınızı görmek beni her zaman mutlu etmiştir (sadece şaka yapıyorum; sizinkilerin aksine, hastalarım asla şikayet etmezler, ancak zaman bazen çok önemli olabilir), nedenle son mektubunuzu aldığımda ve zarfı kalın ve ağır bulduğumda sevincimi tahmin edebilirsiniz. Bir puro, bir kadeh konyak ve korkunç bir cinayet vakasıyla bir akşam geçirmeme izin verdiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Korkunç bir vaka olduğu kesin ama bitirdiğimde keyifle kıkırdadığımı itiraf etmeliyim. Benim işimde, önünüzdeki cesedin kimliğini bilmek nadiren rastlanan bir durumdur. Bu bilginin, bataklık bedeni konusunda yazılacak olası bir makaleyi ne kadar ilginç ve eksiksiz hale getireceğini bir düşünün! Oturup gerçekten yazmak için zaman ayırabildiğinde bana haber vermelisin - senin yardımın olmadan yapmayı sevgili oğlum ve ayrıca bir tane yazmamız gerektiğini düşünüyorum, çünkü bataklık cesetleri nadirdir ve bataklık cesedinin kimliğini bilmek neredeyse hiç şeydir.

Ayrıca bu vakanın uzaylılar için ne kadar ilginç olabileceğini de düşünün. Talihsiz JW'nin karısının neredeyse birebir kopyasıyla değiştirildiği sanrısı altında olduğu açıktır; bu yaygın olmayan ancak zaman zaman ortaya çıkan bir sanrıdır.

Konuyla ilgili olsa da farklı bir konuya geçelim: Son mektubunuzda, üzerinde çalıştığınız tuhaf bir vakadan bahsetmiş ve benden sizin adınıza birkaç uzaylı uzmanına danışmamı istemiştiniz. Hem rahatsızlığın doğası hem de hastanın itibarı nedeniyle vakanın son derece hassas olduğu konusunda sizinle aynı fikirdeyim. Yüksek rütbeli kişiler için bu hiç kolay değil, mi? İstediğinizi yaptım. Yaşayan cesetlerin Penny Dreadful'lar ve genellikle Avrupa'nın Doğu bölgelerinde bulunan bazı köylülerin batıl inançları dışında var olmadığını söylememe gerek yok, ancak son zamanlarda New England'lıların ölü sevdiklerinin hortlak olduğuna inandıkları bazı vakalar oldu. Tekrar bulursam gazete makalesini sizin için kopyalayacağım. Hizmetçimin onu ateş yakmak için kullanmış olmasından korkuyorum.

Konuyu dağıtıyorum. Bu uzaylıbilimcilere göre olan şey, bir kişinin kendisinin yürüyen bir ceset olduğuna İNANMAYA başlamasıdır, tıpkı bir kişinin sevdiği birinin bir şekil değiştiren olduğuna inanması gibi. Bu tür vakalar son derece nadirdir ve genellikle deliliğe eğilimi olanlarda, özellikle de şizofrenlerde görülür. Bu özel sanrı türüne Doktor Cotard tarafından le derilé des negations adı verilmiştir. Kendisinin bu şekilde etkilendiğine inanan bir kadının vakasını belgelemiştir.

Bu çok nadir görülen bir durum olduğu için, buna neyin sebep olabileceğini söylemek zor, ancak neredeyse diri diri gömülmüş olsaydım, zihinsel yetilerimin korkunç bir şekilde sarsılacağını, hatta belki de uyandığım dünyanın bir tür araf ya da ölümden sonraki yaşam olup olmadığını ve benim ölüp ölmediğimi merak edebileceğim noktaya kadar anlık olarak saptırılacağını düşünüyorum. Sanırım, eğer çok kötü bir durumda olsaydım

daha önce hastaydım. İkimiz de özellikle şiddetli bir hastalıktan sonra bedenlerimizin ne kadar yabancı hissedebileceğini biliyoruz. Bir erkeğin dinç ve sağlıklı zihni böylesine korkunç bir olayla bu derece altüst olabiliyorsa, bunun deliliğe yatkın bir kadının zayıf zihninde nasıl bir tahribata yol açmış olabileceğini ancak hayal edebilirim (endişelenme sevgili dostum: Zavallı hastanızın yaşadığı korkunç çilenin detaylarını açıklamadım, sadece narin sinirlerine muazzam bir şok yaşatacak kadar korkunç bir doğası olduğunu söyledim).

Tedaviye gelince, yabancılaştırmacılar kararlarında oldukça hemfikirdi. Bu durumdaki bir hasta acilen özel bir kuruma yatırılmalıdır. Hem Tanrı hem de evreni yöneten doğal yasalar tarafından terk edildiğine inanırsa ne yapabileceğini söylemek mümkün değil. Kendisine ve başkalarına zarar vermesini önlemek için uzmanların bakımına emanet edilmelidir. Le derilé des negations vakaları son derece nadir görüldüğünden (eğer gerçekten de bu durumdan muzdaripse; bir uzaylı uzmanı size bunu söyleyebilir), eğer varsa, ne kadar sürede geçeceğini söylemek zordur. Hastanın daha önceki ruhsal rahatsızlık dönemleri göz önüne alındığında, korkarım ki iyileşme şansı son derece düşük.

En iyi

dileklerimle, Dr. Abraham

Rosenthaler

Not: Gazete hakkında beni bilgilendirin!

Not: Olası bir makale için Bayan Schatteleyn'in çizimleri ve notları paha biçilmez olacaktır. Onları temin etme şansınız var mı? Koşullar farklı olsaydı kocasına yazardım. Bu haliyle, zavallı adamın benim küçük ricamı dikkate alamayacak kadar çok endişesi olmalı. Ona sempati ve Bayan Schatteleyn'in bir an önce iyileşmesi için dileklerimi iletin.

Bölüm 24

Lucy okumayı bitirdiğinde mektubu buruşturup bir top haline getirmek ve ayaklarının dibindeki kirli suya atmak istedi. Ama bu isteğine direndi. Bunun yerine, acıya karşı dişlerini sıkarak ayağa kalktı ve mektubu sandalyenin üzerine bıraktı, ardından yağlı kâğıdın tenine verdiği histen kurtulmak için ellerini eteğine sildi.

"O gazetecinin bir şeyler uydurduğunu, çünkü Arthur'un hassas tıbbi bilgileri asla böyle bir yazarla paylaşmayacağını söylediğini hatırlıyor musun? Bence bu fikrini gözden geçirmelisin," dedi soğuk bir şekilde.

"Buna katılmıyorum. Bir doktor, hastasına borçlu olduğu gizliliğe zarar vermeden başka bir doktora yazabilir ve fikrini sorabilir. Bu durumda, yeminini bozup bana söyleseydi daha iyi olurdu. O zaman Bayan van Dijk'in hâlâ on parmağı olabilirdi."

"Yine de Sarah'yı akıl hastanesine gönderemezsiniz."

"Başka ne yapmam gerekiyor? Susup bir daha çılgınca bir şey yapmamasını mı umayım? Kızımızın çürüyen cesedini eve getirdikten sonra ben de öyle yaptım ve bakın ne işe yaradı!"

"Biliyorum. Elbette biliyorum, ama lütfen Michael, *lütfe*n kız kardeşimi akıl hastanesine gönderme. Eğer gönderirsen, ölür."

Adam güldü ve o anda Lucy, Sarah Olmayan'ın onun dayanılmaz derecede zalim olabileceğini söylerken ne demek istediğini tam olarak anladı. "Beş dakika deneyebilir misin, bilmiyorum, belki beş dakika, hayır,

Şunu üç yapalım, beş çok iddialı bir hedef, bu kadar dramatik olmamak için mi? Ortaçağ'da değiliz Lucy! Tımarhaneler deliler için sığınma yerleridir, tedavi edildikleri yerlerdir, istismar yerleri değil."

Gözleri doldu; elinde değildi. "Ama Adelheid Teyzem..." diye kekeledi.

"Ah evet, zavallı Adelheid Teyzen! O bir akıl hastanesinde öldü, bu nedenle dünyadaki her bir akıl hastanesi tehlikeli ve korkunç olmalı. Tanrım, kadın, o güzel kafanın bir yerinde bir beyin olmalı. Kullan onu, olur mu?" diye gürledi.

Konuşamıyordu. Gözlerini kaçırdı, ağlamamaya çalıştı ama bu ağlamasını kaçınılmaz hale getirdi.

Ondan nefret ediyordu.

Onun kız kardeşine davranışından nefret ediyordu. Diğerlerinin arkasında büyüyen fazladan iki dışından nefret ediyordu. Onun somurtmasından, kendine acımasından nefret ediyordu. Güzel ellerinden nefret ediyordu. Neyin doğru neyin yanlış, neyin uygun neyin uygun olmadığı konusundaki katı fikirlerinden nefret ediyordu. Vücudunun onun dokunuşu altında yanmasından nefret ediyordu. Onu nasıl sevdiğinden, onu nasıl arzuladığından, onu Sarah'ya ihanet etmeye nasıl bu kadar kolay ikna ettiğinden nefret ediyordu.

Nefret ediyor, tiksiniyor ve nefret ediyordu.

Bir zamanlar onu kendisine çeken her şey şimdi onu itiyordu. Vücudunun tabanından tepesine kadar yanmasına neden olan bu duygunun gücü böyleydi. İçini kasıp kavuruyordu, en ufak bir cereyanda titreyecek türden hastalıklı bir alev değil, insanları mum gibi yakabilecek ve çok yaklaşırlarsa bükülmüş cesetlere dönüştürebilecek türden bir cehennemdi.

Ve buna izin verdi.

Michael'ın yandığını görmek istedi.

"Ayrıca, sen kim oluyorsun da burnunu sokuyorsun?" diye öfkelen­di. Yanakları kızarmıştı ve ağzından tükürükler saçılıyordu. "Karımı özel bir kurumun mükemmel bakımına teslim etmeye karar verirsem, o zaman beni durdurabilecek kimse yok. Bir erkek kendi sözünü dinlemeli yoksa erkek , lanet olsun!" Yumruğunu masaya vurarak onu ve masanın üstündeki kâğıtları zıplattı. Bir elini siyah buklelerinin arasında gezdirdi, sonra pencerenin önünde durmak için hareket etti. Nefes alış veriş hız­lı ve gürültülüydü.

Michael'ın camdaki yansımasından örümceği tam olarak gördüğü anı görebiliyordu. Ağız tiksintiyle burkuldu. Pencereyi açtı ve fırlatarak ağı parçalara ayırdı ve örümceği elinin topuğuyla ezerek öldürdü.

Lucy ondan da çok nefret ediyordu.

Tekrar konuştuğunda, sesi bastırmaya çalıştığı duygularla gerilmişti. "Bunun tek çözüm olduğunu görmelisiniz. Şu anda hem kendisi hem de toplum için tehlike arz ediyor. En az zararı verebileceği bir yere yerleştirilmeli."

"Sana onu gönderirsen öleceğini söylüyorum," diye boğulmayı başardı Lucy. Ya korku Not-Sarah'ı öldürecek­ti ya da açlıktan ölecekti.

Gözleri parlayarak arkasını döndü. "O zaman ölecek. Yeterince acı çektim!" dedi.

"Onu tekrar kaybetmeye dayanamayacağım!"

Gözlerini sertçe ovuşturdu. Birbirine yaklaşan kaşları alnında derin çizgiler oluşturdu. "Lütfen dramatize etme. Zaten yeterince zor bir durum. Benim de düşünmem gereken kendi sağ­lığım ve akıl sağ­lığım var Lucy. Geçtiğimiz birkaç hafta beni tüketti ve acı verdi."

"Eğer onu gönderirsen, *ölürüm*." Boğazı sanki dikenlerle doluymuş gibi hissediyordu; her nefes acı veriyordu. Ellerini yumruk yaptı,

Çürük parmaklarını bükmeye zorlamanın acısının onu ezmesine izin veriyordu. Tırnakları avuçlarına batıyordu; henüz onları törpüleyecek zamanı olmamıştı.

"O zaman öyle olsun. Kararımı verdim. Sarah onu nereye göndermeye tenezzül edersem oraya gidecek. O benim karım ve kadınlar kocalarına itaat etmelidir," diye .

Önce seni öldüreceğim.

Bu düşünce, omurgasından aşağı akan buzlu su gibi net ve soğuk geldi. Ürperdi ve kısa süreliğine gözlerini kapattı. Zihni hiç olmadığı kadar boştu. Gözlerini tekrar açtığında Michael ona bakıyordu.

"Ah, Lucy," dedi. Yüzü yumuşamıştı, sanki biri ıslak bir pencereyi koluyla silmiş ve camı bulanıklaştırmıştı. "Yapabileceğimiz başka bir şey olmadığını anlamalısın, tatlım. Sarah'yı olduğu yerde bırakmaya vicdanım el vermiyor. Böyle bir bakım yükünü sana yüklemem doğru olmaz. Ayrıca, onu ne kadar seversen sev, başka bir olay olmayacağını garanti edemezsin ve eğer olursa, bu senin değil benim başıma gelir. Akli başında her insan bunun benim tek seçeneğim olduğunu görebilir."

Önce seni öldüreceğim.

Yanına geldi, sonra başparmağıyla yanaklarındaki gözyaşı izlerini sildi. Sol başparmağının son eklemine hemen altında koyu bir kabuk vardı; yanağına acıyla sürtünüyordu.

"Düşündüğünüzde," diye devam etti, "ölse daha iyi olmaz mı? O kadar dayanılmaz acılar çekiyor ki, ne bir soluklanma ne de rahatlama umudu var. Bir noktada aklının başına geleceğini düşündüğünü biliyorum, ama bunun daha kötü olacağını görmüyor musun? Ne yaptığını öğrenecek -böyle bir şeyi ondan saklamak mümkün değil- ve bu ona işkence edecek, tıpkı her an yeniden delirebileceği ve daha önce dehşeti tekrarlayabileceği bilgisi gibi. I

Sarah gibi acı çeken bir ruh için ölümün bir merhamet olduğunu hayal edin. Senin için zor olacağını biliyorum Lucy. Benim için de zor olacak ama sırf onu kaybetmeye dayanamıyoruz diye onu yaşamaya devam etmeye zorlamanın hem zalimce hem de bencilce olduğunu unutmamalıyız."

Önce seni öldüreceğim.

Tek bir ses bile çıkaramıyordu ama bu onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Yüzünü yukarı kaldırdı, şişmiş gözlerini inceledi. "Gözlerin kıpkırmızı olmuş, seni zavallı şey," dedi ve sonra gözlerine üfledi. Nefesi duman kokuyordu. Bu, gözlerinin daha da acımasına neden oldu ve göz kapakları kendi istekleriyle hızla kırıştı.

Adam onu öpmeye başladığında ona karşı koymadı.

"Ah, Lucy," diye mırıldandı, "sana ihtiyacım var. Karımı uzaklara göndermenin tek doğru karar olduğunu biliyorum ama bu bana kolay geldiği anlamına gelmiyor. Akli başında olan, sorumluluk sahibi olan, başkalarının rehberlik için baktığı kişi olmak ağır bir yük. Bunu taşımak için yetiştirildim, ama de ağır bir yük. Bu gece senin rahatına her zamankinden daha fazla ihtiyacım var. Sanırım sen de teselli istiyorsundur. Hadi bunu birbirimizde bulalım, benim küçük tatlı sikişim."

Bir kolunu Lucy'ye dolayarak vücudunu kendi vücuduyla aynı hizaya getirdi ve bu sanki saran çarşaflara sarılmak gibiydi. Öpücükleri sertleştirdi; dişlerinin etli dudaklarının arkasındaki baskısını hissetti. Bir elini saçlarına doladı ve diğerini boğazında tuttu, başparmağı alt çenesinin üst çeneyle birleşmek üzere yukarı doğru kıvrıldığı hassas noktaya saplandı.

Tüm bu süre boyunca onun kollarında soğuk bir şey gibi, ölü bir şey gibi durdu. Adamın dokunuşu bir zamanlar onu tutkuyla alevlendirirdi; şimdi ise sadece nefretinin ateşini körüklüyordu. Ölmesi gerekiyordu. Sarah Olmayan'ı uzak tutmasını sağlayacak hiçbir alternatif göremiyordu.

ve bir daha kimsenin kız kardeşini ondan almasına izin vermeden önce kendini lanetleyecekti.

Ama bunu nasıl yapmalı?

Eğer bir saldırıya uğrarsanız, göz oymanın saldırganı etkisiz hale getirmede son derece etkili olduğunu unutmayın. Sizin gibi küçük ve zayıf biri için muhtemelen kendinizi savunmanın en iyi yolu budur. Sertçe ve derine doğru itin. Saldırganı etkisiz hale getirmek istiyorsanız göz küresini ezmeli ya da en azından ciddi kanamaya neden olmalısınız.

Ellerini onun yüzüne götürdü. Kalbi göğsünde tekledi ve konuşmaları boyunca yaşadığı duyguların saldırısı yüzünden hâlâ ağrıyan boğazı şimdi gergin ve kurumuş hissediyordu. Ağzı da kurumuştı, dili bir deri parçası gibi içeride kalmıştı. Michael onu öpmeye nasıl dayanabiliyordu? Sanki bir cesedi öpüyormuş gibi hissetmiyor muydu? Eğer onu bulduklarında bataklıktaki kadının dili hâlâ yerinde olsaydı, böyle hissedebilirdi.

Belki de fark etmedi ya da umursamadı. Kızıştığında standartları hiçbir zaman çok yüksek olmamıştı ve şu anda kesinlikle kızışmıştı, kıza sürtünüyor, aleti pantolonunu zorluyor, nefesi kesiliyordu. Harekete geçmesi gerekiyordu, yoksa onunla tekrar çiftleşmek zorunda kalacaktı. Her nasılsa, yarığının ağzı kadar kuru olduğunu ve kuru olduğunu fark etse bile duracağını sanmıyordu.

"Yavaşça," diye fısıldadı ve boğazındaki gerginlik sesini boğuk, hatta şehvetli bir hale getirdi. Bir elini adamın boğazına koydu, onu pençelemeyi bırakması için adam elmasına sertçe bastırdı. "Yavaşça," diye tekrarladı. Boğazını öptü, bunu mekanik bir şekilde yapıyordu, damarlarındaki kanın gürlemesinden ve içini parçalayan sinirlerden başka bir şey hissetmiyordu. Adam çok iyi tıraş olmamıştı; boğazında dudaklarını çiğneyen büyük kirli sakallar vardı.

"Tanrım, Lucy, bana yaptığın şeyler. Her zaman sendin, bunu biliyor musun? Seni seçmeliydim. Seninle evlenmeliydim," diye inledi. Masaya yaslandı, güzel elleri tendonları çıkana kadar ahşabı kavradı. Derisinin yüzeyinin hemen altında bir damar yılan gibi kıvranıyordu. İnsanın birini öldürmek üzere olduğu için hasta ve endişeliyken bile fark ettiği şeyler ne tuhaftı...

Başparmaklarının uçlarını gözlerinin üzerine koydu, nazıkçe, nazıkçe, göz kapakları dokunuşuyla titriyor, ağzı bir gülümsemeye dönüşüyordu - işte bu kadar nazikti, onu seviyormuş gibi dokunuyordu, yani neredeyse hiç dokunmuyordu, çünkü bunu doğru yapmak için sadece bir şansı vardı ve parmaklarını tam olarak öyle konumlandırmalıydı...

Başparmaklarını sertçe adamın gözlerinin içine soktu.

Bir şekilde daha zor olmasını bekliyordu. Belki de onun ve kız kardeşinin gözbebeklerini patlatmaya özel bir ilgisi vardı. Histerik bir şekilde, parmağıyla bir üzümü delmek kadar kolay olduğunu düşündü. Önce korneanın gözü bir bütün olarak tutmak için umutsuzca gösterdiği direnç vardı, ama tırnaklarının baskısıyla bu direnç kırıldıktan sonra, başparmakları gözbebeklerinin jölesine gayet iyi batıyordu.

Bir kalp atışı için - çok daha uzun, neredeyse dayanılmaz derecede uzun hissettirmesine rağmen

-Hiçbir şey olmadı. Orada öylece durdu, Lucy'nin başparmağı cigaraya doğru gözlerinin içine baktı ve sessizce aldı.

Belki o da bir parazittir.

Aklından bir düşünce geçti ama onu takip edecek başka bir düşünce için zaman yoktu çünkü o anda Michael sesini buldu ve çığlık attı.

Onun çığlığını daha önce sadece bir kez duymuştu, Lucille'in öldüğü söylendiğinde. O bir keder çığlığıydı. Bu acı, öfke ve ihanet çığlığıydı.

Bunun geleceğini biliyordu ama yine de onu ürküttü, öyle ki bir adım geri çekilerek başparmaklarını yuvalarından çıkardı.

Elleri yüzüne doğru uçu. Orada Lucy'nin elleriyle karşılaştı. Sol bileğini kavrayıp öyle bir kuvvetle sıktı ki Lucy kolunun kemiklerinin kırıldığını hissetti. "Gözlerim! Seni orospu!" diye uludu. "Gözlerimi oydun!"

Uzaklaşmaya çalıştı ama elleri kan ve diğer sıvılarla kayganlaşmış olmasına rağmen adamın tutuşu devam etti. "Bırak beni!" diye bağırdı.

"Seni kaltak!" diye kükreyerek bir yumruk attı. Gözüne isabet etti, Magda'nın tokadından dolayı et ve kemik hâlâ yumuşaktı ve acı hem ani hem de mide bulandırıcıydı. Kadın tökezledi. Adam ona tekrar vurmak için yumruğunu kaldırdı. Magda saf bir içgüdüyle boştaki elini adamın suratına doğru uzattı ve tırnaklarıyla yüzünü tırmaladı. Parmaklarından biri tam isabet etti, göz kapağını parçalara ayırdı ve harap olmuş göz küresinden daha fazla jöle kopardı.

Bu sefer Michael kükremedi.

İnledi, sonra da yere yığıldı.

Lucy elini adamın elinden çekip masanın arkasına koştu ve ayaklarının çığlık çığlığa gelen acısına karşı dişlerini sıktı. Kalbi güm güm atıyor ve nefesleri kesik kesik geliyordu. Bileği zonkluyordu, acısı sıcak ve şiş hissettiren gözününkinden daha kötüydü. Bileğini ne kadar kötü parçaladığını görmek için bakmadı; gözlerini Michael'dan bir an bile ayırmaya cesaret edemedi. Baygınlık nöbetini çoktan atlatmış, doğrulup oturmuş, hâlâ görebilme ihtimali olmamasına rağmen onu arıyormuş gibi başını sağa sola hareket ettiriyordu.

Gözlerinden geriye pek bir şey kalmamıştı.

Başını bir o yana bir bu yana salladı, burun delikleri sanki onu koklamaya çalışıyormuş gibi açıldı. Bu, onu her şeyden çok korkutuyordu. Başı yana kaydı. Ve onu yakalamaya çalışırken kollarını savurarak saldırdı. Kız, adamın düşündüğü yerde değildi ve adam sertçe düştü, çenesi kapandı.

"Seni çılgın amcık! Neredesin sen? NEREDESİN? Seni öldüreceğim, duydun mu?!" diye öfkelenildi. Kelimeler ağzında bir parça içki tutuyormuş da yutmamaya çalışıyormuş gibi bulanık çıkıyordu. Dudaklarının arasından tükürükle karışık bir miktar kan damlıyordu ve kadın adamın düşerken dilini ısırılmış olabileceğini ve ağzının kanla dolduğunu fark etti.

Kollarını bir o yana bir bu yana savurarak onu bulmaya çalıştı. Olabildiğince hareketsiz duruyor, konumunu belli etmemek için nefes alış verişini kontrol altına almaya çalışıyordu. Adamın hıçkırıkları, öfkesi ve tükürükleri arasında pek bir şey duyabildiğini sanmıyordu ama bunu öğrenmek de istemiyordu.

Sinirlere zarar vermek için oksipital kemikten aşağı bastırmalıydım. Bu onu öldürebilirdi, diye düşündü. Artık bunun için çok geçti. Eğer ona yaklaşırsa, onu boğacak ya da beyni sıçrayana kadar kafasını kaldırım taşlarına vuracaktı.

Ve ona yaklaşmıştı. Buna hiç şüphe yoktu. Ne de olsa muayenehane küçüktü ve kör bir adamdan bile saklanabileceği neredeyse hiçbir yer yoktu. Arka kapıya ulaşabilirse bahçeye kaçabilir, oradan da sokağa çıkıp adamın ulaşamayacağı bir yere gidebilirdi.

Ama onu canlı bırakamazdı.

O ölmediği sürece kız kardeşi güvende değildi, Lucy de öyle; Lucy'nin haklı çıkabileceği tek bir senaryo bile düşünemiyordu.

Onu kör etmek ve ona inanmak, en azından yaşarken ve onunla çelişebilecekken.

Bu sırada Michael hâlâ odanın içinde sürünerek onu arıyordu. Omzuyla masaya çarptı. Bir yığın dergi yere yuvarlandı, başına ve sırtına çarptı. Öfkeyle dişlerini gıcırdatırken onları yumruklarının arasında buruşturdu. Ya acının ötesindeydi ya da başındaki acı her şeyi kuşatıyordu, çünkü dudaklarını ısırarak parçaladı ama fark etmemiş gibi görünüyordu. Kan çenesinden aşağı damladı ve kravatını lekeledi. Lambanın zayıf ışığında sanki mürekkep kusuyormuş gibi görünüyordu.

Kalem, diye düşündü.

Elleri ceplerine gitti. İşte o iplik makarası ve oraya koyduğunu hâlâ hatırlamadığı bir tomar kâğıt. İğneler, birkaç toplu iğne ve sonra Sarah'nın ona aldığı dolmakalemin pürüzsüz kutusu, tıpkı anne karnında ikiye katlandıkları gibi her şeyi ikiye katlayan yarık uçlu olan. Lucy kalemi cebinden çıkardı, sonra kapağını çıkardı. Kalçasına yaslandığı yerden sıcaktı, neredeyse canlı bir şey gibi hissediyordu.

Şapkayı Michael'ın kafasına fırlattı ve saç buklelerine dolandı. Michael onu saçlarından kaptı ve parmaklarının arasında ezmeye çalıştı. Artık söyleyecek söz bulamıyordu, homurdanıyor, hırlıyor ve inliyordu.

Lucy şansını denedi. Olabildiğince sessiz bir şekilde masanın üzerine tırmandı. Kan lekeli elleri neredeyse cilalı ahşap yüzeyde kaymasına neden oluyordu ama ayaklarındaki bandajlar pürüzlüydü ve bu yardımcı oldu. Orada çömeldi ve hemen saldırabilmek için kalemi havada tuttu.

"Michael," dedi.

Kadının sesiyle başını kaldırıp boğazını ortaya çıkardı. Bir zamanlar bu boğazı sevmişti. Onu nasıl öpmüş, Adem elmasının çıkıntısına dişlerini nasıl geçirmiş, yüzünü gün içinde çıkan kirli sakallara nasıl sürtmüştü. Adamın boğazının sabahları pürüzsüz, akşamları ise zımpara kağıdı gibi pürüzlü olması ona sıradan bir mucize gibi gelmişti. Sakalını hiç uzatmamış, her sabah uşağına tıraş ettirmişti. Bunu onun için yapmayı nasıl da hayal etmişti: bıçağı okşamak, sonra derisinin üzerinde gezdirmek, sabun kokusunu ve etraflarındaki yoğun arzuyu koklamak.

Lucy üzerine düştü ve pompalanan her kanla boğazında kıvrılan atardamarı hedef aldı. Bunu beklemiyordu ve kalemin derine girmesine yardımcı olan ağırlığının altında devrildi. Uç kemiğe çarptığında kırıldı. Parmaklarının ötesine geçmeyen bu yumuşak sarsıntıyı duymaktan çok hissetti.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Kadın onun üzerine uzandı. Adam hareket etmedi ama nefes almaya devam etti. Kendini ondan uzaklaştırdı, sandalyeye doğru süründü, sonra kendini yukarı sürükledi. Michael ıslak bir şekilde yutkundu. Bacaklarını yukarı çekti, çenesini dizlerine dayadı ve onu inceledi.

Sırtüstü yattı, gözleri harap mağara gibiydi, kalem dimdik duruyordu. Kararsız elleriyle boğazını yokladı, kalemle karşılaştı, ondan uzaklaştı, sonra her şeye rağmen onu kavradı ve çekip çıkarmaya çalıştı. Çok kaygandı. Tutmaya, sonra da çekip çıkarmaya çalıştı ama başaramadı. Tekrar yutkundu; sesi yine zor ve ıslaktı. Yutkunması kalemin hareket etmesine neden oldu. Etrafında kan birikti, sonra boynunun yanından aşağı aktı. Sonunda kolunu elinin üzerinde salladı ve kalemi yakaladı. Bu kez çektiğinde kan geldi.

Yaradan bir kan fışkırdı. Lucy spreye yakalandı. Sıcak ve tuzlu bir şekilde üzerine yağdı ama sadece birkaç saniye sürdü. Eteğiyle kanın en kötü kısmını sildi ve

çamurlu eteği gözlerinden uzak tutmak için, sonra Michael'ın kan kaybından ölmesini izledi.

Elini kesiğin üzerine sertçe bastırmıştı. Kan, kalp atışlarıyla aynı anda parmaklarının arasından fışkırdı. Sonunda yavaşlayarak bir damlaya dönüştü. O zamana kadar elini yaranın üzerinde tutma gücünü kaybetmişti. Halının içine sızan ve küçük dereler halinde kaldırım taşlarının dikişlerinden aşağı akan kan birikintisinin içinde gevşek bir şekilde yatıyordu.

Yanıma bir matara almalıydım ve biraz da Sarah olmayan için içmeliydim, diye düşündü Lucy. O zaman gülmek zorunda kaldı, yumuşakça, kısık sesle. Kısa süre sonra kahkahalar hıçkırıklara dönüştü ama bu da uzun sürmedi. Arthur eve geldiğinde Lucy sessizdi.

Bölüm 25

Yorgunluk Arthur'un bıyıklarını sarkıtmış ve yanaklarındaki kırmızı rengi emmişti. Amniyotik sıvı kokuyordu, belki kan da kokuyordu ama o kadar çok dökülmüştü ki koku burnuna yapışmıştı, bu yüzden emin olamıyordu.

Ameliyatının enkazına baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, eli doktor çantasının kayışını sıkıyordu. Nabzını yoklamak için Michael'ın yanına diz çöktü, ardından hâlâ nefes alıp almadığını anlamak için parmaklarını burnunun altına tuttu ve bunu hiç acele etmeden yaptı. Lucy'yi gördüğünde gözle görülür bir şekilde irkildi, sonra ona doğru gitti, ovaladığı elleri hasarı değerlendirmek için uzandı.

"yaktı mı? Ağrın var mı?" diye sordu kesik olup olmadığını kontrol ederken.

Giysilerini mahvetmemek için ellerini ondan uzak tutmak için elinden geleni yaptı. Kan, göz jölesi ve diğer sıvılar bileklerinden aşağı ve kollarına akmış, orada kabuk bağlamaya başlamış ve manşetlerini derisine yapıştırmıştı. Bu ona sadece kelepçelerde bir sorun olduğunu düşündürdü ve parmaklarını teker teker büktü, sonra eklemleri yumuşak bir şekilde patlayana kadar çekti, sadece Pasja'nın yakasına takarken zedelediği ikisini kurtardı. Bunu yaptıktan sonra iki parmağını çene eklemine altına yerleştirerek damarlarındaki kan şimşeklerini hissetti. O noktada tüyleri diken diken oldu ve boğazından aşağıya doğru dalgalandı.

Gölümsedi. "Özür dilerim. Korkarım soğuk. Acıyan bir şey var mı?"

Yorgunluktan uzuvları, yolda ezilen ayakları, moraran parmakları, Michael'ın sıkıdığı bileği ve Magda'nın ona vurduğu yüzü. Böyle bakınca canını yakmayan çok az şey vardı. "Gözüm," dedi. Sesi kısıklığa varacak kadar kuruydu. Boğazını temizledi, sonra tekrarladı.

Arthur onun ayağa kalkmasına yardım etti ve lambaya yaklaştırdı. Kızın alnındaki saçları taradı. Kan yapış yapıştı. Başını bir o yana bir bu yana eğdi, sonra yavaşça göz kapaklarını araladı, parmak uçları kızın hiç hoşuna gitmeyen bir şekilde kirpiklerini karıştırdı. "Kan çanağı ve morarmış ama iyileşmeyecek bir şey değil. Kesiğe dikiş atılmasına da gerek yok ama enfeksiyonu önlemek için temizleyeceğim," diye karar verdi. Doktor çantasını aldı, açtı ve şakağındaki kesiği dezenfekte etti. İş bittiğinde, elinin tersini şişmiş gözüne dayadı ve soğuk, yanan ete karşı çok hoştu. Ona doğru eğildi ve basit bir zevkle iç çekti.

Artık nispeten iyi olduğundan emin olan adam onu sorgulamaya başladı. "Lucy, bilmem gerek. Burada ne işin var? Buraya nasıl geldin?"

"Yürüdüm."

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Zwartwater'dan buraya kadar mı?"

"Zwartwater'dan buraya kadar. Sadece birkaç saat. Uyuşturulmamış olsaydım daha hızlı gidebilirdim sanırım."

Yüzü kızarma nezaketini gösterdi. "Sarah'yı götürmek zorunda olduğumuzu anladığında aşırı sıkıntı içindeydin. Sağlığınız için endişelendim."

"Elbette yaptın," dedi acı acı. Onu görebileceği tek bir gözü olduğu için Arthur'un yüzü ona tuhaf görünüyordu, merakla

Sanki onun kötü yapılmış balmumu bir kalıbıyla konuşuyormuş gibi düz ve gerçek dışıydı. Parmaklarını onun yanaklarına sertçe bastırırsa, sonsuza dek parmak izleriyle işaretleneceklerine yarı yarıya inanıyordu.

"Bir hasta için en iyi tedavi en hoş olanı olmayabilir, ama ne derler bilirsiniz: nazik cerrahlar pis kokulu yaralar açar."

Bu onun öfkesini yeniden alevlendirdi. Öfke içinde safra gibi yükseldi ve yorgunluğunun nazik füğünü paramparça etti. Yüzü bu öfkeyle ısındı ve adamın elini avuçlarının içinde hissetmek hoşuna gitmedi. "Geceleri uyumaya gittiğinde, kız kardeşimin etrafı delillerle çevrili kişiliksiz küçük bir odada yattığını, dehşet içinde ve mutsuz bir şekilde hıçkırığa hıçkırığa ağladığını bilerek kendine bunu söyleyecek misin?"

Yanaklarındaki renk alnına ve burnuna sızdı, ta ki tüm yüzü pembeleşene kadar. "Onun için neyin iyi olduğunu anlayamayacak kadar ona yakınsın."

Öfkeyle gözlerini kırıştırdı. Kirpikleri yine hoş olmayan bir şekilde adamın tenine değdi. Kendini geri çekip koluyla gözünü ovuşturdu ama gözkapağı sanki kirpikleri köklerinden koparılmış gibi yer yer kesik hissediyordu. "Tam tersine. Şu anda onun neye ihtiyacı olduğunu gerçekten anlayan tek kişi benim."

İç çekti. Bu küçük iç çekiş kızda onu incitme isteği uyandırdı. Başparmağı ve işaret parmağıyla bıyıklarını düzeltti, sonra da "Kız kardeşin nerede şimdi?" diye sordu.

"Nereden bilebilirim ki? Bana verdiğin o iğrenç ilacı boğazımdan zorla geçirdiğinden beri onu görmedim."

"Boğazından aşağı zorla bir şey vermedim. Kloroformda buna gerek yoktur. Hastanın sadece onu soluması gerekir. Şimdi bana yalan söylemeyi bırak ve Sarah'nın nerede olduğunu söyle."

"Ben. Bilmiyorum. Bilmiyorum," dedi dişlerini sıkarak.

Şaşkınlığın pençesindeki yüzü her zamankinden daha çok bıyıkları terlemiş bir çocuğunkine benziyordu. "Bilmiyorum da ne demek? Michael'ı öldürdü, değil mi? Ve görünüşüne bakılırsa, olay olduğunda sen de buradaydın. Kana bulanmışsın."

İnanamayarak kıkırdadı; elinde değildi. "Sence bunu Sarah mı yaptı?"

"değil mi?"

Başını o kadar hızlı salladı ki, kan ve irinle yüzüne yapışmış saçlarından geriye kalanlar koptu. "Hayır! Ben yaptım Arthur. Onu ben öldürdüm."

"Kız kardeşiniz için yalan söylemek takdire şayan, ama..."

Kız kardeşinin tabutunu tırmaladığını duyduğuna ikna olmadığı zamanki cenaze töreni gibiydi. "Beni dinlemiyorsun!" Avuç içleriyle solar pleksusuna vurdu. "Onu ben öldürdüm Arthur. Sarah'yı değil, *Lucy*'yi. Bana saldırıya uğrarsam yapmamı söylediğin gibi başparmağımı gözlerine soktum ve sonra bir kalemle boğazına sapladım. Kan boynundan öyle bir fışkırdı ki, fıskiye gibiydi. Bu yüzden duvar, pencere ve tavan gibi ben de kanla kaplıyım."

Gözleri iriydi ve acıyla ıslanmıştı. Sonra gözlerini kırptırdı, omuzlarını dikleştirdi ve onu kucakladı. Kadın çırpındı ama adam onu sıkıca tuttu, kolları acı içinde göğüslerine yapışmıştı, işe yaramıyordu. "Her şey yolunda," diye fısıldadı kulağına. Bir eliyle hıçkıran bir çocuğu teselli eder gibi saçlarını okşamaya başladı. "Bunu neden yaptığını biliyorum. Seni nasıl istismar ettiğini biliyorum."

Bu kadar yakinken, burnu adamın yeleğinin tüvit kumaşına dayanmışken, amniyotik sıvının kokusu inanılmaz derecede güçlüydü; purolarının dumanını, hizmetçisinin onun vücudunu sertleştirmek için kullandığı nişastayı bastırıyordu.

gömlükleri ve bir kadının içine sıkışmış küçük, kaygan bir şekli çekiştirirken akıtmış olması gereken ter. Yine dirseklerini kullanarak itmeye çalıştı ama ne boşluk ne de kaldıraç vardı.

"Beni taciz mi ettin?" diye sordu. Mırıldanmak zorunda kaldı; ağzı da adamın yeleğine bastırılmıştı, bir düğme dudağının yumuşak etini dişlerine karşı sertçe sıkıştırıyordu.

"Bilmediğimi mi sandın? Michael gururlu, bencil ve kadehleri doldurduğunda dayanılmaz bir palavracıdır. Sana sahip olduğu zamanlarla övünmeyi severdi. Tam olarak kullandığı kelimeleri tekrar etmeyeceğim ama ben... ben biliyordum."

Kendini çok yüksekte düşmüş gibi hissediyordu, yer ciğerlerindeki tüm havayı dışarı atıyordu. Michael ölmemiş olsaydı, yüzünde et ve kırık kemik yığınının başka bir şey kalmayana kadar onu tekrar tekrar bıçaklamak isterdi. Gözyaşları gözlerini yakıyordu. "Beni taciz ettiğini düşünüyorsun ama hiçbir şey yapmadın mı?"

Sonunda onun yüzüne bakabilmek için elini biraz gevşetti. Dudağına dokundu ve kucaklamasının baskısının oraya damgaladığı düğmenin şeklini ovuşturdu. "Ama ben yaptım! Seni ondan mümkün olduğunca uzak tutmak için Bayan van Dijk ile birlikte ülkenin diğer ucunda bir iş ayarladım, değil mi? Ve kız kardeşinin öldüğünü düşündüğümüzde, seni onun pençelerinden uzak tutmak için seninle evlenmeyi teklif ettim. Kız kardeşinin hayatta olduğu ortaya çıktığında ne kadar rahatladığımı bilemezsin. Michael'ın seni karısı olman için manipüle edeceğinden, çiftleşmelerinizi evlenmek için bir neden olarak kullanacağından çok korkuyordum."

"Beni sevdiğin için evlenme teklif ettiğini sanıyordum." "!

Seviyorum! En ateşli şekilde, Lucy." Onu öpmeye çalıştı.

Yüzünü başka yöne çevirdi. Bıyıkla gizlemeye çalıştığı o zayıf, etli ağız onu tiksindirmişti. "Hayır! Sen bana ihanet ettin. Sana kız kardeşimle ilgili şeyleri sır olarak anlattım, bu bilgileri asla başkasına aktarmayacağına güvenerek. Onu hayatımdan sonsuza dek çıkarmak için kullanacağını bilseydim sana asla söylemezdim. En kötüsü de bunu önce tüm okul arkadaşlarıyla paylaşmış olman. Sarah'ya en eski ve en sevdiğin arkadaşlarından biriymiş gibi değil de bir ödev için etkileyici bir malzemeymiş gibi davrandın. Kötü bir arkadaş ve kötü bir doktor oldun!"

Omuzlarını sıktı, sonra yalvaran yüzüne bakmaktan başka çaresi kalmayana kadar onu sarstı. "Eğer seni incittiysem, niyetimin asla bu olmadığını anlamalısın. Telafi etmeme izin ver. Tüm bunlarla ben ilgileneyeğim." Koluyla geniş bir hareket yaptı.

"Nasıl? Bir adamı vahşice öldürdüm, Arthur." Gülümsedi. "Hayır, öldürmedin. Kız kardeşin yaptı."

"Sen neden bahsediyorsun? Az önce sana onu öldürenin ben olduğumu itiraf ettim. Ellerime bak! Onun parçalarıyla kaplanmışlar. Sarah onun öldüğünü bile bilmiyor."

Kadının omuzlarını sıktı, hâlâ kendi zekâsına sırtıyordu. "Ama senin ve benim dışımda kimse bunu bilmiyor, değil mi? Ve polisin hangi hikâyeye inanma olasılığının daha yüksek olduğunu düşünüyorsun? Şimdiye kadar her zaman sessiz, güvenilir küçük bir yaratık olduğunu kanıtlamış olan senin mi onu öldürdüğüne, yoksa bugün erken saatlerde sakat ve yaşlı bir dulun parmaklarını provokasyon olmaksızın koparan deli karısının mı?"

"Hayır! Eğer bunu birine söyleseydin, hayatının geri kalanını kilit geçirirdi."

"Peki bu çok mu kötü olur? Michael'ı öldürmemiş olabilir ama Bayan van Dijk'ı pekâlâ öldürebilirdi, hatta çürüme başlarsa bunu hâlâ başarabilir."

"Yaptığı şeyi haklı çıkarmıyorum. Yanlış ve korkunç bir şeydi ama akıl hastanesine gönderirseniz ölür. Bunu söylediğimde beni dramatik ve mantıksız bulduğunuzu biliyorum ama bana inanmalısınız. Onun iyi olmadığını biliyorum. Tabii ki biliyorum. onun ikiziyim, değil mi? Ama onu tımarhaneye göndermek bu sorunu çözmez."

"Tanrım!" diye bağırdı, yüzü öfkeyle buruşmuştu, sanki bir çocuk yumruğunu iki soluk mavi cam parçasıyla macuna vurmuş gibiydi. Onu daha önce hiç öfkeli görmemişti. Bu onu korkutmuştu.

"Sarah, Sarah, Sarah!" diye bağırdı ve sesi de bir yabancınkı gibiydi, sert ve biraz da histerikti. "Her zaman *Sarah!* Bütün hayatın boyunca onun gölgesinde kaldın. Onun senin sevgine layık olmadığını görmüyor musun? O tatminsiz, şımarık, bencil küçük bir kızıdan başka bir şey değil. Seni deli bir kadın gibi davranmaya zorluyor, sana zulüm yaptırıyor. Seni kullanıyor, Lucy, ve ben buna bir son vermezsem seni kullanmaya devam edecek. Ve durduracağım! Bu gece bitecek!" Bağıırken sertçe sarstı. Başı geriye düştü. Acı boynundan aşağı yayıldı.

Kız inledi ve adam durdu. Kadın kendini onun elinden kurtardı ve ondan uzaklaştı. Michael'ın yayılmış bacaklarının üzerinden geçerken tökezledi ama kendini Arthur'un deri doktor çantasının üstünde durduğu masanın üzerinde buldu. İçinde sargı bezi makaraları, bir dikiş seti, bir çift kirli pens ve kirli bir beze kötü bir şekilde sarılmış kullanılmış bir neşter vardı.

Arthur zor nefes alıyordu. Yeleğini düzeltmek için çekti, sonra şakağındaki bir damla teri sildi. Yüzü hâlâ ağdalı bir şeydi, oldukça korkunçtu ama konuştuğunda, hastalarına karşı kullandığı sakin ve otoriter ses tonuyla konuşuyordu. "Bu gece bitecek," diye tekrarladı. "Sarah boğucu bir bitki gibi. Dokunaçları senin içinde olduğu sürece asla büyüyemezsin. Sen çok zayıfsın

Onu çıkar, ben de senin için yapacağım. Sonra evleniriz ve bir daha hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmaz."

Onu kandırmanın imkânı yok, diye düşündü Lucy ve neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı.

Gülümsedi ve bu korkunçtu. "Senden iyi bir doktor eşi olur Lucy. Herkes bir adamın şahdamarını ilk denemede bulamaz."

Ona doğru uzandı. Kadın geri çekildi ve dirseğiyle çantasını . İçindekiler masanın üzerine döküldü. Adamın yüzü acı ve hayal kırıklığıyla buruşmuştu ve birdenbire yeniden tanıdığı, çocukluk arkadaşının yüzüne dönüştü. "Benden korkma, Lucy. Gel, seni incittim mi? İsteyerek . Korkarım kendimi biraz kaptırdım. Gerçi tutkularım beni nadiren yönetir; bunu biliyorsun. Şimdi sana bakmama izin ver."

Adam elini kadının boynuna koydu. Çantasından düşen neşteri kavradı.

"Kız kardeşime zarar vermene izin vereceğimi düşünüyorsan, beni hiç tanıımıyorsun demektir," diye tısladı boğazını keserken.

Kan gözlerine sıçrayarak onu kör etti. Sıcak ve yoğun bir şekilde burnundan çıkıp ağzına girdi. Yana doğru döndü ve görüşünü geri kazanmak için yüzünü kolunun iç kısmına sildi. Başını kaldırdığında Arthur şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu, kan boğazından aşağıya doğru bazen kıpkırmızı, bazen kahverengi görünen kopmamış koyu ipek bir tabaka gibi fışkırıyordu. Bacakları tutmayınca ağır bir şekilde yere düştü. Yumuşak bir boğulma sesi çıkardı. O kadar derin kesmişti ki nefes borusu yırtılmıştı. Boğazındaki yırtıktan içeri giren hava, kanı kısa süreliğine ince bir sise dönüştürerek her yere uçuşturdu.

Ölürken başını kucağına alıp saçlarını okşamayı düşündü ama çok kızgındı, çok heyecanlıydı, çok ihtişamla doluydu

ve cinayetin dehşeti... Bu fikre alışana kadar adam çoktan gevşemiş, gözleri açık ama görmez olmuştu. Bir parça pişmanlık onu yumuşattı. Onu sevmemişti ama ondan hoşlanmıştı, hatta kararlılığı, nezaketi ve özverisi için ona hayranlık duymuştu. Onunla evlenme arzusu tek bencilce hareketiydi ve bu onun hayatına mal olmuştu.

Önce onun cesedinin, sonra da Michael'ın cesedinin üzerinden geçti ve birbirine karışmış kan birikintilerine basmamaya çalıştı. Bu onu pencereye . Kan sıçramış yüzeyinde yüzünün yansımasını gördü. Michael'ın vurduğu yerdeki gözü çoktan şişip kapanmıştı, eti kırmızı ve kabarıktı. Gözünün neredeyse tüm beyazı pembeye dönmüştü. Bunun adil olduğunu düşünüyordu. Göze göz, hepsi bu...

O histerik kahkaha onu tekrar ele geçirdi. İki büküm oldu. Sarsıldığını hissedene kadar içini parçaladı. Dizleri büküldü, eteğini kana batırdı. Kendini pencere kenarına çekti, yere çöktü ve tekrar fırlayacağını hissedene kadar güldü. Ancak üst kattan gelen ağır bir gümbürtü ve ardından bir şeyin sürüklenmesine benzer bir ses duyunca durdu.

Evde onunla birlikte başka biri daha vardı.

Bölüm 26

Lucy'nin zihni neredeyse nabzı kadar hızlı atıyordu. Burada başka kim olabilirdi? Bütün bu gürültünün nedenini öğrenmeye gelen başka bir hasta mı? Ama yine öldüremezdi. Bu düşünce onu ağlamak istemesine neden oldu. Yine de ağlayacaktı, eğer Sarah Değil'i güvende tutmak için gereken buysa...

Merdivenlerden indiler. Bunu duraklayarak ve çok yavaş yaptılar. Düzenli ayak sesleri yoktu, bir-iki, bir-iki adım atan bir ayağı diğerinin izlemesi gibi. Ağır bir gümbürtüydü, sanki kaldırılamayacak kadar ağır bir patates çuvalının yavaş yavaş aşağı çekilmesi gibi.

Neredeyse hiç insan değil.

Sesleri nefesini tutarak dinledi, kulaklarında kan uğulduyordu. Koridora ulaştıklarında aşırı terlemişti. Michael'ın soğukkanlı elinden kalemi almış ve sıkıca tutmuştu. Kalemin ucu kırılmıştı ama bir kalemin verebileceği zararı daha önce iki kez ayrıntılı olarak görmüştü, yani şimdi ona doğru gelen her neyse, yine de kendini savunabilirdi...

Sarah olmayan sendeleyerek görüş alanına girdi.

Tanrıya şükür. Sonunda şansım yaver gitti, diye düşündü Lucy. Oraya vardığı andan itibaren çok geç olduğundan, kız kardeşinin çoktan cinayete kurban gittiğinden korkmuştu. Şimdi bu kadar endişelenmesine gerek olmadığını görüyordu; Arthur nasıl olur da kız kardeşinin

Sarah burada olmasaydı Michael'ı öldürecek miydi? Lucy'nin bunu daha önce fark etmemiş olması komikti.

Öte yandan, sıcak kanlı cinayet gibi başka şeylerle de oldukça meşguldü.

Kız kardeşi kapının pervazına tutunmuştu. Kendini garip bir şekilde tutuyordu, sanki iplerinden bazıları kopmuş bir kuklaydı, uzuvları farklı açılardaydı, boynu ve sırtı çarpıktı.

Bir an için sadece birbirlerine baktılar. Sonra Not-Sarah Lucy'nin yanına koştu, yürüyüşü tuhaf ve sürükleyiciydi. Uzun ve soğuk parmaklarıyla onun her yerine dokundu. "Sen iyi misin? Sana ne yaptılar? yaktılar mı? Eğer , yemin ederim bağırsaklarını karınlarından sökeceğim. Kemiklerini kırıp toz haline getireceğim. Ben..."

"Barış," dedi Lucy, onları durdurmak için o arayan elleri kavrayarak. "Bu kanın neredeyse hiçbiri bana ait değil. Sadece birkaç çürük var, başka bir şey yok."

Not-Sarah'nın gözkapağı rahatlamayla çırpındı. Boğazındaki ve ellerindeki tendonlar gevşedi, etin içine geri çekildi ve görünmez oldu. Olabildiğince doğruldu, bir elini alnına bastırarak etrafı gözden geçirdi. "Ortalığı epey karıştırmışsın, Lucy canım." Michael'ın bacağını tekmeledi, sonra eğildi ve parmağını döşeme tahtalarının dikiş yerlerinden akan kana batırdı. Parmağını ağzına götürdü ve sertçe emdi, yanakları çukurlaşmıştı, gözleri bunun mutluluğuyla yarı kapalıydı.

Lucy uzaklara, kucağında bir çift kirli eldiven gibi işe yaramaz ve kirli duran ellerine baktı. Saç örmüş, bir çocuğun yapışkan ellerini tutmuş ve yüzlerce iğneye iplik geçirmiş olan bu ellerin aynı saat içinde bir adamı sakatladığını, sonra öldürdüğünü ve tekrar öldürdüğünü hayal etmek neredeyse imkânsızdı. "Michael seni hapse . Konuşmaya çalıştım.

ama ikna olmadı, ben de onu öldürdüm. Başka bir çıkış yolu göremedim. Sonra Arthur beni buldu. Michael'ın cinayetini senin üzerine yıkacaktı, ben onu öldürdüm."

"Arthur bunu neden yapsın ki?"

"Bu şekilde beni kendisiyle evlenmem için manipüle edebileceğini düşündü." "Bunun çok aptalca bir şey olduğunu yeterince kanıtladığınızı söyleyebilirim.

onun için bir düşünce." İnkleyerek Lucy'nin yanına oturdu. "Kendimi berbat hissediyorum."

"Pek iyi görünmüyorsun. Sen... açların tamamen yanlış."

Not-Sarah çarpık bacaklarına baktı ve sonra, "Elimde değil. Seni üst kattan duyabildiğimi biliyor musun? Kelimeleri değil ama Michael'la tartıştığınızı duydum, onun çığlıklarını duydum. Sana yardım etmek istedim ama hareket edemedim. Oh, Lucy sevgilim, korkunçtu! Kendimi yine bataklıktaymışım, yere çakılmışım gibi hissettim ama kıvranamadım bile; sadece dinleyebildim. Kendimi hareket zorladım ama bu sonsuza kadar sürdü ve sonra uzuvlarım hareket etmedi. Yuvarlanmak ve yataktan düşmek zorunda kaldım, sonra da kendimi aşağıya sürükledim."

"Sana ilaç verdiler. Şimdiden ayağa kalkmana şaşırdım. Michael daha saatlerce uyanamayacağını söylemişti." Belki de haplar ve tozlar Sarah Olmayan'ın türünde insanlarda olduğu gibi işe yaramıyordu.

"Aptal piç. Yine de mantıklı. Buraya geldiğimi hatırlamıyorum. Sanırım Arthur'un midilli tuzağını kullanmış olmalılar. Kemiklerim sarsılmış gibi hissediyorum."

"Bana da bir şey verdiler. Yoksa seni almalarına izin vermezdim. Daha erken gelirdim."

"Biliyorum." Sarah olmayan onun elini okşadı. "Burası mezbaha gibi kokuyor." Başını geriye eğdi ve kokuyu derin derin içine çekti, içti ve içti.

Lucy cesetlere baktı. Her ikisi de elleri boğazlarına yakın bir şekilde yere yığılmıştı. Michael'ın gözleri hâlâ yerinde olsaydı, şimdiye kadar bulutlanmaya başlardı. Onları aldığı için memnundu; Michael'ın ona bakabileceği düşüncesi onu iğrendiriyordu. "Onlarla ne yapacağız?" diye sordu.

Not-Sarah bir süre düşündü, sonra gülümsedi ve "Michael tüketeceğim" dedi.

"Kemikleri bile mi?"

"Kemikleri bile," diye onayladı Not-Sarah.

"Bu günler sürer. Bizim günlerimiz yok, sadece saatlerimiz var."

"O kadar uzun sürmez. Ben hızlı yiyen biriyim. Açlıktan öldüğümü bilmiyor musun?" Lucy'yi omzuyla şakacı bir şekilde itti.

Lucy zayıf bir gülümsemeyi başardı. İçinde bulundukları durumun ciddiyetini hatırlayınca bu gülümseme yüzünde kayboldu. "Arthur ne olacak? Hizmetçi gelmeden ikisini de yiyemezsin ya da başka biri bizi bulur, o zaman mahvoluruz. Tanrım..." Avuçlarını gözlerine bastırdı, ta ki gözbebeklerindeki baskı sürekli bir acıya dönüşene kadar. Ellerindeki pıhtılaşan kan kirpiklerine yapıştı. Not-Sarah ellerini çektiğinde, kirpiklerindeki kan dünyayı kırmızı perdeler gibi çerçeveledi.

"Öyle bir şey yok," dedi kız kardeşi. "Şimdi, Arthur'un herhangi bir akıl hastanesiyle temasa geçip geçmediğini biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum. Öyle yapması gerekiyordu ama onun yerine bir makat doğuma katılmak zorunda kaldı. Doktor arkadaşlarından birine sizin hakkınızda fikrini sormak için mektup yazdı. Bunu üstü kapalı bir şekilde yaptı ama arkadaşı bunun sizinle ilgili olduğunu biliyor. Mektup burada bir yerde." Gözlerini ovuşturdu, bu da gözlerinin yanmasına neden oldu. Adrenalin vücudunu terk ediyordu ve yorgunluk bir battaniye gibi üzerine çökmüştü.

Sıcak bir banyo yapıp temizlenmek, sonra yatağa girip saatlerce uyumak ne güzel olurdu... Uyanık kalmak için ellerini yumruk yaptı, kız kardeşinin konuşmasını dinledi.

Not-Sarah bir süre düşündü, kaşları çatılmıştı. "Benim hakkımda birilerine yazıp yazmamasının pek bir önemi yok," diye karar verdi, "mucizevi bir şekilde iyileştiğimde ve sığınma ihtiyacı değil. Ve inanın bana, ben yemek yedikten sonra geçecek."

"Peki ya Bayan van Dijk? Parmaklarının bir kısmını yedikten sonra ikna olacağını sanmıyorum."

"Oh. Bu." Sarah değil dedi. Dilinin ucuyla porselen dişinin olduğu çukura dokundu ve Lucy'nin bakışını gördü. "Alyansının üzerinde kırdım. Sanırım sonra yutmuş olmalıyım. Yüzüğü yani, ama muhtemelen dişi de. Sence onu sessiz kalmaya ikna etmenin bir yolu var mı?"

"Bilmiyorum." Cildi, kurumuş kanın soyulan maskesinin altında gergin ve kuru hissediyordu. Derisini . "Ah, Saartje, ne ? Senin teslim olmanı istemiyorum. Ben de kendimi adamak istemiyorum ama bugün olanlardan sonra bunu nasıl engelleyebileceğimi bilmiyorum. Tanrım, şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. Bunca katliam, bunca kan ve ne için?"

"Bence hayatlarımız Michael olmadan çok daha iyi olacak ve unutma ki sonunda beslenebileceğim. Onu yedikten sonra uzun bir süre yemek zorunda kalmayacağım. O büyük bir adam. Bana bir yıl yeter, enerjimi korursam muhtemelen daha da fazla. Benim türüm bu şekilde yılanı benzer. Ve iyileştiğimde, artık bütün bedenleri yemek zorunda kalmayacağım. O zaman kanla idare edebilirim, artı şuradan buradan bir parmak. Yani, bana sorarsanız, tüm bu katliamların ve tüm bu kanın bir amaca hizmet ettiğini düşünüyorum."

Lucy başını duvara yasladı. Adrenalinin etkisi geçtiğinden vücudundaki tüm küçük ağrılar ve rahatsızlıklar yeniden ortaya çıkmıştı. Korkunç derecede susamıştı. Bir limonu ısırıldığını, ekşi suyunun yumuşak damağına püskürdüğünü hayal etti ve bu biraz yardımcı oldu çünkü salyasının akmasına neden oldu. Yutkundu ve sonra sordu: "Sonunda ikimiz de tımarhaneyi boylayacaksak bunların ne önemi var?"

Not-Sarah bir an düşündü, kaşları çok sert çekilen bir ipliğin kumaşı kırıştırmasıyla oluşan küçük çıkıntılara benziyordu. Sonra iplik koptu ve kaşları düzeldi. "Yapmayacağız. Şimdi yapacağımız şey şu. Sen temizleneceksin, sonra da Arthur'un midilli tuzağıyla Katje'yi getireceksin."

"Katje?"

"Elbette. Küçük aşkımı terk edemem, değil mi? Ayrıca, o çeşitli dehşetlere alışkın ve çok pratik. Biri sana baskı yaparsa, Arthur'un tımarhane meselesini çözmeye çalışırken benimle kalacak birine ihtiyacı olduğu için onu gönderdiğini söyle, sadece senden başka birine; yaptıklarımın sonra beni tek bir kişiyle yalnız bırakmak delilik olur, değil mi? Michael ve Arthur'un öldüğünü henüz kimse bilmiyor; Michael'ı yersem bu durum daha uzun süre böyle devam eder. Arthur'u da tüketemeyeceğim ama bu önemli değil. Onun bedenini yok etmek kolay olacak."

Lucy usulca boğazını temizledi. Limonu hayal ederek yaptığı numara ancak bu işe yaramıştı ve boğazı sıkışıklıktan ağrıyordu. "Nasıl?"

"Bataklık, tabii ki! İnsanlar Marianne'in orada olduğunu bilmelerine rağmen cesedini bulmaları yüzyıllar sürdü. Arthur'la kimse bilmeyecek, özellikle de düzgünce temizlersek. Hatta bir süreliğine gittiğini söyleyen bir not bile bırakabiliriz,

Belki de özel bir davayı incelemek için. Eşyalarından bazılarını alırsak, haftalarca kimsenin haberi olmaz." Gülmeye başladı. "Hatta Katje'yle kaçtıkları bile ortaya çıkabilir!"

"Kaçmak mı?" Lucy şaşkınlıkla sordu.

"Evet!" Not-Sarah tek gözü ışıldayarak konuştu. "Bu harika, Lucy sevgilim, görmüyor musun? Polis, bulunmayı istemediklerini açıkça belirtmiş olan bir çifti aramayacak. Bunun yerine Michael'ı, seni ve beni bulmaya odaklanacaklar, böylece kimse üç kadını aramayacağı için gözlenmeden seyahat etmemiz çok daha kolay olacak! Şimdi, bunun işe yaraması için, Katje'yi Zwartwater'dan almaya gittiğinde bazı eşyalarını yanına aldığından emin olmalısın; bu onun kaçmış gibi görünmesini sağlayacaktır. Sen de benim bazı eşyalarımı almalısın: kıyafetler, mücevherler, birkaç ayakkabı. Burada gerçekten birkaç gün kalacak olsaydım ihtiyaç duyabileceğim tüm küçük şeyler."

"Sonra da ortadan kaybolacak mıyız?"

"Aynen öyle. Sanki hiç var olmamışız gibi olacak. Yüzyılın gizemi olacak. Arthur'un arkadaşından aldığı mektup nerede?"

"Sandalyenin üzerine attım."

Not-Sarah topallayarak geldi, sonra sandalyenin yarıklarını yokladı. Zafer kazanmışçasına buruşuk mektubu çıkardı. Küçük parçalara ayırdı. "Aç bakalım," dedi ve Lucy'nin dilinin üzerine bir parça koydu. Tahta ve kimyasal bir şey tadı vardı. Lucy bir top haline gelene kadar ağzında yuvarladı ve sonra yuttu. Ağzı çok kuru olduğu için yutması uzun zaman aldı. Sarah hiçbir şey kalmayana kadar ona bir parça daha ve bir parça daha verdi.

"İşte. Sanki hiç var olmamış gibi. Bu bize biraz daha zaman kazandırabilir, eğer kazandırmazsa da bir zararı olmaz."

"Nereye kaçacağız?" Lucy sordu. Kâğıdın tadı dilinde kaldı ve dudaklarının büzülmesine neden oldu.

"İstediğimiz herhangi bir yer. Paris. Milano. New York. Yüzündeki ve kıyafetlerindeki kanı temizlerken bunu düşün. Bu arada ben de Michael'ı yiyeceğim. O sivri dişli piçin bir işe görmek güzel."

"Önce sana bir şey söylemeliyim," dedi Lucy. Yutkundu. Boğazı gerçekten de korkunç derecede kurumuştı ve sesi bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Eminim bekleyebilir. Yapacak çok şey var, Lucy sevgilim. Zaman çok önemli!"

"Önce sana anlatmalıyım çünkü benimle kaçmak isteyip istemediğine karar vermeden önce bunu bilmeyi hak ettiğini düşünüyorum. Michael'ın metresiydim."

Not-Sarah hiçbir şey söylemedi.

Lucy boğazındaki gerginlikten kurtulmak için boğazını ovuşturdu ama bu sadece cildini kızartmaya yaradı. Kelimeler hâlâ küçük çıkıyordu ve kendi kulaklarına kesinlikle acınası geliyordu. "Lütfen bir şeyler söyle Saartje. Bunun bir şok olduğunu biliyorum ve özür dilerim."

"Ben zaten biliyorum."

Lucy gözyaşlarının buğusu içinde onun sevgili yüzüne baktı. "Öyle mi? Ne zamandan beri?"

"En başından beri."

"Oh, Saartje, çok üzgünüm. Benim tarafımdan ihanete uğramış, tamamen terk edilmiş hissetmiş olmalısın. Böyle olmamalıydı. Kendimi savunmak için söyleyebileceğim tek şey, tıpkı senin söylediğin gibi aptal, bencil ve zayıf olduğum. Seni incittim, hepsi de küçük, kaba ve bencil olduğu ortaya çıkan bir adam içindi. Benim sevgime değmezdi, hiçbir zaman da değmedi. Keşke bunu hiç yapmasaydım. Keşke ölmemiş olsaydı da onu tekrar öldürebilseydim. Keşke..."

"Önemli değil," diye araya girdi Not-Sarah.

"Ama önemli! Sana ihanet ettim!"

"Varlığımı tehdit ettiği için onu yok ettiniz. Bu bana bağlılığınızın nerede yattığını açıkça gösteriyor."

Lucy ellerini yüzüne götürdü ve tırnaklarını saç çizgisine geçirdi. "Ama sen yas tutarken ben onunla çiftleştim Lucille. Sen aklını kaçırmıştın ve ben seninle ilgilenmek yerine, sıradan bir sürtük gibi kocanla birlikte oldum, tıpkı..."

Not-Sarah onun ellerini tuttu ve aşağı çekti. "Yapma bunu. Parmakların kirli. İhtiyacımız olan son şey senin hastalanman. Her zaman bana çok iyi baktığını düşünmüşümdür."

"Öyle bile olsa! Kendimi küçük düşürdüm, ben..."

"Senin onu sevdiğini ve benim sevmediğimi bilerek onunla evlendim. Bu bizi ödeştirir mi?" Not-Sarah başparmağıyla Lucy'nin ellerinin arkasında sevgi dolu küçük bir çizgi çizdi.

Lucy birlikte ellerine baktı. Kız kardeşinin daha açık olan ellerine karşılık onunkiler çok koyu görünüyordu. Kan, ışığa bağlı olarak ne kadar çok renge bürünebilirdi. "Madem biliyordun neden onunla evlendin?"

Not-Sarah'nın sesine duygu karıştı. "Çünkü beni geride bırakmana dayanamadım. Onun yerine seni geride bırakan ben olursam daha az acı çekeceğimi düşündüm."

"Ve yaptı mı?"

Gözyaşlarını uzaklaştırmak için Lucy'nin ellerini bıraktı; göz bandının altındaki boşluk bile ağlıyordu. "Bilmiyorum. Hepimizin pişmanlıkları vardır. Bu benimki. Şimdi, hâlâ *benimle* kaçmak istiyor *musun*?"

"Tabii ki. Sen benim kız kardeşimsin."

"Ve sen de benimsin. Kocam hakkında daha fazla kelime harcamayalım. O öldü, ve öyle olmakla, her şeye rağmen yararlı olduğunu kanıtlayacak. Şimdi gel. Yapacak çok iş var."

Ama ayağa kalkmadı ve bir süre sonra Lucy başını kız kardeşinin kucağına koydu. Not-Sarah onun saçlarını okşadı, yumuşak ve tatlı bir şekilde. Üzerinde ağır koyu yeşil kadife etekler vardı. Ağlamasına ve ovalamasına rağmen yanağına hâlâ kan bulaşmıştı. Eğer Zwartwater'a gidecek ve Katje'nin de kendisiyle gelmesini sağlayacaksa, kız kardeşinin kıyafetlerini giymesi gerekecekti. Lucy kendisinininkilerin kurtarılamayacak kadar mahvolduğundan şüpheleniyordu. Yine de elbiseyi bir kova soğuk suda bir gece bekletirse lekelerin bir kısmı çıkabilirdi. Bunu yapacağından değil. Yeterli zamanı yoktu ve neden uğraşındı ki? Muhtemelen elbiseyi Michael ve Arthur'un eşyalarıyla birlikte çöpe atacaktı. Savurgan olmayı göze alabilirdi. Zaten öyleydi.

"İki adam öldürdüm," diye fısıldadı Lucy. Şiddetle titremeye başladı, kemikleri ve dişleri ağrıyordu. Durmaya çalıştı ama başaramadı.

Not-Sarah ona, "Artık her şey yoluna girecek," diye söz verdi ve yavaşça Lucy'nin kanla kaplı elini tuttu. Lucy'nin işaret parmağının ucunu yaladı, sonra bütün parmağı ağzına aldı bütün kan gidene kadar nazikçe emdi. Teker teker parmaklarını yaladı, kesici dişiyle her tırnağın altındaki kurumuş kan kabuğunu kazıyarak çıkardı. Lucy'nin avucunu da o da temizlenene kadar yaladı. Bunu yaptıktan sonra Not-Sarah Lucy'nin parmaklarıyla oynadı, onları bir o yana bir bu yana hareket ettirdi, sonra Lucy'nin avucunu yanağına dayadı ve mutluluk içinde gözlerini kapattı.

Lucy usulca gülmeye başladı.

De Nieuwe Murmerwolderse Courant'ın 15 Kasım 1887 Salı tarihli "Garip Olaylar" bölümünden alınan makale

Ölümden Yerel Kadın Havada Kayboldu

Bu yıl 8 Ekim'de bu gazete, Lord Michael Schatteleyn'in sevgili eşi Lady Sarah Schatteleyn'in mucizevi vakasını haberleştirdi. Kısa ama şiddetli bir hasta yatağından sonra öldüğü açıklanmış, ancak kederli ailesi onu gömmeye gittiğinde, sevgili eşlerinin ve kız kardeşlerinin aslında hayatta olduğunu tam zamanında fark etmiştir. Bu hata, ağır vakalarda iyi eğitilmiş bir doktoru bile kandırabilecek kadar inandırıcı bir şekilde ölüm halini taklit edebilen beyin ateşinin neden olduğu bir katalepsi vakası nedeniyle meydana gelmiş olmalıdır.

Şimdi bu garip vaka daha da garip bir hal aldı: 3 Kasım Perşembe gününden beri ne Leydi Schatteleyn'den, ne kocasından **ne de** ikiz kız kardeşinden haber alınamıyor!

Bildiğimiz kadarıyla gerçekler şöyledir: Kayıp üç kişi en son, Leydi Schatteleyn'in muhtemelen neredeyse diri diri gömülmesine neden olan beyin hummasının kalıcı etkileri için tedavi görmeye gittiği yerel doktorun muayenehanesinde görülmüştür. Üçlünün gecenin bir vakti oradan ayrıldığını, ancak bunun nedenini ve gönüllü mü yoksa baskı altında mı olduğunu ;

Doktorun hizmetçisi ertesi sabah izin gününden döndüğünde ev terk edilmişti.

Yerel polis memuru van Schouten, başka seçenekleri olmadığı için yola çıkmış olabileceklerine inanıyor. "Son fırtına nedeniyle yollar kötü durumdaydı ve gece boyunca yoğun bir sis çökmüştü. Bu nedenle Lord ve Leydi Schatteleyn'in durumunun vahim olduğunu düşünüyoruz. Belki de bir tür tıbbi acil durum vardı; bu da neden doktorlarını çağırmak yerine onları aradıklarını açıklıyor."

Polisin cinayet şüphesi olup olmadığı sorulduğunda Memur van Schouten şunları söyledi: "Devam etmekte olan bir soruşturmayı engellemeden basına açıklayamayacağım şeyler var. Şu anda birçok seçeneği değerlendirdiğimizi ve Lord ve Leydi Schatteleyn ile kız kardeşini bulmak için elimizden gelen her şeyi yaptığımızı söylemek yeterli."

Halkı, bu garip vakayla ilgili herhangi bir bilgiye sahiplerse ortaya çıkmaya çağırıyor. Özellikle de üçlüyü kaybolmadan önce en son gören Doktor Hoefnagel'i bulmak istiyorlar. Memur Schouten, doktorun Schatteleyn'lerin fakir bir akrabasıyla kaçtığı yönündeki söylentileri ne yalanlıyor ne de doğruluyor. "Ama bildiğim tek şey şu: Üç kişi öylece kaybolamaz!"

Aslında yapamazlar ve ortadan kaybolmalarının trajik de olsa gayet sıradan bir açıklaması olabilir. Bataklıklardan geçen yollar en iyi zamanlarda bile tehlikeli olabilir, ancak karanlık ve sisli bir gecede

Özellikle yanlış bir dönüş yapıp suya düşmek çok kolay. Mevcut sıcaklıklar ve etrafta duyacak kimsenin olmaması nedeniyle boğulma sadece olası değil, aynı zamanda kaçınılmazdır. Daha birkaç ay önce **Schatteleyn arazisinde** bataklık tarafından sahiplenilen bir talihsizin cesedi bulunmuştu!

Eğer üçü yakında bulunmazsa, bendeniz polise bataklıkları taramasını tavsiye ediyorum. O kara sularda ne gibi dehşetlerin gizlendiğini kimse bilemez.

Okuma Grubu Rehberi

1. Lucy ve Sarah'nın benzerliklerini ve farklılıklarını tanımlayın. İlişkilerini nasıl karakterize edersiniz?
2. Lucy'yi Michael'a çeken nedir?
3. Not-Sarah, Sarah'nın anılarının koruyucusu olarak Sarah. Katılıyor musunuz? Onu başka nasıl tanımlarsınız?
4. Yaşlı ve bekâr bir kadın olan Bayan van Dijk, bir refakatçi için para ödemek zorundadır. Sosyal hiyerarşide nerede durmaktadır? Diğerleri onu nasıl görüyor?
5. Lucy, Sarah Olmayan'ı hayatta tutmak için öldürmenin ahlakiliği ile boğuşuyor. Kendinizi onun yerine koyun: Siz olsanız ne yapardınız? Not-Sarah'ya yardım etmenin etik bir yolu var mıydı?
6. Lucy ve Sarah'nın teyzesi Adelheid'e ne olduğunu açıklayın. O dönemde kadınlar ne tür tehlikelerle karşı karşıyaydı?
7. Marianne'i öldürüp bir bataklığa gömen JW, onun bir Dönüşen olduğundan şüpheleniyordu. Ona bunu düşündüren neydi?
8. Katje'nin Zwartwater'daki evdeki rolünü tanımlayın. İnsanlar ona nasıl davranıyor? Sarah ile ilişkisi farklı mı?
9. Sence Lucy'nin sonu nereye varacak?

Yazar ile Bir Söyleşi

Bu hikâyede -aslında tarihte- delilik ve queerlik sıklıkla bir araya getiriliyor. *Dilindeki Kan'ı* yazarken bu ikilem arasında nasıl bir yol izlediniz?

Burada iki önemli kuralın geçerli olduğuna inanıyorum: 1) tasvir onaylama değildir ve 2) korelasyon nedensellik değildir. Bazı karakterlerin kitabımdaki kadınları (kısmen) queer oldukları için deli olarak görmeleri onlarla aynı fikirde olduğum anlamına gelmez.

Dahası, bu karıştırmanın zararlı olmasının nedeni en azından kısmen akıl hastalığının damgalanmasından kaynaklanıyor; akıl hastaları hakkında kötü düşünmeseydik, queerlik ve akıl hastalığının karıştırılması bizi daha az rahatsız ederdi. Kitabın gösterdiğini umduğum gibi, akıl sağlığı sorunlarının damgalanmasının büyük bir savunucusuyum; bazı karakterler haklı olarak "deli" olarak kabul edilse bile, bu onların sevgi ve şefkate layık olmadıkları anlamına gelmez. Gerçekten de, eğer herkes Sarah'nın bataklık bedenine yönelik suçlamalarını deli bir kadının saçmalıkları olarak görüp reddetmekte bu kadar acele etmeseydi, çok farklı bir kitapla karşılaşabilirdik!

Lucy, hikayedeki diğer "tam olarak gerçekleşmiş" kadınlarla karşılaştırıldığında neredeyse gölge gibi hissediyor. Kimlik bu kitapta neden bu kadar önemli bir tema?

Bu, kalbime çok yakın ve değerli bir tema. Kız kardeşlerim ve ben üçüzüz. Birbirlerine tıpatıp benziyorlar ama bana benzemiyorlar. Biz büyürken pek çok insan bize ve kimliklerimize, özellikle de kız kardeşlerimin kimliklerine takıntılıydı. Hepimizin çok yönlü bireyler olmamızı sağlamak için bizi nasıl yetiştirecekleri konusunda aileme bir sürü (istenmeyen) tavsiye verdiler: Aynı okula gitmemeliymişiz, aynı sporları yapmamıza izin verilmemeliymiş, aynı arkadaşlara sahip olmamalıymışız vs. On sekiz yaşına gelip üniversiteye gittiğimizde bile insanlar bize aynı üniversiteye gitmememiz gerektiğini çünkü bunun kişisel gelişimimiz için kötü olacağını söylüyordu.

Bu konuda beni büyüleyen şey, bir şey yapılmadığı takdirde ikizlerin birbirlerine toksik bir şekilde bağımlı olarak büyüyecekleri ve ikizliklerinin çok az veya hiç kimlikleri olmayacağı varsayımıdır. Ancak bunun çoğu ikiz ve diğer çoğullar için doğru olduğunu düşünmüyorum. Gençken, ikiz veya üçüz olmak kimliğinizin büyük bir parçasıdır çünkü kendinizi kardeşinizle kıyaslayarak tanımlarsınız ("üçümüz Pokémon'u severiz" veya "ben korkunç hikayeleri severim ama kardeşlerim sevmez"). Ancak bu durum ikiz olmayan çocuklardan çok da farklı değildir; onlar da kendilerini büyük veya küçük kardeşleri ya da arkadaşları gibi başkalarıyla kıyaslayarak bir kimlik geliştirirler.

Bu, ikizlerde herhangi bir sorun olmayacağı anlamına gelmez. Biri diğerinden hem fiziksel hem de zihinsel olarak daha güçlüyse, bu fiziksel istismara (erkekler için daha yaygın) veya psikolojik istismara (kızlar için daha yaygın) neden olabilir. İkizler birbirlerine karşı istismarcı olmasalar bile, genellikle biri baskın diğeri itaatkârdır. Bu dinamik ikizlere ve çoğullara özel olmasa da, genellikle onlarla daha belirgin ve etkilidir. Ne "baskın" ne de "itaatkar" olmak genellikle olumlu bir özellik olarak görülmez (belirli muhafazakar veya

dini çevrelerde, ancak o zaman bile her iki özellik de yalnızca son derece cinsiyetçi bir bağlamda takdire şayan olarak görülür).

Bu da bizi Lucy'ye ve onun "tamamen gerçekleşmiş insanlar" olarak adlandırdığı şeylere duyduğu hayranlığa geri getiriyor. Lucy ve Sarah ile, bir ikiz ilişkisini itaatkâr ikizin bakış açısından keşfetmek istedim. Baskın ikiz olmanın dışında tamamen gerçekleştirilmiş bir kimliğe sahip olan Sarah'nın aksine - diğer şeylerin yanı sıra hevesli bir amatör bilim insanı, bir eş, bir anne ve bir sevgilidir - Lucy'nin kimliği büyük ölçüde ikiz olmak etrafında dönmektedir. Bu temel parçası tehdit edildiğinde, onu korumak için büyük çaba sarf etmesi mantıklıdır. Lucy kendini bir gölge olarak görmeseydi, *Dilindeki Kan'ın* bu kadar vahşi olacağını sanmıyorum!

Bu kitap özünde kız kardeşler ve aralarındaki kopmaz bağ hakkında. Bunun hakkında biraz konuşabilir misiniz?

Korku filmlerinde sık sık "merhamet cinayeti" kavramıyla karşılaşırız: Birini Öteki'ne dönüşmeden önce öldürmek merhamet olarak kabul edilir. Eğer bu Öteki sevdiklerinize ve ilkelerinize karşı aktif bir tehdit oluşturuyorsa bu mantıklıdır. Bu yüzden zombi türünde çok sayıda merhamet cinayeti görüyoruz: Ben de saldırgan bir ceset olmaktansa ölmeyi tercih ederim. Stephen King'in de dediği gibi, bazen ölü olmak daha iyidir.

Peki ya öyle değilse? Örneğin, sevdiğiniz kişi başka bir şeye dönüşürse, ancak hala onun gibi hissetmek için yeterli özelliklerini korursa ne olur? Ya tehlikeli biriye, evet, ama kendi güvenliğinizi garanti altına almanın tek yolu onu öldürmek olacak kadar tehlikeli değilse? Bir merhamet cinayeti ne zaman amaçladığınız kişiye merhamet etmek olmaktan çıkar ve Öteki'ne karşı duyduğunuz korkuyu yatıştırmakla ilgili olmaya başlar?

Bu muammayı keşfetmenin en iyi yolunun kız kardeşler aracılığıyla olacağını düşündüm. Kız kardeşlerimle aramdaki bağa gerçekten inanıyorum.

sahip olduğum diğer tüm bağlardan daha fazla, koparılamaz kadar iyi. "Gibi" demek "tamamen" demek değildir ve korkunç senaryoları düşündüğümüzde iyi bir korku ortaya çıktığını düşündüğüm için, kız kardeşler arasındaki yakın ilişkinin en azından korkunç derecede gergin olacağı bir durum hayal ettim. Kız kardeşlerimden biri Kız Kardeş Olmayan olursa ne yapardım? Bu bağ kalır mıydı, yoksa kopar mıydı? Nihayetinde, sanırım diğer kız kardeşim ve ben, ikimiz de Lucy'nin "tamamen gerçekleşmiş" kişiler olarak tanımlayacağı kişiler olsak da, Kız Kardeş Olmayan'ımızı beslemek için kendimizi Google'da "bir insan nasıl öldürülür ve bundan nasıl kurtulunur" diye ararken bulurduk!

***Blood on Her Tongue* pek çok açıdan bir vampir hikâyesi, ancak sizin bu canavara yeni bir bakış açınız var. Böylesine köklü bir geçmişe sahip türe kendi girişinizi yapmak nasıl bir duyguydu? Vampirlere dokunmayı seçmenize ne sebep oldu?**

damarı¹?

Ne derler bilirsiniz: Vampirler asla yaşlanmaz!²—Ciddiyim: Çocukluğumdan beri ürkütücü hikayeleri severim ve hakkında okuduğum tüm korkunç yaratıklar arasında en çok vampirleri severdim. Çok havalı ve gizemli görünüyorlardı. Bu nedenle bir gün kendi vampir romanımı yazmam hiç de zor değildi ve rahatlıkla söyleyebilirim ki bu çok ama çok eğlenceliydi!

Bu sizin ikinci romanınız. İlk romanınız *Sevgilim Korkunç Şey* ile *Dilindeki Kan* arasındaki yazma süreciniz nasıl farklılaştı?

Her ikisinin de süreci aslında oldukça benzerdi; hatta üçüncü kitabımın çok farklı olabileceğini düşünüyorum. Hem *Sevgilim Korkunç Şey* hem de *Dilindeki Kan* daha önce yazmaya çalıştığım ve başarısız kitaplardı; *her* ikisi de tarihi gotik gizemler

delilik, doğaüstü ve sevdiklerimiz için ne kadar ileri gidebileceğimiz gibi benzer temaları işleyen içgüdüsel bir korku. Sanırım *Sevgilim Korkunç Şey* ve *Dilindeki Kan'a* ikiz diyebiliriz - tek yumurta ikizi değilse bile en azından kardeş diyebiliriz!

Bu roman vücut korkusuyla, özellikle de karakterlerin gözleriyle uğraşüyor. Bu sahneleri yazarken hiç mideniz bulandı mı?

Kesinlikle öyle! Beni dehşete düşüren, üzen ve iğrendiren şeylerden yararlanmayı seviyorum. sadece terapötik olarak işe yaramıyor, aynı zamanda korku yazılarımı da daha etkili hale getirdiğine inanıyorum.

Her iki kitabınızda da bataklık cesetleri yer alıyor. Bunun sebebi nedir?

Sanırım onları dinlenmeye bırakmaya hazır değildim! Bataklık cesetlerinin korku için harika olduğunu düşünüyorum çünkü tekinsiz vadiye çok güzel düşüyorlar. Bataklık cesetleri ya şaşırtıcı derecede insani görünüyor - parmak uçlarındaki kıvrımları ve yüzlerindeki çöküklüğü hala görebiliyoruz - ya da sönmüş bir futbol topu gibi ya da ikisi arasında bir şey. Bunun bir kısmı bataklık cesetlerinin bataklıktan çıkarıldıktan sonra çok çabuk bozulmasından kaynaklanıyor, ancak yine de bataklık onları değiştiriyor: Derilerini deriye dönüştürüyor, kemiklerini yiyip bitiriyor. İşte vücut dehşeti böyle bir şey! İşleri daha da ilginç hale getirmek için: Bu insanların neden bataklığa düştüğünü gerçekten bilmiyoruz. Bazılarının öldürüldüğü açık, ancak cesetlerinin saklanmak için mi yoksa kurban edildikleri için mi suya atıldığı belirsizliğini koruyor. Bu da elimizde sadece oldukça korkunç bir dehşet değil, aynı zamanda bir cinayet gizemi de olduğu anlamına geliyor! Gerçekten, yerel kitapçılarımızın ve kütüphanelerimizin suç ve korku bölümlerinde neden daha fazla bataklık cesedi bulmadığımızı anlamıyorum.

***Dilindeki Kan* belirsiz bir notla bitiyor. Lucy ve Sarah'a ne olduğunu biliyor ?**

Ben istiyorum! Bence kızlar büyük bir Avrupa turuna çıkacaklar, bu da Not-Sarah'ın keşif ve araştırma arzusunu tatmin ederken ona güven içinde yemek yeme fırsatı da verecek. Bir devam kitabı yazma ihtimalime karşı çok fazla şey söylemek istemiyorum ama Lucy, Not-Sarah ve Katje'nin baharı bir İtalyan villasında geçirdiklerini, küçük bir Fransız sahil köyünde denize girdiklerini ya da Transilvanya ormanlarını keşfedip yerel halkın ölümsüz korkusunu akıllıca kullandıklarını hayal edebiliyorum.

[1](#) kelime oyunu amaçlı

[2](#) kelime oyunu da amaçlanmıştır

Teşekkür

Bir şeyi ne kadar çok yaparsanız, sözde o kadar iyi yaparsınız. Bu nedenle *Dilindeki Kan*'ı yazmanın *Sevgilim Korkunç Şey*'i yazmaktan daha kolay olacağını düşünebilirsiniz ama durum öyle değil. Bu karanlık, çarpık, saplantılı küçük romanı yazmam yaklaşık beş yılımı aldı ve ardında birçok başarısız denemenin cesedini bıraktı. Son saydığımda, dizüstü bilgisayarımın sabit diskinde çürümeye bırakılmış en az bir düzine taslak vardı; bazıları sadece birkaç bin kelimeden sonra terk edilmişken, diğerleri tam bir roman uzunluğundaydı. Belli bir anda, bu hikayeden tamamen umudumu kestim onu kafamdan çıkarıp en azından beni tatmin edecek bir şekilde kağıda aktaramayacağıma ikna oldum.

Yine de, her rağmen bunu başardım ve bunu kısmen de olsa şu insanlar sayesinde başardım: öncelikle, geri bildirimleri bu kitabın bu kadar iyi olmasına yardımcı olan editörüm Jenna. Harika kavrayışınız için teşekkür ederim. Umarım birlikte daha pek çok kitap yazarız!

İkincisi, fikirlerimi her zaman destekleyen, süper hızlı yanıt veren (endişeli küçük beynim bunu söyleyebileceğimden daha fazla takdir ediyor!) ve aptalca sorular sorduğumda asla gülmeyen menajerim Kristina, ki korkarım ki çok fazla var.

Üçüncüsü, kız kardeşlerim Lieke ve Hilke. Aile üyelerinden çalışmalarınızı sizin için eleştirmelerini istememeniz gerektiğini söylerler, çünkü duygularınızı incitmemek için her zaman dürüst davranmazlar, ama sizi temin ederim ki

Çalışmalarımı kız kardeşlerimden daha fazla eleştiren çok az insan vardır, tam da onların kız kardeşi olduğum için (ya da belki de korku sevmedikleri halde onlara korku romanları okutmaya devam ettiğim için; kim bilir?)

Elbette sevgili eşim Corinna'ya da çok şey borçluyum. Çalışmalarımı kız kardeşlerimden daha fazla eleştiren çok az insan olduğunu söylemiştim ama Corinna onlardan biri olabilir. Beni kolay yolu seçmemeye ve bunun yerine içimdeki hikayenin mümkün olan en iyi versiyonunu yazmaya itiyor. Aynı zamanda yazdıklarım sonsuz destek veriyor ve benim herkesle ve her şeyle mücadele ediyor. Seni seviyorum bebeğim <3.

Bu kitabın yazılmasına doğrudan bulunmayan ancak yine de yardım ve destekleriyle bana çok yardımcı olan, başta sevgili ailem ve amcalarım Anton ve Lowie olmak üzere çok sayıda insan da var. İlk günden beri beni destekliyorlar ki bu çok yüreklendirici. Ayrıca kitapsever arkadaşlarım Nita, Nina, Annika ve Paagman dostlarıma da minnettarım.

Son olarak, size de teşekkür etmeliyim, sevgili okuyucu. Siz olmasaydınız bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Umarım bu romanı okumaktan keyif almışsınızdır (ve eğer almadıysanız, üzgün değilim)!

Yazar Hakkında

© Wijnand Geuze

Johanna iki kız kardeşiyle birlikte Hollanda'da büyümüş. Üçü de üçüzdür, ancak kız kardeşleri aynısıdır ve kendisi farklıdır, bu gerçeği beş yaşına kadar keşfetmemiştir; en azından, çoğu insanın aksine, kendi bilincine vardığı anı tam olarak belirleyebilir.

Leiden Üniversitesi'nde erken modern edebiyat alanında uzmanlaşarak İngiliz edebiyatı yüksek lisansı ve erken modern kitap tarihi alanında uzmanlaşarak kitap ve dijital medya yüksek lisansı yapmıştır. Şu anda, her gün çok sayıda rapor ve mektup gönderen büyük bir şirkette editör olarak çalışıyor ve her virgölün olması gereken yerde olduğundan emin olmak için çok fazla sevgi ve dikkat gerektiriyor (bu, kendi çalışması olduğunda onları doğru yerleştirmede iyi olduğu anlamına). Bu iş

(çoğunlukla queer gotik) romanlar yazmak için yeterli zaman veriyor. Bunlardan herhangi birini yapmadığı zamanlarda, hepsi aynı anda olmasa da, karısı, kız kardeşleri ve köpeğiyle vakit geçirmekten hoşlanıyor.

Bu Sourcebooks e-Kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Yeni sürümler, özel teklifler ve bonus içerikler hakkında
doğrudan gelen kutunuzda bilgi edinmek için posta
listemize katılın!

[ŞİMDİ KAYDOLUN](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

